

**ХАРИ ХАРИСЪН, ДЕЙВИД
ХАРИС
БИЛ, ГАЛАКТИЧЕСКИЯТ
ГЕРОЙ. ПОСЛЕДНОТО
НАЛУДНИЧАВО
ПРИКЛЮЧЕНИЕ**

Част 7 от „Бил, галактическият герой“

Превод от английски: Светлана Комогорова, 2001

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

КРАКА. ВСЕВЪЗМОЖНИ КРАКА С ВСЯКАКВИ ФОРМИ И РАЗМЕРИ. Цяло чекмедже с крака. Имаше крака с вид на стандартния модел щурмовашки ботуши, крака с вид на кецове и крака с вид на върхове на крила от неръждаема стомана. Имаше дори крака, сякаш отрязани от всевъзможни противни животни като гньсобобрите и птичките драйфалки. Имаше дори един, който приличаше на крак от ръждясало робомуле — сантиментален спомен. Ами че тука имаше дори крака, прилични на спортни коли, на космически кораби, на краката на любимите холоанимационни герои на Бил. Шкафчето за обувки всъщност беше шкафче за крака, защото беше пълно с всички видове крака, за които бихте могли да се сетите, както и някои, за които не бихте — всичко друго, но не и истински крака. Бяха изкуствени до един. Краката на Бил.

Бил имаше проблем с краката открай време — откакто закъса на Венерия, планетата на смъртта, и му се наложи да откъсне със стрелба собствения си крак, за да се махне от нея. В личната война на този мъж запасните крака никога не достигаха. С течение на времето той се сдоби със слонски крак, с крак на сатир, с крак на муд — вече не ги и помнеше. Понастоящем имаше даже още повече крака, при това наведнъж. Най-накрая се беше отказал дори и от опитите да си намери истински човешки крак: сега от чуканчето на глезена му стърчеше лъскава съединителна муфа.

Щрак. Той изглежда лакирания с черен лак крак с изрисуваната червено-златна пагода. Не, не тази вечер. Имаше нужда от нещо по-шикозно, щом смяташе през отпуската да сваля мадами. *Щрак.* Бил се разрови из шкафчето за някой по-сексапилен крак. Може би онзи розовия, плюшения, с яркочервените къдрави пластмасови нокти? *Щрак.* Не. Не е достатъчно мъжкарски. *Щрак.* Да, ето това е! *Щрак.* Бил отстъпи назад и се възхити на своя избор в малкото огледалце досами койката.

Това беше крак, ама крак. Крак, който казваше „Това е мъж, та дрънка“ — наистина, някои негови части дрънкаха, но те не бяха от тия, дето си ги имаше по рождение. Този крак беше голям, космат и див, тъкмо какъвто и самият Бил си въобразяваше, че е. И много приличаше на маймунски — двамцата с Бил си бяха lika-прилика. Този крак тука беше мамичката, ако не и татенцето на всички крака.

В Кемп Бубон се свечеряваше, а Бил, чрез деликатна комбинация от рушвет, изнудване и стискане на служителя на компанията за гушата се беше сдобил от същия този служител с пропуск. Имайки предвид, че градът край базата, до който му осигуряваше достъп този пропуск, се отличаваше от въпросната база принципно по това, че се намира от другата страна на оградата, това не беше кой знае какво. Но се носеха слухове, че там имало жени. Жени, които не се обличаха с тъмнозелените униформи на Имперските рейнджъри, жени, киснещи по баровете, в които се сервираха сериозни количества алкохолни напитки, жени, на които можеше да говориш, и да ги докосваш, и да ги... Бил започна да диша тежко и му се наложи да озапти пламналото си въображение.

Нейде в далечината настана суматоха. Бил насочи калените си в битки сетива към фасадата на казармата и чу вика „Идва офицер!“. Изострените му в боя рефлексии мигом го запратиха към задния вход и към безопасността.

Твърде късно. Той изскочи от задната врата и се вряза право в един тухлен зид.

Не, не точно тухлен зид. Беше сигурен, че ако пред вратата имаше зид, би го запомнил, а дори и в Кемп Бубон тухлените зидове не носеха униформи. Но сержант Тухлензид беше по-едър и от Бил и познаваше рейнджърите-дезертьори от раз.

Бил се вцепени, после оголи драгоценните си остри кътници срещу сержанта и изръмжа гърлено.

Тухлензид също оголи имплантираните си наточени резци и също изръмжа, същински кръвожаден заек-вампир.

Бил изрева и тръсна лигите, които се точеха от зъбите му, върху лицето на сержанта.

Тухлензид отвърна с рев и тръсна върху Бил собствените му лиги, придружени с малко Тухлензидови за лихва.

Бил отново изрева и се задумка в гърдите.

Тухлензид направи същото и пак се озъби.

С щадящия подход Бил явно нямаше да стигне доникъде.

— Я си размърдай тлъстото гнъсно тяло — ревна той.

Тухлензид се захили по най-обиден маниер.

— Майка ти ходи с войнишки ботуши! — подигра му се подигравателно Бил.

Тухлензид примига.

— Естествено! — запени се той от възмущение. — Че тя е Рейнджър! С какво друго да ходи?

— Зъбите ти са смотани! — писна Бил отчаяно. — Зайците са пълна гнъс — а и кой се страхува от гризачи-вегетарианци?

Тухлензид скръцна на Бил с въпросните оскърбителни костни образувания.

И дипломатията не вършеше работа.

— Тъъ, кво става бе, Бил?

— Бъди пич, Пич — изломоти Бил. Внезапен спазъм на отчаяние го хвърли на земята и вкопчи ръцете му около коленете на сержанта. — Моля те, не ме карай да се връщам там. В казармата има *офицер*. Ще стане нещо ужасно, няма как да не стане. — Но дори и този патетичен зов не помогна.

— Съжалявам, Бил, но знаеш правилата: спасявай си задника. Ако оставя някого навън, ще трябва сам да вляза. Не можеш да забравиш Устава на рейнджърите.

Бил наистина не можеше. Уставът беше врязан във всички тях — от простия редник до най-висшия подофицер: беше набит в главите им чрез хипноза.

Всяка седмица преобладавай другарчето си.

— Хубаво беше, че се познавахме, Бил. Може ли да взема кътниците ти, като те убият?

Бил беше твърде потиснат, че да отговори дори на такава редова молба. Той скочи на крака, направи бърз финт — да провери дали не би могъл да се шмугне покрай сержанта, отскочи назад, добре разбълникан, и се затътри мрачно към казармата. И в най-добрите времена това място беше потискащо. Снахата на императора грижливо го беше проектирала в цветове, гарантирано поддържащи морала на стабилно ниско ниво, а червата — в готовност да бъдат издрайфани на

мига. Сега дори и сбирката от крака не би могла да повдигне духа на Бил.

Стана и още по-зле. Дошлият офицер беше дребно, мършаво човече, обградено от шест високи и изключително добре сложени телохранителки. Не можеше да е друг освен Капитан Кадафи, героят на Императорските домашни командоси. Беше оцелял в десетки битки, двайсетки нахлувания отвъд вражите линии и безбройни опити за убийство от страна на собствените си бойци. Беше прочут и боготворен — единствено от другите офицери, разбира се — със и заради готовността си да се бие докрай, докато не падне и последният редник.

Това последното редниците не го боготворяха много-много, но тяхното мнение не важеше. В края на краищата, нали те бяха тия, дето се опитваха да му видят сметката. Бяха се пробвали дори да го изкарат навън, докато им четеше лекции, водени от девиза „Залисията в класа мой’ ти отърве гъза“.

Бодигардките застанаха в полукръг около Кадафи с пушки и бластери, готови за стрелба. Капитанът зае поза, само мъъничко по-немъжкарска от позите на жените.

— Трябват ми доброволци! — изцърка той властно, по офицерски.

Бил и останалите Щурмоваци запристъпяха от крак на крак и понечиха да се дръпнат назад. Бластерите на телохранителките трепнаха и няколко предупредителни изстрела пронизаха тавана.

— Имам нужда от двайсет герои с гореща кръв! Някой тука да е студенокръвен? — рейнджърите се опитаха да измислят някакъв свестен отговор, но Кадафи не им остави време. — Точно така — значи всички сте доброволци.

Офицерът се фръцна и се скри зад бодигардките. Най-едрата от тях, ужасяващо чувствена червенокоска, пристъпи напред и покри мъжете.

— Грабвайте си партакешите и се строявайте. Живо! — тя подчерта заповедта, като флиртаджийската изстреля няколко серии в пода, около краката на Бил.

— Хей! — протестира той. — Тоя крак ми е от най-хубавите!

— Няма да ти трябва там, където отиваш. А утре въобще няма да ти трябва. Кофти тръпка. Щото кракът ти е бая секси, готин.

— Не съм Готин, а съм Бил. С едно „л“, също като офицерите — но червенокоската вече беше загубила интерес.

Шкафчето за крака зееше като ковчеже със съкровища, но неговите изкушения сега не значеха нищо за Бил. Той бръкна на дъното и измъкна най-омразния си крак, крака, който никога не искаше да си слага — Армейския крак.

Това беше шедьовър на кракопроектантското изкуство. Абсолютният връх сред хайтек краката, със специални приставки, скрити оръжия и тайници. Имаше си намазан с отрова нож, който се изстрелваше от палеца, миналазер, който можеше да се използва за заварки или за стрелба по хората, арбалет, кутия с муниции, комплект инструменти, запас от презервативи, малко шишенце лютив сос, намотка суперздрава мононишкова корда, компас, сигнален пистолет, сглобяем комплект прибори за хранене, трион, тирбушон, лупа и още куп други работи, за някои от които на Бил му се наложи да прочете инструкцията, та да разбере за какво са, защото беше забравил. В инструкцията имаше повече думи, отколкото картинки, пък и беше голяма горе-долу колкото самия крак — поради което Бил бездруго не я беше чел много-много. Нямаше кой знае какво значение, защото единственото нещо, което беше използвал досега от всички тези уреди и приспособления, беше шишенцето лютив сос. Макар че за беда сосът бе проял голяма дупка в полевия полуфабрикат-имитация тип храна. С което го беше подобрил невероятно. Опаковката му де. Яденето пак не ставаше за ядене.

Освен това бойният крак беше много голям. Хубаво поне, че беше по-лек заради всичките тия отделения, иначе щеше така да тежи, че нямаше да може да се ходи с него.

След като закопча здраво бойния крак за муфата, Бил се огледа отчаяно какво друго да вземе със себе си в боя, а може би, разбира се, и в Отвъдното. Че всичко, което имаше за него сантиментална стойност, всичко, което му напомняше неговия дом на Фигеринадон IV, отдавна се бе затрило — така си беше. Дори и холоснимката на неговото робомуле я нямаше вече. Бил избърса потеклата сълзица с лявата си дясна ръка — единствен спомен от стария му корабен другар, Вуду-жрецът и Бушонджия шести разряд Преподобния Тембо (в противоположност на другата му дясна ръка, която си беше оригиналната) — нахлупи имперската си униформена шапка на

имперската си униформена глава и се подготви да посрещне имперската си униформена съдба.

Докато доброволците излизаха, отряд тежковъоръжени рейнджъри се строи около тях, за да е абсолютно сигурно, че никой няма да избяга, а после ги ескортира до арсенала. Там ги чакаха бронирани бойни анцузи; нямаха друг избор, освен да се напъхат в тях.

Всъщност тези костюми имаха много общо с крака на Бил. Произвеждаше ги една и съща компания (Обединена Компания за отбрана на Втория братовчед на Императора), с еднаква грижа и внимание към детайла. И двете бяха оборудвани с куп купешки устройства и приставки, които понякога вършеха наистина добра работа, а през повечето време — никаква. Притежаваха и еднакво ожулен, очукан, фалшив псевдохромов блясък.

И всичките бяха горе-долу еднакви по размер.

Бил доста бързо се усети, че кракът няма да се побере в костюма. Страхотен етюд изигра, докато се опитваше да се намъкне вътре, само и само капитан Кадафи и телохранителките му да го забележат.

Бъхтеше се, гърчеше се и издаваше смешни звуци.

— Ънк! — ънкаше той.

— Крскк! — крсккаше той.

Беше сложно изпитано и внушително изпълнение. Скачаше, въртеше се, правеше пируети и докара правдоподобна имитация на човек, гмуркащ се от кула в аквариум. Без да се вземат под внимание най-високата и най-ниската оценки, останалите доброволци го оцениха с 9 от 15 възможни. Капитан Кадафи не се впечатли. Той нареди на едрата червенокоска да отиде и да провери какво става.

— На какво си играеш, гнъсоглавецо? — въздъхна тя.

— Кракът ми не влиза в костюма. — Тя се наведе да огледа проблема. Опияняващо ухание лъхна Бил — може би на оръжейна смазка? Пулсът му се ускори, а слабините му затуптяха. — Май в края на краищата няма да мога да тръгна с вас. Не и щом не мога да вляза в костюма, нали така?

— Бъркаш. Ще ти отстрелям крака.

— Не може! Това ми е бойният крак — кресна Бил в паника. — Абсолютен връх! — той се замисли за секунда. — От друга страна — продължи той мазно-мазно, — ако ме пуснеш да си отида до стаята, само за някакви си часове може да успея да подбера заместител. — Той

отново вдъхна аромата ѝ. — А после можем да отидем на някое по-единено местенце и да опознаем краката си.

— Няма начин, бабанко — поклати глава тя. — Не че не ме изкушаваш, но сега си командос. Знаеш лозунга — Малцина, Горди, Мъртви. Хич нямам сметка да се забърквам с командоси.

Червенокосата отново се наведе над костюма.

— Ето го проблема. — Тя измъкна един лазерен нож и срязва крачола. — Сега вече трябва да стане. Кракът ти що-годе пасва, ще можеш да го използваш и в битка, пък и майната му — и без това скоро ще умреш. Всички са доволни, нали така?

Бил откачи стъпалото, навря крака си в крачола, после пак закопча стъпалото. Телохранителката залепи крачола за крака с изолирбанд и го тупна по гърба.

— Честито, приятелче, ще загинеш славно, служейки на Императора. Ще ми се да дойда с тебе, но трябва да остана с Капитан Кадафи в тила. По-добре преял, отколкото умрял.

Бил сви разбиращо рамене и се захвана да проверява оръжията си: лазерно оръдие, заредено. Окачалка и катапулта за гранати, заредена и готова. Броня, очукана и омацана, но не чак толкова пропусклива. Картечни пистолети, заредени. Той вдигна едната от картечниците и изстреля две-три пробни серии по посока на лявата сърдечна камера на Кадафи.

Щрак. Щрак. Нищо.

Само дето капитанът изквича от кеф:

— Отлично!

Той се приближи наперено до Бил. Обкръжен от смъртоносна женска красота, рейнджърът трепереше в предчувствие на изключително мръсна и внезапна гибел.

— Какво стана? — попита Бил.

— Ето какво — Кадафи измъкна със замах малко устройство, прилично на дистанционно на холовизор. — Дистанционното ми, ето какво. Да не ме мислиш за толкова луд, че да седя в стая, пълна с въоръжени рейнджъри, а? Никое от оръжията ви няма да проработи, докато аз не кажа. Но ти, момчето ми — ухили се той противно на Бил — ти прояви инициатива. На тебе се пада честта да поведеш атаката.

Бил се замисли над новосполетялата го чест с все по-нарастващ ужас.

— Ох, че гнъс — измънка той, като продължаваше да щрака с нефункциониращия спусък.

ГЛАВА ВТОРА

В ТЪРБУХА НА НАПАДАТЕЛНИЯ КОРАБ БЕШЕ ТЪМНО. От постоянните вибрации на моторите стомасите на рейнджърите къркореха шумно, на ниво ей-тонинко над киселинен прилив и ей-тонинко под откровено изригване на газове. Кое то поне отвличаше мислите им от предстоящата смъртоносна атака. В дъното се разнесе тихо стенание.

Бил седеше отпред, в отсека „без хленч“. Когато се качиха на борда, вратата към първокласната каюта беше съвсем мъничко открената — макар че много бързо биде затръшната. Все още напразно се надяваше да съзре повторно този военен рай. Първият поглед беше погъделичкал силно интереса му, беше му намекнал за всички опияняващи наслади, запазени за офицерите: койките, тапицирани с малиновочервено и керемиденокафяво кадифе, акордите на класическия драмбой, елегантните оригинални произведения на изкуството от черно кадифе, звънтенето и бълбукането на нещо несъмнено алкохолно, изливащо се върху лед, телохранителките, захвърлящи оръжията си и започващи да се разкопчават... и точно в този миг теглиха един шут на вратата и тя се затръшна. Бил не си падаше по леда — като се топи, разрежда пиенето, но всичко останало бе същински рай. След малко той като нищо можеше да попадне в тази рейнджърска Валхала, и затова му се струваше съвсем честно да я пробва още сега.

С ярък проблясък и оглушително прашене предната стена на трюма внезапно оживя във великолепно черно-бяло. Разпарчадисаният образ на капитан Кадафи бавно се събра. Блещеше се късогледо срещу напечатан лист.

— На път към славната битка в името на Императора, искам всички вие да знаете, че сърцата на цялото свободно човечество са с вас в този изумителен момент — зачете той с противно гъгниво скимтене. — Тръгнали сме на люта битка срещу безбожните — тук образът застина, а друг глас вметна „Мрънове“, — в която залогът е

самото бъдеще на цивилизацията. Самият Император иска да знаете, че вашата жертва няма да бъде напразна. Вашите имена ще бъдат записани в Императорската Дебела книга на Умрелите от славна смърт. Ако погрешка някой от вас оцелее, ще му се дадат медал и гарнизонна отпускат.

Капитанът погледна листа с отвращение, после го захвърли.

— Мда, мда. Има и още разни гнъсотии за славата, патриотизма и прочее. Ала-бала-ница. Та, ето каква ви е мисията.

Образът на записа трепна и го смени друг, цветен. Някои от шурмоваците взеха, че го погледнаха и почти започнаха да му обръщат внимание. Само защото една от телохранителките, руса, с дълга, падаща на вълни коса и разкопчана блуза, се наведе над раменете на Кадафи и им прати въздушни целувки, като им осигури и чудесен изглед към деколтето си. Погледът на капитана се кръстоса в опит за съзерцаване на гледката — а после той отново рязко зае стойка мирно.

— Ние — за вас говоря, много ясно — ще стигнем десантната зона след няколко минути. Там долу кипи голяма битка. Къде и за какво — няма нужда да знаете. Иначе ние се промъкваме зад линиите на Мръновете и провеждаме самоубийствена атака. Вие ги отвличате от основното нападение. Трябва само да се приземите и да почнете да стреляте по всичко, що мърда. Опитайте се да не се убивате помежду си, макар че то все тая. Хей, ти там, рейнджър Бил — ти си острието на атаката. Вие, другите, ще следвате Бил напред в бой велик. Представи се, Бил.

Бил вдигна неохотно ръка. Никой не си направи труда да го погледне.

— Благодаря, Бил. Искам всички вие да знаете, че ще бъда зад вас докрай. Много назад. Разбира се, ще управлявам всичко оттук чрез дистанционно, но все някой трябва да се върне и да разкаже за вашата храброст, нал' тый? Тый. — Блондинката прокара пръсти през косата на Кадафи. — Чао доскив, верни Рейнджъри. — Той се прозя и се извърна. Вече беше започнал да ги забравя.

Екранът угасна, после пак светна. Беше почти същото, само дето блондинката беше разкопчала още две копчета. Кадафи се почеса по главата и се опита да откъсне очи от гледката.

— Забравих да ви кажа, че най-добре ще е да се приготвите за скок. Предупреждение може и да няма. — Стената отново избледня до

драйфаножълта, каквато си беше.

Навсякъде около Бил рейнджърите закопчаваха шлемовете и ръкавиците си, запечатваха визьорите си, проверяваха отново мунициите, пишеха си завещанията, изпразваха стомасите си.

Вече бяха навлезли в атмосферата на някаква планета, защото чуваха навън шума на битка. Съдейки по експлозиите, като че не особено далеч от тях ставаха сума ти гадости. Някои взривове бяха много силни. Нещо се пръскаше. Всъщност *много* неща се пръскаха — някои от тях бая наблизичко.

Корабът взе да се лашка, да залита, да криволичи и да прави чупки, за да се уварди от противовъздушния огън. Кое то беше добра идея, само дето не се задейства много добре. Защото изведнъж подът изчезна.

В този миг Бил се надяваше подът да е отнесен от нещо, а не прибран. Защото това първото можеше да значи, че капитан Кадафи не е в безопасност и току-виж погинал редом с всички останали.

А после Бил се понесе надолу през космоса.

Циври, циври, но това май не помогна. Продължаваше да пада. Мина през „Ох, гнъс, та гнъс“, „Не искам да умирам!“, „Помоооооооо!“ та дори и „Мамичко!“, но продължаваше да си пада. Опитва се да активира вграденото в костюма антигравитационно устройство, но то беше свързано със същото онова дистанционно за оръжията, там, в горещата ръчица на капитан Кадафи. Или ледената ръчица, щото той можеше да е умрял и край.

Най-накрая Бил се пробва да погледне надолу.

Е, идеята не излезе толкова лоша, колкото си мислеше. Продължаваше да пада, но не виждаше земя — само облаци. Всъщност, чувството не беше точно на пропадане — без да броим вятъра, а и него го чуваше, но не го усещаше. Запечатан в костюма, той не можеше да почувства кой знае какво. Виждаше през стъклото на шлема и долавяше мириса на потта — а *това* комай е кръв? — на последния тип, който го беше обличал, но не усещаше нищо.

Огледа се и видя останалите доброволци. Радиоапаратите им също бяха дистанционно управляеми, така че можеха само да си махат един на друг, докато си падат, което и правиха доста време.

После пробиха облациите.

Забелязаха ги веднага и обстрелът се почна. Куршуми, шрапнели, лазерни лъчи свистяха край тях — но целият отряд падаше вече толкова бързо, че никой не успяваше да ги нацели.

Но пък виждаха всичко като на длан. А онова, което виждаха, бяха купища и купища дребнички фигурки. Фигурките растяха много бързо. Те се целеха в падащите рейнджъри и стреляха по тях. Но добрият капитан Кадафи си имаше други дертове и още не беше натиснал бутона на дистанционното. Не можеха да отговорят на огъня с огън. Всъщност им оставаше само да падат, в което вече бяха задобрили яката.

Бил не смяташе за нужно да продължават упражненията по падане. Дори и той, какъвто си беше тъп сегиз-тогиз, беше овладял техниката на падане още в първите няколко секунди. Разбира се, винаги съществуваше възможността това да им е цялата мисия. Един рейнджър в брониран боен костюм си беше бая тежичък и навярно можеше да разруши малка постройка, ако се стовари право отгоре й. Но така най-вероятно щеше да отиде костюмът, а пък костюмите бяха скъпи — много по-скъпи от Рейнджърите. Така че капитанът сигурно просто беше забравил да включи антигравите. Това им вдъхваше увереност. Известна.

Бил се опита да се отпусне и да се наслади на спускането. И да се подготви за онова, което следва, каквото ще да е то. За негова най-голяма изненада „то“ се оказа рязко дръпване нагоре. Цялата долна част на костюма се врязва в чатала му.

Когато се свести, той се спускаше леко в очакващите го вражи прегръдки. Не го очакваха кой знае колко търпеливо. Изпращаха нагоре, за добре дошъл, сума ти неща, и, съдейки по това как въпросните неща избухваха, посрещането не беше съвсем приятелско. Пък и почти го уцелваха, пущините.

Бил гледаше как цяла армия там долу се опитва да го убие. Погледна нагоре към кораба, където само един-единствен човек се опитваше да го утрепе.

Прецени шансовете си и взе решение. Кадафи беше по-страшното от двете.

Протегна ръка и опипа шлема си. Голямата антена сигурно беше за дистанционното. Средната — за радиовръзка с другите рейнджъри, ако изобщо проработеше. Малката — ето я! — трябваше да е

локационната. Стисна я здраво и я дръпна, но проектантите бяха предвидили случая и тя хич и не помръдна. Дори и с две ръце не можа да я пречупи. Можеше да я пръсне с пистолета, но не искаше да рискува да унищожи антиграва или, ако щете, тимбарицата си.

Само да можеше да докопа Армейския си крак? Извъртя се така, че да стигне стъпалото, отдра изолирбанда и натисна копчето за вадене на комплекта инструменти. Комплектът представляваше една такава мъничка джаджа, достатъчно малка, че да се побере в дланта му, с най-различни инструменти, които се разгъваха отстрани. Ножче, пила за нокти, голям нож, ножици, шило, плоска отвертка, кръстата отвертка, отварачка за бутилки, отварачка за консерви — бре, къде ли се дяна туй гньсно нещо? Най-накрая намери онова, което търсеше — портативния сгъваем трион за болтове. И само след миг антената бе клъцната и захвърлена.

И сега онзи гньсоглавец капитан Кадафи не можеше да разбере къде се намира Бил.

Откри огън с картечниците по врага. Не му пукаше дали ще уцели нещо, но откатът щеше да го изтика в обратна посока. Започна да се отдалечава от действието, но вятърът беше нещо против, а и той продължаваше да пада надолу. Беше обвит в дим и сам-самичък. Съвсем скоро щеше да влезе в бой, и врагът щеше наистина да се цели в него, а не да стреля напосоки. Далеч не това си беше наумил той.

Първо изпука всичките муниции за картечниците. Това донякъде намали теглото му — достатъчно, че да забави спускането, но не и да го спре напълно. После метна всичките си гранати с надеждата, че там долу няма никого, когото да улучи. Не искаше да ядосва никого, особено тия, с бластерите. Но все още не беше загубил достатъчно тежест.

Последваха ръкавиците с вградените бластери. После — раницата с хапчетата дехидратирана вода, чисто бельо за еднократна употреба, направено от рециклирана тоалетна хартия, хапчета псевдохрана и финалните ефекти, влизащи в имперската униформа. Продължаваше бавно да пада.

Бронираният боен ботуш може и да бе пребил някого при падането си, а бронираният му панталон остави малък кратер. Сега Бил се намираше достатъчно ниско и виждаше земята — а и стрелците долу на земята го виждаха.

Но сега той вече само се рееше бавно надолу. Отпусна колана си и литна. Бронираният наполеонки на Бил тупнаха глухо на земята, а той полетя.

Само дето вятърът продължаваше да го избутва към вражешките линии, но Бил, с гордо плющящите долни гащета и ръце, решително вдигнати над главата, се надяваше, че може би е в доста голяма безопасност. И май че беше прав. Никой не стреляше по него, дори и колегите-рейнджъри.

Сега ги виждаше как се реят там долу, далече напред, и се подреждат във формация за атака. Тъй като не беше вътре, това му се видя бая интересно. Щурмоваците оформиха клин — най-отпред, където се предполагаше да е той, мястото остана празно — и връхлетяха върху вражешките редици.

Връхлетяха *надолу*, разбира се, а Бил също се спускаше надолу. Капитан Кадафи може и да не го знаеше къде е, но въпреки това със сигурност продължаваше да се мъчи да го усмърти.

Какво ли още би могъл да хвърли, че да стане по-лек? Ботушът вече беше отишъл, заедно с панталоните. Бил силно се надяваше, че няма да му се наложи да хвърли бойния крак; нямаше представа откъде би могъл да намери друг, а и през последните години, общо взето, твърде много време си беше ходил по чуканче.

Обаче го откачи. Малкият боен лазер, вграден в Армейския крак, беше достатъчно мощен, че да среже останалата броня. Парченце по парченце той накълца цялото горнище на бойния костюм и остави само шлема и антиграва. Стисна със зъби ремъците на монтирания на гърба антигравитационен пакет и разкърши рамене, за да се отърси от останалото.

Ах, отново стабилен полет. Бил прекара ремъците през гащетата си, отпусна се и се загледа в онова, което се виждаше от екшъна долу. Кое то не беше много, макар, изглежда, самоубийствената мисия да вървеше по план. Самоубийствена. Имперските рейнджъри ставаха на кайма. За един мимолетен миг го обзе жал към бившите му другари. Но това чувство бързо премина и на него му се прииска да му се намираше някое и друго хапче дехидратирана бира.

Бил беше получил своя дял от битки с лихвите, но никога досега не беше имал шанса да им обърне, на битките, кой знае какво внимание. Когато си в разгара на екшъна, битката ти се струва нещо

по-безсмислено, отколкото дори от генералска гледна точка — а тя в най-добрия случай е доста куха. Винаги имаше много шум и бъркотия, и разбира се, разни хора, дето стрелят по тебе. Това означава, че все си държиш главата наведена и не виждаш кой знае какво. Всъщност колкото по-малко виждаш, най-общо казано, толкова по-добре. Щом виждаш врага, значи и той те вижда. В тази връзка, добра идея е да не виждаш и своите, при положение че основната част от обучението на Рейнджъра се състои в това да се учи как да се подчинява на заповеди и да чисти кенефи. Как да се прицелва и как да стреля с различни оръжия — за това се сещаха много по-късно. Бил се беше научил да стреля с бластер отдавна-отдавна — но чак след като прочете Официалната комикс-версия на Наръчника на Имперския рейнджър. После доста го поупражнява на Венерия и по разни други интересни и смъртоносни планети.

Но без; значение колко беше добър в опушкването на офицери и други врагове, той така и не бе изживявал пълното удоволствие от войната — да знае, че работата му е стойностна и ценена, че е част от някакво по-голямо начинание. Без съмнение новинарският комикс информираше изчерпателно за това как Рейнджърите помитали Мръновете по всички планети в галактиката, но като че през цялото време ги помитаха от едни и същи планети. От земята — а Бил по време на битка прекарваше много време близо до нея — не си личеше да следват някаква схема.

Оттук обаче всичко беше различно. Тук горе, във въздуха, по гащи, плющящи жизнерадостно във вятъра и весело махащи и на двете войски там долу, и чудейки се къде ли ще да е най-близката кръчма, Бил виждаше цялата битка, разстлана под него като карта. Мрънските сили бяха подредени в дълъг, тънък зелен правоъгълник, също като в новинарския комикс, а Имперските войски ги нападаха под формата на големи, извити червени стрелки. Не беше най-добрият начин да победиш в битка, но на въздушните разузнавателни снимки, които генералитетът беше длъжен да праща на Императора, наистина изглеждаше добре.

Двете големи стрелки шаваха напред-назад, и пак напред-назад. Не напредваха кой знае колко наникъде, но всеки път се смаляваха по мъничко с няколко гръмнати точки.

Малка бяла стрелка безплодно боцкаше другата страна на зеления правоъгълник. Зелените стрелци ѝ обръщаха сериозно внимание. Бил не можеше да разбере дали някой от доброволците е все още жив, защото на дистанционното на капитан Кадафи не му пукаше за това. Малката кутийка просто държеше костюмите във формация, така че по-лесно да ги пушкат. Капитанът може би дори не обръщаше внимание, стига само стрелата да е спретнатичка, да сочи в правилната посока и някой да стреля по някого. Всеки по всекиго.

Юхуууу! Може би Кадафи в края на краищата им обърна внимание. Гащите на Бил изведнъж се юрнаха нагоре подир антиграва. За късмет те бяха стандартни щурмовашки долни гащи с индустриална здравина, та повлякоха и Бил с тях.

Малката бяла стрелка на командосите се издигна леко — морно, също така — и напусна битката. Тежките брони, натоварени с всякакви бойни машинарии, а може би и с живи тела, бавно се заиздигаха от земята към кораба.

Бил, от друга страна, хич даже не беше капнал. Той се стрелна нагоре в небето.

Стрелата се обърна и литна нагоре, сочейки нататък, където бодигардките на капитан Кадафи чакаха да изплакнат костюмите за повторна употреба. Движеше се почти изящно и се въртеше над бойното поле, постепенно издигайки се във въздуха.

Бил усещаше свистенето на вятъра. Вкопчи се в ремъците на живот и смърт, а вятърът го подмяташе напред-назад и го връткаше насам-натам. Виенско колело — един път. Бил се беше изръсил яко в Увеселителния парк-стрелбище „Приятел на Рейнджъра“ за нещо, дето изобщо не можеше да се мери с това тук по чанч и гадене. Че то там заплахата от отвратителна болезнена смърт дори не беше истинска, а тука тя си беше една ключова атракция.

Не беше само вятърът. На Бил определено му ставаше все по-студено. Стрелна се през облаците и ситни кристалчета лед започнаха да се полепват по всички непокрити части на тялото му. Особено по ходилата му се подреждаха наистина много красиво. Там скрежът оформи рисунка, а студът запълзя нагоре по крака му. Въздухът беше разреден, дишаше се трудно и това си беше един вид развлечение, но да се шашкаш кое точно от двете ще те убие, не беше кой знае колко по-добро от шашкането само заради едното.

Зъбите му почнаха да тракат. Цялото му тяло трепереше. От страх го избиваше пот. Капчиците пот замръзваха почти веднага. Треперейки, той ги изтръскваше от себе си и оставяше подире си изящна тънка диря от ледени частички, които блещукаха в отразената светлина. Гледката би била доста красива — ако можеше да си позволи лукса да я съзерцава... и ако не го грозеше бяла смърт.

Сви се на кълбо, за да запази топлината. Би си откачил крака, за да пусне един лазер по ръцете и тялото си, но трепереше прекалено силно.

Този път циврене нямаше. Дори да се намираше в отсека „без хленч“ в момента, хич нямаше и да му мисли. Едничкото хленчене му беше останало и той беше решен да му се наслади докрай. Сред рейнджърите хленченето беше нещо като форма на изкуството и от тях се очакваше постоянно да са във форма, точно за такива спешни случаи. Беше тясно свързано с цивренето, така че голяма част от онова, което Бил изхленчи, докато се издигаше *нагоре*, силно наподобяваше изцивреното при спускането *надолу*. Дори ги изкара в същия ред. Започна с няколко серии „Ох, че гнъс, ох, че гнъс“, мина на „Моля ви, не ме оставяйте да умра“, подкара „Помооооооц“ и завърши със стария стандарт „Мамичко!“.

Това свърши толкова работа, колкото и цивренето — сиреч съвсем никаква. Но за тези неща беше важно да ги вършиш както трябва. Как да замръзнем и да се задушим до смърт, докато летим право нагоре към стратосферата по гащи — това в казармата не го бяха минавали. Нито пък в специализирания курс по бушониране на Бил. А оттогава насам никой даже не беше и загатвал за тази възможност. Така че му се налагаше да разчита на внимателно изострените си инстинкти. Но хленченето определено му изглеждаше уместно.

Бил не се сещаше какво ли би трябвало да идва след хленча, така че изкара още един хленч и се подготви да загуби съзнание. В това имаше голям опит.

Сега виждаше звездите — не трепкаха много-много, защото въздухът тук горе беше много разреден. Определено умираше. Познаваше по това, че чувстваше и двата си крака по един и същи начин — и фабричния, и истинския, а силата на вятъра покрай ушите му намаляваше. Носът му беше изтръпнал, а и ръцете му бяха тръгнали нататък. И беше почнал да халюцинира.

Нямаше съмнение, че халюцинира. Защото виждаше огромна черна сянка, надвиснала над него, а това тука ти беше гъза на космоса и, много ясно, тук големи черни неща нямаше. А той летеше право към това, дето го нямаше.

На голямото черно нещо му пораснаха очи, то ги отвори и се вторачи право в Бил. Раззина ужасна, пламтяща червена паст. После чудовището си пусна ръце, много, много ръце, и посегна да натика Бил в противния си търбух.

На Бил му се искаше да се развихри, да рита и да вряска, но за вряскане въздухът не стигаше. Той задейства ножа в подметката на крака. Вместо него се подаде трионът. С който и нападна.

Разнесе се яко „к-тънк“. На Бил му се стори, че чува писък нейде в далечината; Проблесна светкавица — а после всичко почерня.

ГЛАВА ТРЕТА

ПЛОСКО. СИВО. СТУДЕНО.

Бил постепенно осъзна, че цялата вселена е плоска, сива и студена. Или поне това, което виждаше от нея.

Да не би да беше в рая? Бил нямаше много ясна представа за това какво би трябвало да представлява раят — от вероучението имаше само бледен спомен, но това тук като че не беше баш както трябва.

От друга страна, той имаше значителен опит със събуждането на някое непознато място, без да знае как е попаднал там. И тукашното му се струваше доста отблъскващо — както винаги, а не рай.

Поогледа се по-внимателно. Плоско, ама плоско, че и скучничко. Повърхността беше с нормална текстура, такава една, в изпъкнал десен рибена кост. Изглеждаше му някак си позната.

Къде беше виждал това преди? В учебника по астрономия? Не, никога не беше виждал учебник по астрономия. В някое старо издание на „Импириъл Джиографик“? Не. Там Бил гледаше само рекламните картинки с голи жени. В някой наръчник?

Нещичко му просветна. Не беше в наръчник, но имаше нещо общо с военните, нали?

Да! Това беше противохлъзгава метална палуба, също като пода в казармата. Духът на Бил моментално се издигна. Може би всичко онова не беше истина — може би никога не го бяха вземали доброзорно командос и не беше ходил на тая мисия, може би просто беше паднал и си беше ударил тиквата на отиване към гарнизонната отпуска, или се беше проснал пьян на връщане. Това беше нещо много познато и му вдъхваше увереност.

После Бил се присети за някакво великанско черно чудовище с много ръце и крака и при тази мисъл вратът му настръхна. Паяк? Явно беше сън. В космоса паяци нямаше, а и никога не беше чувал за *толчав* паяк. Нито пък беше виждал по планетите, на чиито опасности се беше излагал през годините си на служба. Дори и на Венерия нямаше *чак пък толчави* паяци. Сигурно сънуваше паяци.

Това беше малко необичайно. Повечето от сънищата на Бил, вдъхновени от алкохола, включваха гигантски змии и заешки дупки или слонове, които се опитват да изчовъркат фъстък от пещера, а понякога дори как Бил прави с разни жени всичките онези неща, за които в будно състояние все не му падаше сгода. Понякога сънуваше бурета бира, варели водка, шишета шампанско, дамаджани джин и всички останали, връзващи се по звучене, алкохоли, които армейският живот правеше толкова необходими. Но паяци никога не беше сънувал.

Какво тогава означаваше всичко това...?

Бил вдигна глава и се огледа. Стаята много-много не приличаше на казармите в Кемп Бубон. Повече мязаше на товарен док или на склад, или на военен кораб.

Военен кораб? Главата на Бил тупна обратно на пода. Пак ли беше попаднал в щипците на капитана герой Кадафи? По-добре паякът.

Рейнджърът се зазяпа тъпо в чистата, прясно боядисана, метална палуба. Вълната от отчаяние, обляла го при мисълта, че е оцелял, герой командос, му попречи да забележи веднага, че тая палуба е *твърде* чиста и *твърде* прясно боядисана. Трюмът на една военна гемия никога не би бил толкова чист. Та тях ги *строяха* по-мръсни.

Какво тогава беше станало, гнъста му е гнъс?

Най-накрая Бил осъзна, че единственият начин да разбере каквото и да било е да стане и да се огледа.

Изправи се. Шлемът на бойния му анцуг се търкаляше на една страна, редом с антигравитационното устройство. Беше само по риза и униформени долни гащи. Значи, в края на краищата, не си беше въобразявал. Интересно.

Намираще се в малка стаичка, която можеше да е разположена навсякъде, стига това навсякъде да беше в рейнджърските казарми. Стените бяха в същия цвят, в който и подът. И от същия материал. Ако това тук беше предназначено да кара редници, стените щяха да бъдат в най-гнузното и гадното жълто-зелено, което можете да си представите. Ако беше за офицери, щяха да са облепени с милирани тапети в червено и златно. Значи се намираще в товарен трюм. И значи му оставаше само да тръгне на проучване.

Само дето единствената врата беше затворена. Бил подумка, подумка по нея и най-сетне от другата страна се обади глас:

— Да, да, сега, първо се загащи.

— Нямам панталони — изхленчи Бил.

— Задръж конете тогава — нареди му гласът.

— Нямам коне — нададе вопъл Бил. — Имах робомуле, но това беше преди векове на една далечна планета, когато животът беше много по-хубав и учех за наторителен техник — при този мил спомен той въздъхна съчувствено.

— Просто млъкни и изчакай Генерала — обясни гласът.

— Кажи ми, че не каза „генерал“ току-що — изрази надежда Бил.

— Добре де, не съм казал „генерал“ — съгласи се гласът. — Обаче той пак си идва.

Тежката метална врата рязко се отвори и фрасна Бил в слепоочието. Той се препъна, залитна и падна на четири крака.

— Леле, леле, леле. Какво си имаме тук?

Бил погледна нагоре по посока на гласа. Гласът не се виждаше никакъв, разбира се, но собственикът му беше горе-долу с размерите и формата на хладилник. По гърдите му имаше повече звезди и орденски ленти, отколкото по повечето хладилници (разбира се, с изключение на императорския хладилник, който беше с ранга на министър). На гръдното джобче на неговото муумуу в пустинен маскировъчен десен бе извезано името „Вайсгъз“ — със златни нишки.

— Това не е необходимо, рейнджър. Най-просто козируване ми стига — занарежда генералът в ямб.

Две военни ченгета вдигнаха Бил на крака и той отвъртя най-шикозното си двуръко козируване. Обикновено това беше коронният номер на Бил за впечатляване на офицери, но на генерал Вайсгъз тия не му минаваха.

— Хайде да си побъбрим — предложи той. — Придружете този рейнджър до стаята за разпити.

Ченгетата подбраха Бил за лактите, кипнаха го настрана и го изнесоха в коридора. След няколко завоя и люка и след само два-три свирепи тупаника по тиквата Бил бе завързан към стола за разпити. Техникът по разпитите постави електроди на черепа и гениталиите му, а друг техник използва нещо като малко мачете, за да вземе клетъчна намазка.

Генералът се завря в един ъгъл и си замрънка нещо под носа. Бил го чуваше, но колчем се обърнесе да го погледне, електродите го перваха с як заряд. Колкото повече се обръщаше, толкова повече прасяха те. Забитият право напред поглед се оказа далеч по-добра идея.

— И така, Рейнджър — сърдечно му се заподмазва генерал Вайсгъз, — откога сте шпионин на Мръновете?

— От съвсем неотдавна, сър. — Бил подскочи, защото техникът му пусна лек заряд. — Искam да кажа, разбира се, че въобще не съм шпионин. Смърт на всички Мрънове! Погледнете в досието ми — единственият жив Мрън, който някога съм виждал, беше един, дето го срещнах на учения — той пак потръпна. — Мразя всички Мрънове! — този път не го сръчкаха и дързостта му нарасна. — Може ли някой да ми каже къде съм?

— Че не знаеш ли, рейнджър? Не те ли изпратиха тук Мръновете, за да спечелиш доверието ни и да саботираш нашите планове?

— Погледнете шлема ми! Имперски униформен, стандартен! — изскимтя Бил в очакване на следващия токов удар. — Гащите ми вижте!

— Не ставай отвратителен, рейнджър.

— Не, наистина. Аз съм най-верният рейнджър!

Генералът изсумтя.

— Значи си признаваш, че си предател?

— Йоу! — зарядът разтресе Бил. — Не, не! Аз обичам Императора! И Императрицата обичам! Обичам всичките сестри на Императора, и братовчедките му, и лелите му! И сестрите, и братовчедките, и лелите!

Генерал Вайсгъз се обърна към единия техник.

— Увеличи волтажа. Сигурно лъже, опитва се да пробутва стари номера. — Той надвисна като пача над Бил. — Не знаеш ли, че с лъжи нищо няма да спечелиш, освен недоволството ми? — ревна той горолотно. — Най-накрая Господ ще изкара истината на бял свят!

— Кой, Ахура Мазда ли? — попита Бил.

— Бог е с нас! — ревна мъжът с муумуито. — Съвсем справедливо е да му помогнем с някой и друг електрод. Освен това е

по-добре да пострадаш тук и да стигнеш до истината, отколкото да теглиш вечните мъки на проклятието по-късно. Нали така?

— Разбира се, сър. Точно така. Само истината ли? — Бил се усмихна широко и фалшиво. — Вие само ми я кажете, аз ще я произнеса и всички ще са доволни, става ли? Йййоуууу! — изйоука той, щом електрическият удар го изпържи.

— Не позна, рейнджър. Не разбираш. — Вайсгъз поклати тъжно глава и челюстите му се разбълникаха. — Трябва свободно да се отървеш от бремето на истината, без подсказване или принуда. Я вдигни пак волтажа. Ако лъже, му пусни ток. Докладвай, рейнджър!

Бил се огледа за помощ. Двойка отегчени техници стояха и се драпаха по чаталите, наблюдавайки вълнуващата гледка. Единият командваше тока, който пържеше Бил. Другият зяпаше един екран и чакаше компютъра да изплюе отговора си за тъканната проба на Бил. Започнаха тихо да обсъждат (и да се драпат още по-усърдно по чаталите) плановите си за вечерта, които не бяха кой знае какви, защото техниците бяха наврени в малко корабче някъде на майната си. Всичко това не помагаше на Бил ни най-малко. Положението изискваше дързост, творчество и въображение. За зла участ тия три качества напълно липсваха на Бил.

— Йоуу!

А освен това и времето му изтичаше.

Възможно най-набързо той стъкми нещичко от най-последната литература, която си спомняше да е чел. Знаеше, че генералите генерално си падат по заплетените лакърдии и извъртя една, която включваше трима братя на име Карамазови, пустинна планета, населена с червеи-великани, японски принц на име Генджи, детектив-робот, който изглеждаше досущ като човек, и голям бял кит. Не беше сигурен откъде се е взел китът, но останалите бяха от *Суперлативния Комикс за Седемте Супергероя*.

Но съдбата беше отредила генерал Вайсгъз никога да не чуе това епично творение на военната логика и измислянето на оправдания. Веднага, щом Бил започна — „Викайте ми Бил“, компютърът звънна и започна да печати дълга-предълга разпечатка.

— Аха! — генералът подскочи и се зачете още преди разпечатката да е изпълзяла докрай от процепа. — Истинското ти име е Бил, нали?

— Че аз нали тъкмо това казах?

— Няма смисъл да отричаш. Твоето ДНК не лъже. Знам те аз кой си. Тук разполагам с пълното ти служебно досие, Бил. Доста впечатляващо досие при това. 974 мъмрения за пиене на пост. 63 повишения, включително в офицерски чин, 62 разжалвания. Не те ли е срам да носиш униформата на Имперските космически рейнджъри?

— Да, прав сте, срам ме е — изхлипа Бил. — Изгонете ме от корпуса. Не съм достоен.

— Не е толкова лесно, рейнджър. Я да видим. Имаш чин бушонджия. Последната ти мисия — впечатлен съм. Записал си се доброволец при командосите.

— Бях горд да го сторя за моя Император и моя генерал, генерале мой! — заумилква се Бил. — Ййоу!

— Намали волтажа! — нареди генералът на електрошоковия техник. — Ти май си единственият оцелял от тази мисия. Един оцелял — грандиозен успех. Впечатлен съм — а това е нещо твърде, ама твърде рядко. Ти си първият рейнджър от четири години насам, оцелял след мисия на капитан Кадафи. Това показва инициативност. Или късмет. Или факта, че си мрънски шпионин.

Той продължи да чете и изведнъж се вцепени, шокиран.

— Хвала на Бога! — генералът погледна Бил и очите му светнаха. — Бог е с нас! — разпали се той. — И по тайнствени пътища твори чудеса. И работи само за нас, защото всички мрънове са мръсни атеисти! Ти, Бил, си отговор на моите молитви!

Бил се огледа. Не получи електрошок, но и просветление не получи.

— Какви молитви? Какъв отговор?

— Развържете този човек! — заповяда Вайсгъз. — Този рейнджър е галактически герой!

— Да бе, такъв съм — рече Бил, докато му помагаха да се изправи. — Бил, Галактическият герой. Погледнете на корицата, ако не вярвате.

— Няма нужда — отвърна генералът. — Тука в служебното досие го пише. Този мъж е бил награден от самия Император! Бил дори не е бил опитен стрелец, но в чутовна и ужасна битка с мръновете той е спасил своя кораб, великата „Христин Килър“^[1], господарката на Имперската флота. Поражението било неизбежно,

гибелта дебнела, съдбата на самата цивилизация такава, каквато я познаваме, висяла на косъм, но той застрелял последните долни мрънски нападатели. Без подготовка! Това е била само Божията ръка в действие!

Притеснен от тази новост — милите слова, Бил потътри армейския си крак по пода.

— Може би, но всъщност... ами, извадих късмет и уцелих.

— Късмет не съществува! — избоботи Вайсгъз. — Само на божествената и тайнствена намеса на самия Господ е възможно да се дължи това! Този тука, Бил, трябва да е от хората, закриляни от Божията небесна любов. И той ни е изпратен ненапразно! Намерете му гащи.

Половин час по-късно Бил вече беше облечен в чисто нова униформа. Пийваше си бистра водича, преструваше се, че е водка, слушаше генерал Вайсгъз и се опитваше да се преструва, че в дрънканиците на генерала има грам смисъл.

— Имате ли въпроси, рейнджър Бил?

— Въпроси? — Бил сбърчи чело. Не беше свикнал да мисли. — Май имам един. Тоя кораб, като се блъснах в него, изглеждаше досущ като космически паяк. Такъв кораб досега не съм виждал. Сънувал ли съм?

Генералът се изкиска великодушно.

— Не, Бил. Поръчах този разузнавателен кораб да бъде проектиран като космически паяк, за да ни намира по-трудно врагът.

— Но космически паяци няма — възрази Бил.

— Точно така — обясни генералът. — Значи няма нищо, разработено с цел да ги открива, и ние сме в пълна безопасност. Сам не си ли помогнеш, няма да ти помогне и Господ, в края на краищата. А и след като ми повериха тази велика мисия, е важно този кораб да е в безопасност. Сега ще сме дори в още по-голяма безопасност — с тебе, Божият стрелец, който ни пази и закриля. Нашият долен и коварен враг никога няма да пробие защитата ни, щом ти, Бил, Съсъдът, избран от Бога, си сред нашия екипаж.

Без съмнение Бил бе поласкан, че го смятат за избран от Бога Съсъд и тъй нататък, но не беше много сигурен кой точно бог има предвид тоя шибаняк генерал Вайсгъз. Вероятно не беше неговият собствен бог, Ахура-Мазда — Бил бе възпитан в строг реформистко-

зороастристски дух — а можеше да не е и официалният бог на официалната Имперска религия, който, разбира се, беше самият Император, но оставаха още много възможности. В една империя, голяма колкото Империята, покрай официалната религия съществуваха и много други религии и смахнати секти.

Освен реформираните зороастристи, съществуваха възродените електрически митраисти и акустичните митраисти, шиитите и вратитите, будистите, заспистите и дремистите, кланящите се на Слънцето, на Тау от Кит, на Алдебаран и на NGC4681, конфузианците, таоистите и джоунсистите, вуду и инду, елвистите, ленънистите и марксистите (за всеки от братята си имаше отделна секта, с изключение на Зепо и Карл, които си деляха една)^[2] и достатъчно други групи, та в отворените за всякакви религии параклиси в един голям кораб денонощно да вървят служби.

Така че нямаше начин да се сетиш кой точно Бог бил знаел генерал Вайсгъз, че е с него. Бил реши, че то няма кой знае какво значение, но все пак му се щеше да знае кой точно бог го е избрал. Ако трябваше да отправя молитви, не би било лошо да знае точния адрес. От друга страна, може би просто беше шибаняк, който ей така си ги приказва.

На Бил му беше много неприятно, но трябваше да разбере и още нещо. Насили се да отпие още веднъж от — *буааа!* — водата и попита:

— Поласкан съм, сър, но за какво точно ми говорите, гнъсните го взели?

Генералът се изправи и закрачи насам-натам.

— Лицето ти ми харесва, Бил, макар и начинът ти на изразяване да не ми харесва. Преди може и да си имал проблеми с пиенето — младежки лудории. Но на *този* кораб такива неща няма да има. — Бил кимна неохотно в знак на съгласие. Генералът не го забеляза — в момента се кефеше на вътрешното си вдъхновение.

— Вярвам ти. Господ ми казва да ти вярвам и аз ти вярвам. Добре се разбираме ние с него. Но не за това искам да говоря с тебе сега. Удостоиха ни с честта да изпълним една много специална мисия. Ние с тебе — е, предимно аз де, с малко помощ от Господ и от тебе — ще нанесем удар, който ще съхрани истината, справедливостта и Имперския начин на живот. Нам се падна велика чест и славната победа ще е за нас.

Бил беше от стара коза рейнджър и тая гнъс, вдъхновението, не го ловеше.

— Тази мисия, сър, тя нали случайно не е свързана с хора, дето стрелят по нас? Имам лош опит с това...

— Съвсем не — сърдечно го увери Вайсгъз. — Това ще е прост хирургичен удар с много малко съпротива. Врагът е лукав и опасен, но ние още с първата вълна ще унищожим всичките им оръжия, така че ще сме в пълна безопасност. Няма от какво да се тревожиш. Нищо не може да се обърка. Довери ми се.

[1] В оригинала — Christing Keeler, абсурдна смесица между името на Христос и Кристин Килър, героинята на сексскандала „Профумо“ през шейсетте, любовница едновременно на британски министър и съветско военно аташе. — Б.пр. ↑

[2] Останалите трима от прочутите кинокомедианти братя Маркс са Граучо, Харпо и Чико. Зепо е най-непопулярният, участвал във филмите им само до 1933 г. Карл, разбира се, е друг случай — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ДОКАТО ГЕНЕРАЛ ВАЙСГЪЗ описваше тая чудесна мисия, от която Бил щял да излезе герой, без да поема абсолютно никакъв риск, Бил бе обзет от чувството, че това нещо не само че не е кашер^[1], ами и в чувала явно е скрито цяло прасище. Беше убеден, че тоя екзалтирано набожен генерал е пълна гнъс. Нямаше за какво да се закачи — нито пък искаше, но колкото по-уверен ставаше Вайсгъз, толкова по-силни съмнения гризяха Бил.

На пръв поглед всичко изглеждаше от ясно по-ясно — тъпа военнополитическа акция от тия, на които вечно пращаха рейнджъри. Врагът беше правителството на Трънвокото, планета, разбунтувала се срещу Императора. Генерал Вайсгъз беше пределно ясен — нито той, нито Императорът, нито който и да било в цялата военна институция нямали нищо против народонаселението на Трънвокото. Бомбички щели да се пуснат само на правителството, и то само на съвсем малка групичка върховни вождове в правителството, за да клекнат. Естествено неизбежно било някакъв нищожен брой от тръгналите на оръжие срещу милия си Император по случайност да бъдат попилени на парченца, но в модерната тотална война нямало начин да се избегне малък брой жертви — пет-десет, да речем.

Ако това беше обикновена разбунтувала се планета, обичайната практика беше да я гръмнат. Кооперация „Завър Зак“ — любимият резервоар за мозъци на Императора — осъществи внимателни проучвания на различните възможни начини за изрязване на рака на бунта от политическото тяло. Блокадата не вършеше работа — отнемаше много време, не предоставяше драматични възможности за пресконференции и брифинги на фона на шарени карти, а снимките от бойното поле не ставаха дори и за последна страница на новинарския комикс, освен ако Имперската канцелария по Свободата на печата не заповяда да се публикуват. Преговори — това беше още по-зле; те притежаваха всички недостатъци на блокадата, а на това отгоре бяха проява на слабост, тъй като само слабаците първо приказват, а после

стрелят. Понякога Флотата преговаряше след битка, но само ако им се намираще някой и друг пленник, нещо, което се случваше доста рядко. Само взривяването на бунтовната планета осигуряваше бързо и гарантирано разрешение, както и снимки, заслужаващи да се мъдрят на първа страница. То това си го пишеше в офицерския наръчник: „Ако някоя планета се разбунтува срещу Императора, взривете я.“

Но Трънвокото беше друга работа. Трънвокото притежаваше нещо, което никоя друга планета в галактиката не притежаваше. А именно — неутронен рудник.

Както всеки знае, неутроните са много, много малки. Всъщност толкова малки, че можеш да подминеш някой неутрон на улицата, без изобщо да го забележиш. Не са и много общителни, така че няма да намериш повече от стотина, събрани накуп. Но за да направиш неутронна бомба, ти трябва страшно много неутрони.

От всички оръжия, изобретени някога от човечеството, абсолютният фаворит на всички генерали, адмирали и фелдмаршали беше неутронната бомба. Страшно добре гърмеше, осигуряваше хубави гледки, на които Императорът да се радва, трепеше вражите войници до крак (а понякога и този-онзи от дружеските, но това беше маловажно) и *оставяше цялото техническо оборудване цяло-целеничко*.

Че какво по-хубаво от това?

И така Трънвокото беше много важна планета. Без трънвоковските неутронни рудници вече нямаше да има неутронни бомби. А ако взривяха Трънвокото, щеше да е много трудно после да намерят рудниците. Можеше дори да ги загубят завинаги.

Но в момента Империята и без това бе лишена от неутроните заради тая история с бунта.

Някой някак си беше направил ужасна грешка. Цялата Канцелария по неутронните доставки беше привикана запас, изправена пред военен съд и разстреляна, задето не внимавала. Докато ония си дремели, на Трънвокото взели, че си спретнали свободни избори.

Това само по себе си би било достатъчно, за да причини криза из коридорите на властта. Свободните избори бяха забранени още преди векове с Декрета за запазване на свободата и демокрацията. Само че беше още по-зле.

Все едно свободните избори не си бяха достатъчно зло, ами и трънвоковците бяха гласували съкрушително за мир.

Неутроните можеха да се използват за едно-единствено нещо — за правене на неутронни бомби. За убиване на хора.

Стига износ на неутрони! — бе издигнала лозунг партията на мира. *Никога вече война!*

За Империята съществуваше само един възможен начин да откликне.

Хубавичка, чистичка, бързичка, точничка и смъртоносничка атака. Хирургичен удар, който щеше да изреже болното и да остави здравото. Ако изтрепеха що-годе цялата противникова страна, нямаше да се тревожат за никакви бъдещи проблеми. Империята имаше нужда да си върне неутронните рудници, но бързо и в годно за експлоатация състояние, за да може войната с Мръновете да продължи и да се разрасне. Така че онова, което й трябваше веднага, ако не и по-скоро, беше безскрупулна преданост и офицер, който не би се спрял пред нищо. Освен пред мира. Генерал Вайсгъз — той беше човекът. А сега човекът на генерал Вайсгъз беше Бил.

— Да, Бил, сам господъ богъ те прати при менъ въ нужда! И съ твоята водена отъ Бога ръка на мойто оръдие не можемъ да загубимъ!

Бил се отказа да обяснява на генерала, че не знае как се стреля с оръдие. Че за какво му е? Нужно му беше единствено да си пази задника и да намери кой на този кораб вари нелегално ракия. Такъв винаги имаше. А оръдейната кула беше идеалното място човек да кашира някоя и друга бутилка. Никой, който е с всичкия си, не би влязъл там, ако не му се налага.

Той се измъкна от генералската каюта. Не беше убеден, че генералът изобщо е забелязал това, както беше затънал в някакъв религиозно-военен екстаз.

Тъй като генералският кораб „Небесен мир“ не беше обикновен флагман, а разузнавач, той не разполагаше с обичайното снаряжение на бойното командване. Кабината на генерала например не заемаше цяла една палуба и не разполагаше със стандартната лична фитнесзала; налагаше се генералът да използва залата на офицерите, както и да споделя с тях сауната и масажистката. Корабът беше толкова малък, че имаше само една трапезария за офицерите и една столова за редниците и сержантите, която всъщност беше машинното отделение

— масите бяха върху тръбите. Там беше толкова горещо, че войниците не можеха да ядат, което беше добре дошло, тъй като храната и без това не ставаше за ядене. Главният готвач на трапезарията имаше достъп до винарската изба, разбира се, и нямаше нужда да вари ракия. Бил се насочи към готвача в столовата.

Рейнджърът се запромъква през редиците от нащърбени метални маси и тръби. Масите бяха внимателно подредени в нещо средно между „зигзаг“ и „както дойде“, така че бойците трябваше да вървят през помещението със сведен поглед и да си траят, защото инак можеха да си изпонарежат коленете и глезените. За щастие тук нямаше никого — закуската току-що беше приключила, а по-голямата част от екипажа се беше наредила за болнични, така че в по-сложните участъци той можеше да стъпва и върху масите.

— Затворено! Разкарай се! — изръмжа готвачът.

— И на вас добро утро — опита се да го предразположи Бил. — Не ти ли се намира чаша нещо черно и горещо за новия член на екипажа?

Готвачът грабна една чаша и я топна в мивката, в която кухненският робот миеше посудата.

Бил преглътна мъчително и отпи от течността.

— Ммм, вкусно! — излъга той. — *Много* по-добро е от псевдокафето в Кемп Бубон! — пресуши чашата, ухили се и я подаде на готвача. — Моля, сър, не бихте ли ми сипали допълнително?

Готвачът се намръщи, изгледа го накриво и замърмори, но взе чашата и пак загреба. Този път го пробва сам.

— Абе да знаеш, прав си. Това тук е по-добро от обикновеното. Пък е и по-евтино. С парите, които ще спестя, може би ще успея да купя на мама дървен крак.

— Оууу. — И Бил някога си имаше мама, а може би все още си имаше. Пощата не пристигаше много редовно и нямаше как да е сигурен. — Твоята мама е изгубила крака си? Лоша работа. Мога обаче да ти препоръчам едно място, където наистина има страхотни крака.

— Не, не, тя всичко си има. Просто колекционира изкуствени крайници. — Готвачът го огледа по-внимателно. — Ама и твоя крак си го бива, да ти кажа. Случайно да ти се ще да се разделиш с него?

— Съжалявам. Само този си нося. Мога да ти дам адреса на фирмата, от която си го изписах по пощата...

— Е, страхотно ще бъде. Ти вече ми направи две услуги, а аз още не съм ти се представил. Джулиъс Чайлд, сержант по столова.

— Бил, бушонджия първи разряд и Божий артилерист.

— Божий артилерист? Значи вече си се срещнал с генерала. С какво мога да ти бъда полезен, Бил?

Бил се огледа срамежливо и понижи глас.

— Случайно да знаеш откъде мога да си намеря пиене?

Сержант Чайлд като че се замисли.

— Хммм. — Той огледа рафтовете и шкафове над печките и мивките, като че ги инвентаризираше наум. — Има дървесен спирт, с които чистят дулата за торпедата, но той ще те убие, а освен това и го подправят със селитра. — Той помисли още малко. — И виното за комка на капелана, ама той е офицер, пък офицерите нищичко не си дават, а катинарчето на барчето го държат в клетката с капеланските обредни змии. Мисля, че това не се брои. — Той погледна Бил за потвърждение.

Бил внимателно прецени положението: от една страна, вино; от друга, практически сигурна смърт. След малко се съгласи неохотно с Чайлд.

Докато сержантът продължаваше да мисли, Бил го прекъсна:

— Ти не можеш ли да спретнеш нещо? Малко хартисали зеленчуци, малко захар, мая, вода, жегга, а пък ако искаш нещо по-префърцунено — дестилационна бобина? — не че Бил беше спец по химия, но с годините беше прихванал някои основни умения за оцеляване.

Чайлд изглеждаше изпаднал в шок. Бил много добре познаваше този вид — нали съвсем неотдавна и него го бяха погнали с шоковете, та се огледа дали наоколо не виси някоя токова жица. Не намери, затова отново погледна сержанта. А той му рече:

— *Moi?*^[2] Да варя нелегално ракия? Никога. И през ум не би ми минало. Това би нарушило всичките ми най-свидни принципи. „Устни, докоснали спирт, нивгаж до моите не ще се допрат“, така че, ако ти се ще да ме целунеш, забрави. — И щеше да продължи още сума ти време в същия дух, ако не беше довтасал един войник в пълна парадна кухненска престилка с камуфлажен десен, който мъкнеше две кофи картофени обелки.

— Те ти мат'ряла, сержант. Направо в казана ли да ги фъргам?

— Казан ли? — трепна с трепет Бил. — Значи имате казан!

— Не, не — отрече сержантът, като направи знак на войника в престилка да си държи езика зад зъбите, че инак го чака сигурна смърт. — Той рече „катран“ — нали така, Лайноуз? Днеска ще обядваме катранена манджа с истински зеленчукови обелки от офицерската трапезария. Тя е любимата на войниците. Бил, можеш да кажеш на генерала, че всички войници си умират за катранена манджа. Да, много я обичат.

— Защо да го казвам на генерала?

Лайноуз изхихика, докато оставяше кофите на земята.

Бил го изгледа накриво. Лайноуз му върна кривия поглед.

След като приключиха с ритуала, Бил отново попита:

— Защо да казвам на генерала?

— Ти си негов шпионин, нали така? — настоя Чайлд.

— Как пък не! — отрече Бил.

— Хайде бе — заумилква се Лайноуз. — Няма как да не си. Повечето от нас тук, на „Небесен мир“, са някакъв вид шпиони — призна той.

— А щом не си мрънски шпионин — заключи сержантът, — трябва да си шпионин на генерал Вайсгъз.

Лайноуз кимна в знак на съгласие.

— Мда. Не си влязъл във връзка с никое друго шпионско ядро на борда. Единственият, с когото си контактувал, е генералът. А ако той бе решил, че си мрънски шпионин, вече да си труп. А пък не си. Следователно си негов шпионин.

Бил се замисли дълбоко над това. Подложи на анализ приоритетите и преданостите си.

— Ако бях мрънски шпионин — предположи той, — с което не искам да кажа, че съм, забележете, просто, да кажем, ако бях, щях ли да получа едно питие?

— Ами — призна Чайлд — въз основа на това, че си мрънски шпионин, не бих възразил да ти намеря нещо за пиене — каквото на кораба няма, защото обичният ни генерал го е забранил на редниците и сержантите. Но пък ако работиш за мръновете, то на този тука, Лайноуз, ще му се наложи да те арестува, защото е шпионин на Имперската канцелария за антиподдривна дейност. Така ли беше?

— Не точно — поправи го Лайноуз. — Тук ми е възложено да шпионирам офицерите, не редниците и сержантите. Освен това крада от трапезарията отпадъци за казана, какъвто бихме имали, ако генералът разреши. Но не съм получил никаква заповед нито за мръновете, нито за шпионите им. Нито пък за редниците, като стана дума. Ами ти?

— Аз с мръновете си нямам никаква работа — обясни сержантът. — Шпионирам за Обществото за опазване на овехтелия морал. ОООМ от векове се инфилтрира в столовете: обуздава естествените хедонистични склонности на войниците и се грижи храната да не ги стимулира прекалено много. Странично — продължи той — получавам стипендия от Фондацията за пустинни мусони, за да не сервирам вкуснотии от Трънвокото, които биха могли да подкопаят морала на нашите рейнджъри.

— Но — настоя Чайлд — всичко това няма нищо общо с тебе, Бил, защото ти вече отрече, че си мрънски шпионин.

— Точно така — потвърди Бил. — Ако наистина бях такъв, не бих ли тъкмо отрекъл?

— Може би — изломоти Лайноуз.

— Но не задължително — опроверга го Чайлд.

На Бил му се искаше да продължат спора, но не можа да се сети за никакви други синоними на думата „каза“. Вместо това тръгна да търси оръдието, за да провери дали предишният артилерист не е оставил там някоя бутилка.

Мълвата плъзна бързо из „Небесен мир“. Никой от членовете на екипажа, които срещна, не искаше да говори с него — не и дори за да му обясни накъде да върви или пък, като стана дума, и къде е задното оръдие. Не щяха да говорят с него дори и след като им предложи лютивия сос от бойния си крак.

От друга страна, по този начин малко неща му отвличаха вниманието и след два часа той вече бе уютно сврян в задната оръдейна кула.

Беше виждал нещо подобно ѝ преди, но само веднъж, и то много отдавна. Всъщност за последен път му се беше случвало тъкмо по време на онова събитие, от което тръгна всичко и което го направи галактически герой. И тъй като тогава той вършеше героично дело, беше ранен, на ръба на припадъка, пък и, първо на първо, никога не бе

блестял с кой знае какъв ум, споменът му за оръдейната кула на „Христин Килър“ беше доста мъглав. Там имаше джойстик с червено копче, екран с червени и зелени светлинки и никакви, ама никакви инструкции.

Тази тук беше много по-сложна. Цялата ѝ обшивка беше покрита с крецящи рисунки на мрънове, танкове и мостове, експлодиращи под лозунга: „Нинтари електроникс представя: ЗАДЕН АРТИЛЕРИСТ!“. Столът се въртеше и се накланяше напред и назад. Вместо джойстик имаше хомот, приличен на устройството за управление на хOVERкар, а бутоните бяха два — червен и черен. На черния пишеше БАМ. На червения — БОМБА.

Щом Бил затегна ремъците, прикрепящи го към стола, на екрана светна цветен, компютърно анимиран портрет на Императора. Очите на портрета весело шареха насам-натам — всяко само за себе си. След минута картинката се смени с портрет на генерал Вайсгъз в пустинно-камуфлажно муу-муу. Който каза:

— Как се казваш, рейнджър?

— Бил — отвърна Бил.

В долния край на екрана се изписа: РЕЙНДЖЪР БИЛЛ.

— Не — поправи го Бил — с едно „Л“ е. — Но екранът не му обърна никакво внимание.

— Ти си новак, рейнджър Бил — каза анимационният генерал. — Искаш ли тренировъчен сеанс?

— Естествено — отвърна Бил.

Екранът — пак нула внимание.

— Натисни червеното копче за стрелба на живо или черното за обучение — каза той.

Бил натисна черното копче.

— А сега пусни монета — нареди му компютърният Вайсгъз. До него се материализира дигитален часовник и започна да отброява десет секунди.

С кален в боя рефлекс Бил бръкна в монетното отделение на бойния си крак и измъкна монетка от четвърт кредит. Както и очакваше, процепът се намираше точно под екрана. Пусна монетата, че и му останаха още цели четири секунди.

На екрана светна списък с мишени и съответните точки, които носеха — с картинка за всеки тип мишена. Варираха от една точка за

вражи войник до един милион точки за чернокос дребосък с рунтав мустак и много лоша кожа. Под дребосъка пишеше „ВРАЖИЯТ ВОЖД“. В дъното на екрана се изписа: ПРИ НАБИРАНЕ НА 500 000 ТОЧКИ ПЕЧЕЛИШ ДОПЪЛНИТЕЛНО ВРЕМЕ.

Нейде, сякаш много далеч (макар че нищо тук не беше по-далеч от два метра) на Бил му се счу, че хор пее „Химн на рейнджъра“, но щом разтърси глава, и хорът замлъкна.

Образът на генерал Вайсгъз се появи отново. Държеше показалка и беше застанал пред карта.

— Черният бутон с надпис БАМ унищожава дребните неща. — Той посочи картинките на войник, палатка и танк и всичките поред гръмнаха. — Червеното копче с надпис БОМБА взривява едрите неща. — Той посочи картинките на мост, сграда и боен кораб и отново всички се взривиха поред. — Има и едно изключение. — На картата се появи ВРАЖИЯТ ВОЖД. — За да спечелиш точки за ВРАЖИЯ ВОЖД, трябва да използваш черното копче. Иначе ще изглежда, че все едно се опитваш да го убиеш, и тогава точки не ти се полагат. Ако си готов да започнеш, натисни черното копче.

За късмет на Бил в кулата имаше и автомат за размяна на монети. Когато четвъртачетата му свършиха, той си набави още без да излиза от кулата, а таксата му я удържаха директно. Тъй като не можеше да си намери пиене, а и никой не искаше да разговаря с него, останалата част от пътуването до Трънвокото той прекара в опити да пробута името си в Залата на славата на „ЗАДЕН АРТИЛЕРИСТ!“.

[1] Храната, разрешена за правоверни юдеи. Свинското е забранено. — Б.пр. ↑

[2] Кой, аз ли? (фр.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

В НЯКОИ ОТНОШЕНИЯ това беше най-добрият наряд, на който Бил беше случвал. Никой не го занимаваше с нищо, нямаше какво друго да прави, освен да си играе видеоигри по цял ден, и никой не се опитваше да го убие. От друга страна обаче, непрекъснато беше трезвен, пък и на борда на „Небесен мир“ нямаше нищо, което поне далечно да напомня на женско. Дори не и корабната котка — тукашната корабна котка беше един котарак със зловещ вид, който имаше само едно око. Ушите му бяха целите изподрани и разкъсани от космическите плъхове, които преследваше из трюмовете. Но поне за момента никой не се опитваше да го убие, а това вече беше много.

На няколко пъти в кулата излъчиха на живо генерал Вайсгъз и Бил трябваше да го слуша как се моли и проповядва, но дори и това взе да се понася, след като Бил осъзна, че не се налага да будувачак до края. А генералът повтаря ли повтаря, че нямало да има никаква опасност, чак докато Бил му повярва. Даже нямало да му се налага да напада никакви хора, само оръжия и сгради, които нямало да му оказват никаква съпротива.

Бил малко нещо съжаляваше, че няма да спечели единия милион точки за ВРАЖИЯ ВОЖД, защото в режим „Огън на живо“ тъкмо един милион точки бяха нужни, за да заслужиш гарнизонна отпускат. Но от играта беше разбрал също, че типът ВРАЖИ ВОЖД обикновено е обкръжен от други типове, въоръжени с пушки, ядрени ракети и каквито си щеш оръжия. И че ако се опиташ да ликвидираш вождат им, тия типове се обиждат. Бил, общо взето, години наред яко се беше пънал да избягва да обижда хора, въоръжени с много оръжия.

Така че когато истинският генерал прекъсна компютърно анимирания, за да съобщи на Бил, че обикалят на орбита около Трънвокотот, при това някъде от две седмици насам, с надеждата трънвоковците да се усетят, че са сбъркали, Бил не го удари моментално на молби за живота си. Дори не се опита да си припомни

никоя молитва от своето детство. Просто се зачуди дали ще му стигнат стотинките, за да завърши битката.

Набута една монетка във втория процеп под екрана. Столът се килна назад, започна да вибрира и само след миг Бил вече спеше.

Сънува своя дом — майка си и робомулето си, и голямата къща с белите колони отпред, и веселите джудженца, които идваха да пеят и играят в двора, докато той маршируваше по застлания с жълти павета път, водещ към наборната служба. Неиде дълбоко в подсъзнанието си той знаеше, че фермата не представляваше нищо подобно, но толкова време беше изтекло оттогава, че вече не беше сигурен.

После сънува милата си стара училищна директорка госпожица Флогистон, която му беше помогнала да започне кореспондентските курсове за „Оператор по техническо наторяване“, курсове, които никога вече нямаше да завърши. В съня тя му рече: „Бил, трябва да бъдеш винаги готов да се възползваш от всяка попаднала ти възможност. Затова трябва да планираш внимателно. Всяко велико начинание трябва да си има план, нали разбираш.“ Но защо госпожица Флогистон беше облечена в муу-муу? И защо крещеше на Бил?

— Бил! Бил! Алилуя, синко, време е да се събудиш!

Постепенно Бил осъзна, че не госпожица Флогистон му крещи, а генерал Вайсгъз. Очите му се оцъклиха по рефлекс, а двете му десници козируваха.

— Тъй вярно, сър! Тъй вярно, сър! Рано пиле, рано се напиле, сър!

— Да се слави Божието име, синко! Не, не, това не е заповед. Но се събуди, Бил, всеки миг ще влезем в славна битка с безбожните поганци, заплашващи самата основа на нашата цивилизация и мъчещи се да подкопаят моралните и религиозните устои, върху които се крепи Империята и цялото човечество; vyplъщение на зло, каквото не е имало от времето на самата легендарна Земя...

Очите на Бил пак започнаха да се затварят.

— ... да унищожим врага сред нас, за да унищожим мръновете атеисти...

Очите му се затвориха напълно, а дишането му стана по-дълбоко и равномерно.

— ... райските блага за нашите победни войски...

А после Бил осъзна, че генералът отново му кряска през видеоекрана:

— Събуди се, Бил! Както казах, само чрез твоята вечна бдителност и Божията ръка, направляваща тебe и насочващия ти компютър, можем да спасим галактиката от атеистичния тоталитаризъм.

Бил автоматично отговори „Тъй вярно, сър!“, но в действителност се зачуди лениво по какво ли атеистичният тоталитаризъм се различава от службата при Космическите рейнджъри. Там вероятно имаше по-малко капелани. Но, разбира се, мръновете и трънвоковците не вярваха в Императора, ръката на чийто собствен персонален двойник Бил някога бе олигавил, получавайки медала, удостоверяващ го като официален Галактически герой. Този вид личен контакт като че укрепил лоялността у наивното селско момче. А и Бил открай време си беше ревностно верен на Императора, макар и да не помнеше как точно му е името.

Докато Бил си мислеше за всичко това, генерал Вайсгъз привърши кандърмата си:

— И така — заден артилерист Бил, готов ли си?

— Тъй вярно, сър. От седмици се упражнявам.

— Отлично! Помни, че при тази атака ние всъщност няма да убиваме хора, защото всеки човешки живот е свещен, дори и този на безбожниците предатели, заслужаващи да бъдат измъчвани до смърт. Просто взриви сградите, отбелязани с червено на екрана. А тук имам нещичко, с което искам да ти засвидетелствам своята вяра в тебе. Нападаме след пет минути. Бог, Императорът и аз — всички ние разчитаме на тебе. Късмет и Бог да те благослови!

Генералът изчезна от екрана, преди Бил да успее да реагира. Но на Бил и без това му беше по-интересно онова, което ставаше с автомата за разваляне на монети. Монетите се сипеха от него, а на екранчето мигаше надпис НЕЗАРЕДЕН! НЕЗАРЕДЕН! НЕЗАРЕДЕН! Цели пет кредита на стотинки! При този знак за вярата на командира в него Бил се просълзи.

Той събра нападалите монети и ги подреди прилежно на малката поличка над командното табло. Първата монета потъна в процепа и Бил за първи път натисна червения бутон за огън на живо.

Екранът не беше същият като тренировъчния, но нищо от това. Бил беше свикнал по време на бой да очаква изненади.

Изкуствената гравитация на „Небесен мир“ придържаше всичко на място, но столът на Бил се въртеше, люшкаше и извиваше така, че съвсем да му се доповръща от навлизането в атмосферата на път към отбранителните позиции на трънвоковците.

Ето! Малка точица на екрана засия в червено! Всичкото онова време и всичките ония монетки, изхарчени по тренировки, не бяха отишли залудо. Бил изчака да влезе в обсег и изстреля една умна ракетка.

Викаха им умни ракети, но всъщност бяха по-тъпи и от Бил, което ще рече — тъпи като галоши. Не им стигаше само да им покажеш целта — на Бил му се наложи да ги води към мишените чрез телевизионните кадри, които те изпращаха чрез монтираните на носовете им камери. Преживяването приличаше доста на пътуване с увеселително влакче, където накрая те гръмват, или на това да бъдеш командос, само дето човек не умираше наистина.

Навсякъде около него избухваха взривове, но Бил не им обръщаше никакво внимание. Беше се съсредоточил да прекара ракетата право през картечното гнездо. В последната секунда видя как трънвоковските стрелци побегнат от позициите, а после екранът угасна. Най-отгоре се появи надпис: КАРТЕЧНО ГНЕЗДО: 50 ТОЧКИ, резултатът стана 50, а после пред него отново светна червена точка.

Великата битка беше започнала.

ГЛАВА ШЕСТА

ТОВА НЕ БЕШЕ МАЙКАТА НА ВСИЧКИ БИТКИ. Но се падаше поне осма братовчедка по съребрена линия на всички битки.

„Небесен мир“ беше разузнавателният флагман на великото нападение, и най-мънинката съдинка в цялата армада. Огневата мощ на генералския кораб стигаше едвам колкото да унищожи планета. Но той водеше най-грамадната въоръжена сила от миналия път насам — а миналият път беше през февруари. Милиони рейнджъри герои на борда на величествени кораби проявиха нечуван героизъм, като пускаха бомби от много голямо разстояние. А зад всичкото това велико начинание стоеше един-единствен, само частично изперкал ум — господстващият разум на генерал Пелин Вайсгъз.

Императорът бе му рекъл: „Върви и върни при мен заблудените овце от Трънвокото“, и Генералът се беше юрнал в акция, въоръжен с блестящ план, изцъклени очни ябълки и организационен гений.

Абе не беше *точно* така. Всъщност по-скоро някакъв съветник бе прошепнал новината за Трънвокото в едното ухо на Императора — онова ухо, дето беше малко от малко по-неглухо, после Императорът бе смънкал нещо и бе пуснал многозначителна лига, а друг съветник, отстоящ на безопасно разстояние от Имперската уста, огласи вдъхновяващите слова и мисли на Императора. Планът на генерала се свеждаше до „Ще ги бомбим, докато ги върнем в Ранния Каменен век“. А организацията се състоеше в това да каже на една тайфа офицери „Яхайте корабите и идвайте с мен“.

Но рободраскачите на борда на „Небесен мир“ пуснаха в циркулация своя собствена версия и я поддържаха. Гражданите на Империята, които не знаеха почти нищо, а им пукаше още по-малко, решиха, че това ще да е вярно. Дори се намериха и неколцина достатъчно тъпи, че да вярват на безкрайния поток от военна пропаганда.

И така, огромната флотилия връхлетя върху защитните укрепления на Трънвокото, вълна след вълна, в мощен хирургичен

удар, който щеше да затрие цялата отбранителна система на планетата, без да убие нито един цивилен и може би не повече от 2,5 защитници. Направо си беше прекалено хубаво за вярване.

Да, ама хората взеха, че повярваха, особено Бил. Виждаше доказателството с очите си — там, на видеоекрана. А видеоекраните не лъжат, нали? Наблюдаваше екшъна от първа ръка, през носовите камери на умните ракети, които вършеха, самата работа. Умните ракети, които той, Бил, обзет от чувството, че скоро ще стане двукратен галактически герой, водеше към целта с повече от свръхчовешка прецизност.

Първата вълна кораби, с Бил на опашката, се съсредоточи върху Антикорабната отбрана. Огромната армада нахлу дълбоко в атмосферата на Трънвокото и унищожи всичките оръжия там долу, дето биха могли да им навредят. Хиляди храбри стрелци като Бил рискуваха да се изложат на ужасите на модерната война от голяма дистанция — схващане, скука, изтощение, жажда, хормонален напън, — за да защитят другарите си от гибелния гняв на Трънвокото.

На екрана на Бил светваха в червено мишена след мишена. Ракета след ракета се изстрелваха от ректалните тръби на генералския космически паяк. Увереността на Бил в себе си и в своите оръжейни системи — те бяха твърде завързани и не можеха да бъдат най-обикновени оръжия — нарастваше с всяко пряко попадение. Първата умна ракета беше улучила пушката, в която я беше прицелил, но сега той се мъчеше да постигне още по-голяма точност. Вече вкарваше ракетата право в дулото на пушката или я извърташе така, че да връхлети изотзад право в магазина ѝ. И всеки път, точно както му бяха казали, предупредителните сирени на влизащата ракета отпускаха на стрелците достатъчно време, че да се разкарат оттам.

Успехът завъртя главата на Бил. Той започна да изписва с ракетите лупинги, преобръщания през крило и имермани; изписваше думи с дирите им; започваше наистина да му харесва. След малко осъзна дори, че може да използва носовите камери на ракетите, за да оглежда бойното поле, без да го грози никаква опасност.

Разбира се, ракетите ги грозеше опасност. Трънвоковците, които не разбираха, че огромната войска, обкръжила планетата им, действа единствено и само в техен интерес, се стремяха да свалят долу всичко, що изпълваше небето. Включително ракетите — и понякога дори

успяваха. На Бил му беше кофти, нужно му беше да набере колкото се може повече точки, за да спечели допълнително време и да не му се налага да добавя собствени стотинки към купчината — дар от генерал Вайсгъз. Понякога трънвоковските стрелци стреляха и по друго — по нещо, което Бил не виждаше на екрана. А понякога, започна да забелязва Бил, войниците зад картечниците нямаха никакъв шанс да побегнат, след като не успеят да свалят ракетата.

Носовите камери се взривяваха заедно с ракетите, разбира се, тъй че взривовете той така и не ги виждаше, но постепенно му просветна, че същевременно се взривяват и трънвоковски войници. Самия Бил на няколко пъти вече го бяха взривявали частично и го обзе известно съчувствие към трънвоковците.

По време на кратко затишие той поведе една от ракетите на малка екскурзия из тукашната местност. И за първи път видя цялата флота, разстлана по небето като пациент върху операционна маса. Корабите бяха хиляди — от мънички разузнавачета като „Небесен мир“, та до дредноути, така огромни, че не се побираха в атмосферата. По-дребните, кораби атакуваха на вълни — всяка вълна бе предвождана от разузнавач, който ги крепеше в стройни формации чрез дистанционно управление. Всеки по-голям кораб пускаше свои собствени вълни от бомбардировачи, изстребители и летящи ракетни площадки.

Ракетните площадки се рееха високо-високо над бойното поле и тръскаха ракети през облаците долу на земята.

Бомбардировачите атакуваха целта направо, обкръжени от бръмчащо кълбо изстребители. Докато Бил наблюдаваше, група изстребители се отдели от един облак и пикира, за да пресрещне идващата отдолу друга група. От такова разстояние те се виждаха като точки и Бил не можеше да познае кои бият. Тъкмо тогава избухна един бомбардировач. Бил подкара ракетата към аеродрума, и той пламна в червено — АЕРОДРУМ: 100 ТОЧКИ — само миг преди тя да се стовари върху му.

Така не беше честно! Империята се старае с всички сили никого да не убива, а пък тия гадни трънвоковци се опитват да изтрепят другарчетата на Бил! Подсъзнателно Бил разбираше, че всъщност той не познава никого от тях и че в края на краищата при Рейнджърите девизът на седмицата винаги беше „Прееби другарчето си“. Но може

би патриотичната музика, излъчвана под прага на слуха, с която ги бяха обработвали седмици наред, беше оказала известен ефект върху него. Може би дори някоя и друга проповед на генерал Вайсгъз беше попила в съзнанието му, докато спеше. А може би дори всичко това имаше някаква връзка с хипнонамотките, монтирани в стола му. Но независимо от причините сега на Бил му се биеше, та две не виждаше.

Беше го обзело ясно чувство за мисия. Задачата му беше да унищожи всичко, що би навредило на другарчетата му, на аверите му, на братята му по оръжие. И на него, неслучайно.

Той попиля поредната антикорабна ракетна база, после заличи от земята една противовъздушна артилерийска платформа, сетне гръмна един временен склад за муниции, вдигна още малко ПАРА^[1] във въздуха, обсипа с кратери едно летище и им наби няколко ракетки в ГЪЗО^[2].

Трънвоковската отбрана вече беше предупредила своята войска и фронтът на атакуващата вълна на свой ред бе атакуван. Бил вече не можеше да се концентрира само върху наземни съоръжения; сега използваше лазерите, за да прехваща ракетите, прицелени в него! Столът му се лашкаше, люшкаше, кандилкаше, гмуркаше, увърташе се, подскачаше и се усукваше, докато най-накрая Бил не се зарадва, че единственото нещо, което беше ял от седмици насам, беше течната хранителна каша от контейнера в кулата. Всичко друго вече щеше да се е разплескало по видеоекрана.

Вече нямаше затишия. През повечето време Бил беше твърде зает с отстрелването на атакуващите изстребители и ракети, та да се чуди откъде ли идват. Знаеше само, че продължават да прииждат. Правеше почивка единствено когато му се наложеше да пусне поредната монетка, а и тогава не биваше да рискува твърде дълго. За щастие му се трупаха достатъчно точки, че да поддържа канонадата още дълго време.

Почти не му оставаше време да се сеца колко безопасна бе обещал да бъде тази мисия генералът.

Сега, когато използваше предимно лазерите, му се отвори нещо като нормален изглед назад. Пространството там бе пронизано от стрелички, проблясващи червени сигнали и зелени ореоли около корабите от армадата, но все пак се виждаше какво става. А ставаше това, че бе настанал ад и безумие.

Цялата битка се водеше във въздуха, а той кръжеше около планетата с голяма скорост. Но битка си беше, все пак.

Ракети хвърчаха нагоре към корабите, надолу към земята, измежду корабите, бомбардировачите и изстребителите от флотилията и трънвоковските изстребителите. Лазерни лъчи кръстосваха небето — горяха, избухваха и кълцаха каквото им попадне. Понякога лазерен залп от Имперски кораб разрязваше някой от техните собствени бомбардировачи в опит да засече изстребител. Без червените и зелените знаци по екрана Бил никога не би разбрал кой чий се пада и със сигурност се надяваше, че и другите нападатели разполагат със същите системи като неговата. Но дори и с нея понякога екранът му се превръщаше просто в плътна маса от червени и зелени точки.

Небето гъмжеше от свистяща смърт. На „Небесен мир“, начело на атаката, му се налагаше да се шашка единствено от това какво точно прицелват в него, макар че и то беше достатъчно, благодаря. Останалите кораби и самолети летяха през несекващ дъжд от снаряди, ракети, куршуми, изстребителите, бомбардировачи, електронни боклуци и отломки. Най-вече отломки. Корабите си имаха защитни полета, които се грижеха за по-дребните метални парченца, но самолетите направо бяха сдъвквани от отпадъците от бомби, ракети, снаряди и дори от други самолети — отломки, които, можеха да ти откъснат крилото, или да ти се врежат в кабината, или в оръдейната кула, досущ бомби и лазери.

Нямаше вече как да се знае кой кого стреля. Ако някой бомбардировач — а понякога имперски кораб — паднеше, то може би го беше поразил трънвоковският огън или имперският огън, или просто се беше сблъскал с някой боклук.

Вече нямаше значение. И Бил вече не обръщаше никакво внимание на избраните мишени. Не обръщаше внимание дори на точките си (които бяха доста малко, защото летящите отломки, без значение колко са опасни, според компютъра не носеха никакви точки). Просто стреляше по всичко, колчем му се стореше, че приближава към него.

А после изведнъж всичко започна да се отдалечава.

На Бил му бяха нужни две минути, докато разбере, че „Небесен мир“ се е оттеглил от атаката обратно на планетарна орбита. Докато компютърът му изчисляваше общата сума на точките и бонусите за

деня, генерал Вайсгъз изскочи в едно малко прозорче в горния ляв ъгъл на екрана.

Генералът беше препасал муу-мууто си с колан, така че сега то повече намязваше на стандартна униформа — макар и не чак толкова. Беше застанал пред хологлобус на Трънвокото, целия в стрелички и диаграми, а глас зад кадър обясняваше:

— ... вашият, а и моят любим генерал, бойци и журналисти, ето го и него, Пелин Вайсгъз — Буреносната мъст!

Записът на публика в студиото избухна в бурни ръкопляскания.

— Благодаря, благодаря — рече генералът. — Както знаете, нашето чисто отбранително, напълно оправдано и морално чисто нападение над безбожните неверници от Трънвокото започна само преди няколко часа. Всички подробности по операцията, разбира се, са абсолютно секретни и такива и ще си останат вовеки веков. Но мога да ви дам известна представа за досегашния ход на операцията: Всичко е муци.

Екранът се раздели на две. Отдясно се появиха репортери, които подскачаха нагоре-надолу като първолаци, размахваха ръце и се опитваха да привлекат вниманието на генерала, въпреки че се намираха на съвсем друг кораб, на милион мили оттам. Един войник бутна микрофон под носа на една репортерка и ѝ подаде листче.

— Генерал Вайсгъз — прочете тя, — на какво отдавате изключителния успех в днешната битка?

— Разбира се, по-голямата част от заслугите се полага на мен като на създател на нашия бляскав стратегически план и лидер на нашите храбри войски. Предполагам, че мъжъничко се полага и на онези храбри мъже и жени, които залагат живота си в тази дръзка и все пак напълно безопасна операция. Но преди всичко нашата победа се дължи на вярата ни в Господа и на Господнята вяра в нас като негово оръдие в наказването на атеистичните войнолюбиви бунтовници от Трънвокото. Целия си успех дължим на Господа. Алилуя!

Бил си помисли, че може би мъничко от успеха се дължи и на всичкото това упражняване, което му беше ударил на път насам. Но пресконференцията я предаваха еднопосочно.

Дадоха на друг репортер въпрос, за да го зададе.

— Има ли пострадали в битката сред нашите храбри воини?

Бил особено се интересуваше от това, тъй като сам си бе заработил малка пришка на спусъковия пръст и се надяваше да го наградят с Пурпурния бърбек (традиционния медал, връчван за пришки, драскотини, синини и вестникарски изрезки, получени в бой, обикновено запазен за офицери).

— Радвам се, че ме попитахте — подзе генерал Вайсгъз. — Както знаете, в това велико начинание участват милиони войници, а при всяко начинание от такъв мащаб известен брой загуби е неизбежен. Всеки ранен войник е една трагедия, разбира се, и моят личен персонал ще разпрати мое лично компютризирано писмо до личните семейства на всеки войник, получил телесна повреда от Клас С-7 (гадна повърхностна рана) нагоре. За щастие като че тази вечер няма да пишем такива писма.

Бил изпусна щедра облекчителна въздишка. Съдейки по онова, което беше видял, имаше голяма вероятност някои войници да са получили телесни повреди от клас А-2 (Напълно мъртъв, без части, годни за втора употреба; единственият по-висок клас, А-1 — Пълно изпаряване, бе приравнен към Самоотлъчил се и беше престъпление, за което те пращаха на военен съд). Когато в атмосферата се взриви кораб — а се бяха взривили доста, — има голяма вероятност хората да получат сериозни телесни повреди, след като са падали пет до десет мили към земята. Бил не проумяваше как така било немалко такова нещо, но се радваше, че никой не е пострадал тежко.

Войникът с микрофона раздаде трето листче.

— Какво наказание е отредено за неверния, безбожен враг?

— Много по-малко, отколкото заслужават — отвърна генералът. — Разбира се, не можем да посочим точната цифра на вражките жертви, но ние унищожихме напълно трънвоковската ПАРА, освен това избърсахме ГЪЗО от лицето на земята. Нашето разузнаване докладва, че засега има само един потвърден смъртен случай. Това е един старец, когото началото на ракетната атака е заварило в ракетната база на сина му, където е бил на свиждане. Изненадата и яростта от нашата атака му дошли в повечко и сърцето му отказало. Макар и да не сме пряко отговорни за смъртта му, изпратих извинително писмо до неговото семейство. След като вече разбихме трънвоковската защита, през идните дни ще съсредоточим атаките си върху фабриките, в които тези покварени хора произвеждат оръжия за масово унищожение —

оръжия, каквито ние самите никога не бихме използвали. Освен това ще ударим по военните съоръжения, поддържащи тези фабрики и снабдяващи ги със суровини, части, електричество, храна и водопроводни услуги. И ще го осъществим, без да причиним ни най-малки неудобства на гражданското население.

Бил се смая за миг от точността на собствените си оръжейни системи с видеоконтрол, но въпреки това идеята да бомбардираш заводи, в които използват канализационните води, и да взривяваш единствено канализацията във фабриките за оръжия лекичко го поpritecни. Но тук незабавно се намесиха субзвуците и хипнонамотките и мигът на съмнение отлетя.

Компютърът най-накрая приключи с изчисляването на точките на Бил. Резултатът си го биваше, ако включиш и бонусите, задето не са те убили, но не достигаше, за да се класираш в първата десетка. Без съмнение не беше и достатъчно висок, за да му дадат гарнизонната отпуската. Бил сигурно би се вързал повече, ако имаше къде да се ходи по време на отпуската, но на този кораб жени нямаше, а единствените места, където можеше да отидеш, бяха войнишкият клуб и столовата. Тъй като и на двете места никой не щеше нито да си приказва с него, нито да го черпи едно, Бил не изпускаше кой знае какво.

Във всеки случай това тук беше много по-интересно от пресконференцията на генерала. Бил напрегнато изчисляваше колко още точки щеше да получи, ако никой не стреляше по него, когато генералът надникна в кулата.

Бил козирува и с двете ръце и се опита да заеме стойка мирно. Но нали от цели две седмици не беше мърдал от стола — не го докара съвсем. Свлече се обратно в позата, с която беше свикнал, пред видеоекрана. Там генерал Вайсгъз отговаряше на поредния репортерски въпрос.

Бил отново погледна към вратата. Генерал Вайсгъз стоеше там. Изглеждаше нетърпелив и смътно разтревожен. Бил отново погледна екрана. Съвсем същият генерал се мъдреше и там и обясняваше как единайсетсекундният видеозапис от носова камера, който сега щели да проследят, бил абсолютно типичен за милионите изстреляни ракети.

— Чудо! — вресна Бил и понечи да падне на колене.

[1] Противо-Авиационно-Ракетна Артилерия, както се досещате.
— Б.пр. ↑

[2] Най-вероятно Гаубични Ъглови Зенитни Оръдия или нещо подобно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

СЛЕД КАТО ГЕНЕРАЛЪТ отхлаби предпазния колан на Бил и му шибна няколко плесника, за да му задейства наново дишането, той му обясни:

— Само Господ може да сътвори истинско чудо, синко. Това е просто видеозапис. Направих го тази сутрин, преди атаката.

Бил отново понечи да се просне пред генерала и коланът пак го спря. Този път изправи гръб сам.

— Ахура-Мазда сигурно ти е вдъхнал своя дух, за да ти даде такава информация за бъдещето! Чудо!

Генерал Вайсгъз погледна Бил нервно, позамисли се дали да му обясни за какво става въпрос и въздъхна. Като че нямаше да помогне кой знае колко, не и когато си имаше работа с такъв слабоумник, така че заряза идеята.

— Добре, синко, чудо е, но не е сега времето да бистрим богословието. Просто исках да се уверя, че си добре, и да те подготвя за утрешната битка. Няма да е лесно, и аз разчитам на тебе.

Бил отново погледна видеоекрана си, после — пак генерала.

— Ама... такова... — таковна той. После тръсна глава, за да си изясни мисълта. — Вие току-що казахте, че сме унищожили цялата отбрана на врага.

На екрана в момента генералът обясняваше колко много съжалявали и двамата с императора за всички тези неприятности и как и двамата се надявали никой да не умре покрай патакмата.

Тук, в кулата, той каза нещо друго.

— Днес ти свърши страхотна работа, Бил. Бас ловя, че дори не си изразходвал всичките монетки, които ти дадох, нали?

Бил гордо посочи двете монетки на полицата.

— Браво. Скоро ще имаш шанс да ги употребиш. А сега по-добре се наспи хубавичко. Сутринта пак атакуваме, та ще ти се отвори доста работа. Много хора ще стрелят по тоя кораб, и от тебе зависи да

ме опазиш. Спомни си великата чест, с която те удостоих, не забравяй за моите интереси и всичко ще е наред.

Генерал Вайсгъз се отправи към вратата.

— Ох, да. Награден си с медал. Вземи си го от машината.

На малкия еднореден електронен дисплей на автомата за размяна на монети в момента мигаше ту ВЗЕМЕТЕ МОНЕТИТЕ ОТТУК, ту НАГРАДА: 1 МЕДАЛ. Бил натисна бутона „Кредит“ и надписът се смени: ПУСНЕТЕ МОНЕТА ИЛИ ЖЕТОН. Така за утре щеше да му остане само една-едничка монетка, освен ако не поискаше да се бръкне за собствените си спечелени с пот на чело кредити. Макар че нямаше за какво друго да ги харчи, а и ако утре умреше, тия кинти нямаше да му помогнат с кой знае какво, на него като че малко нещо не му се щеше да плаща на Императора. Вече нищо не го учудваше, ама пак не му се щеше да си дава парите — навик, какво да го правиш.

Бил си имаше вече някой и друг медал, които беше заврял някъде из покъщнината си. Имаше и право да носи безценната Пурпурна стреличка с Черна мъглявина (макар че самия медал беше загубил отдавна). Но най-накрая реши, че малко повече украса по униформата само ще го направи по-привлекателен за фенките на Рейнджърите. За тия фенки четеше непрекъснато, но като че никога не му се бяха изпречвали на пътя. Ако някога срещнеше фенка, въпросната допълнителна инвестиция от четвърт кредит щеше да си струва. Така че набута половината си авоари обратно в машината.

От вътрешността на машината се разнесе ужасно скърцане. Тя стенеше, плачеше, скрибуцаше и квичеше и събуди носталгична тръпка у Бил. Напомняше му за времето, когато той беше инструктор по строевата. Дълбоко вътре в нея нещо забоботи и бавно се запридвижва към процепа. От него изскочи нещо, дрънна и падна в малкото кошче.

Бил го извади оттам. От едната страна на овалния метален предмет имаше портрет на Императора. Много приличаше на портрета, дето го имаше по всички монети, само дето беше разтеглен по диагонал. Покрай ръба бе изписан девизът на Империята — С НАМИ ГЪЗ ПОД ГЛОГ, — но и той като че беше разпънат под странен ъгъл. Всъщност под съвсем същия странен ъгъл. От другата страна Бил смътно различи нещо, което навремето е било елегантен скулптурен барелеф на императорската колиба от неодялани дървета, в

която по традиция се раждаха всички императори. Обаче този образ, така познат от всичките ония монетки, беше почти изличен, а върху него бяха щамповани думите „Операция Дружеско Убеждаване: Боен медал“. В единия край бе пробита малка дупчица.

Не беше най-фантазе бижуто, което Бил бе виждал някога. Всъщност, много му напомняше един сувенир, който някога сам си направи за един карнавал — от една жълта стотинка. Зачуди се дали си го пази. Ако си го пазеше, можеше да си ги закачи двечките заедно — щяха да бъдат много по-впечатляваща гледка. Шансовете някой да се загледа толкова подробно, че да прочете надписа на стотинката — „Оцелях след Панаира на наторителите на Фигаринадон IV“, — бяха бая мизерни.

Разбира се, шансът Бил да изнамери някоя от своите скъпоценности, включително и шкафа за крака, бяха също толкова мизерни. Само победата би му позволила да се върне сред относителната безопасност на Кемп Бубон, а там току-виж го причаквал военен съд. Да не умреш при самоубийствена мисия само по себе си можеше да ти навлече мъмрене, но едновременно с това беше и нарушение на пряка заповед. Тъжно е да го кажем, но най-сигурното убежище за Бил в момента като че беше точно тук, в задната оръдейна кула на „Небесен мир“.

Да кажем, че Бил се събуди свеж и бодър, би било силно преувеличение. Но все пак се събуди и засега това бе достатъчно голям триумф. От седмици седеше в тая кула на течна диета, закачен за катетър, овладяваше майсторлъка на сложнотиите в системата ЗАДЕН АРТИЛЕРИСТ! на „Нинтари“, а останалата част от екипажа го пренебрегваше напълно, та затова краката му бяха малко нещичко поизтръпнали. Но да се събудиш след битка все пак си беше по-добре от обратното.

Но събуждането съвсем не беше нежно. Звънецът издрънча право в ухото му, а някакъв глас се разкряска: Пикирай! Пикирай! ПИКИРАЙ!

Бил подскочи в спазъм. Цялото му тяло се изви назад, без онази му част, прикрепена към катетъра. Тя си остана на мястото. Болката беше достатъчна, за да го накара да дойде в пълно съзнание.

Видеоекранът сияеше във всички възможни неоновы цветове. ПУСНИ МОНЕТА ИЛИ ЖЕТОН ВЕДНАГА! ПУСНИ МОНЕТА ИЛИ ЖЕТОН ВЕДНАГА! АМА СЕРИОЗНО ТИ КАЗВАМ! ВЕДНАГА Я ПУСКАЙ ТАЯ МОНЕТА! НЯМА МАЙТАП! ПУСНИ МОНЕТА ИЛИ ЖЕТОН ВЕДНАГА, ИЛИ СЕ ПРИГОТВИ ДА УМРЕШ!

Бил грабна последната си монета и я напъха в процепа. Извъртя менютата за боен режим по възможно най-бързия начин и започна да търси цели.

Но виждаше само небе и кораби — никой от тях не светеше в червено. После гледката се завъртя — „Небесен мир“ бе преминал от пикиращ полет в атака.

Земята светна в яркооранжевия цвят на ракетните изгорели газове, а миг по-късно се превърна в килим от червени кръпки. Ако бяха унищожили отбранителните съоръжения на врага, той като че много бързо ги беше възстановил. Бил чу дрънченето на дребни монети — автоматът сякаш предугади нуждите му. Днес нямаше да има много време да си иска монети.

След първата вълна отбраната на Трънвокото се задейства отново, също като миналия път. Бил се зае да прехваща ракетите, изстреляни по корабите, летящи подир паякообразния разузнавач. Но днес отбраната се организира по-бързо и съсредоточи повече усилия върху водача.

Група трънвоковски изстребители се залепи за опашката на „Небесен мир“ — не атакуваха директно, а се опитваха да отрежат генерала от останалите кораби. С помощта на стрелците от другите кораби Бил ги накълца на панделки с лазерите.

На екрана светна голяма цел. СКЛАД ЗА МУНИЦИИ — пишеше там — 1000 ТОЧКИ. Днес на нашия рейнджър му трябваха точки, ако искаше да получи оная гарнизонна отпуска. Изсричал-неизсричал Бил съобщението докрай, и умната ракета вече летеше към целта.

Трънвоковските лазери се стрелнаха към нея в опит да я отклонят от целта. Кое то щеше да задържи Бил на тоя кораб по-дълго от необходимото. Той беше започнал да приема тая война лично. Накара ракетата да пикира и я запромъкна през отбранната мрежа към малката мишена, която компютърът бе изрисувал върху входната врата. В сравнение с пресичането на контраатаката това си беше направо кеф.

Бил завъртя ракетата като тирбушон около един лазерен лъч. Направи лупинг с нея около противоракетна ракета. Подпхна я под някакъв избухнал противовъздушен снаряд и я прехвърли над един куршумен поток. Завъртя я около идещия насреща ѝ изстребител и свърна покрай една административна сграда. Прескочи с ракетата някакъв плет и я прошмугна през една горичка. А после не му оставаше нищо, освен да я засили право към вратата.

На вратата имаше табела. Бил се съсредоточи върху табелата, докато ракетата летеше към склада. Нямаше картинки, така че му беше трудно да я прочете, но успя да преодолее целия текст само миг преди бомбата да удари право в десетката.

ПРОТИВОБОМБЕНО СКРИВАЛИЩЕ — МАКСИМАЛНА ВМЕСТИМОСТ 600 ЦИВИЛНИ ГРАЖДАНИ — пишеше там.

На Бил му се стори, че май нещо не е наред.

Нали генерал Вайсгъз беше казал нещо в смисъл, че нямало да убиват цивилни? Беше му се забило в ума, защото тогава това му се беше сторило малко странно. Обикновено идеята беше да се убият възможно най-голям брой цивилни — да се внасят такива промени не беше по военному. Да се откажеш от възможността да трепеш хора, които не ти се съпротивляват — и това не беше по военному.

Не че тая идея — да не убива цивилни — му се струваше *лоша*; само дето беше малко необичайна. Бил дори смътно си спомни, че някога сам е бил цивилен и че по онова време да не бъде убиван му се струваше една наистина добра идея. А сега май излизаше, че току-що е видял сметката на 600 броя цивилни.

Но на видеоекрана съвсем ясно си пишеше, че било склад за муниции.

Моралните дилеми не влизаха в онази тясна област, в която Бил беше спец. Изобщо не беше подготвен да се справи с тази тук. Затова я прехвърли към горния етаж.

Генералът отговори на повикването. Появи се в същото малко прозорче на екрана, където се беше провела и пресконференцията. И той се беше вторачил във видеоекран — правеше агитка на бомбите, докато падаха.

— С какво мога да ти помогна, Бил?

— Господин Генерал, аз като че току-що поразих цивилно противобомбено скривалище!

— Е, и?

— Ми такова, ние не трябваше ли да избягваме да правим такива работи?

— Разбира се, Бил, но ти не се притеснявай — махна с ръка генерал Вайсгъз. — Сигурно е станала грешка.

— Но компютърът ми присъди за това хиляда точки, също както ако беше склад за муниции!

— Значи е било нещо друго, нещо като склад за муниции. — Нещо на екрана пред генерала избухна и той извика ура. — Какво те накара да мислиш, че е противобомбено скривалище?

Бил напрегна мисъл. Това трая цяла секунда.

— На него имаше голяма табела и на нея пишеше „Противобомбено скривалище“.

Генерал Вайсгъз се разсмя — сърдечно, както го бяха учили в Имперската академия за герои от войната. — Това е просто вража пропаганда, синко. Хич не й обръщай внимание. — Той се загледа съсредоточено в екрана. — А сега по-добре направи нещо за онзи изстребител, дето се приближава към нас, или инак и двамата довечера ще се намерим в рая.

Струваше си Бил да прекара всички онези дълги часове, прикован с катетър към стола. Изстребителя направи на салата, а с лазера перна по главите малко ято прииждащи ракети.

Утрото се влачеше. Дори и приливът на адреналин в боя може да се превърне в навик, ако не те оставят да си отдъхнеш и в екшъна няма празно. В моментите, когато не го нападаха, на Бил му се събираха повече наземни цели, отколкото можеше да ликвидира. А през повечето време го нападаха.

Голям гърч си беше. Изтощителен. Умозабълбукващ. Но не и интересен.

Интересно стана чак малко след като обядва.

Бил беше станал голям спец в засичането на отделни прииждащи самолети и ракети. Две наведнъж — вече за нищо го нямаше. Три наведнъж — това вече изискваше някакво съсредоточаване. Четири наведнъж — започваше да става по-мъчно. Надхвърлеха ли пет, вече се налагаше носовият артилерист на кораба отзад да му помага. А точно в този момент на екрана на Бил светеха в червено пет, пилотирани от хора, изстребителя и шест ракети.

Бил изстреля една термочувствителна ракета към ятото и започна да се надява на най-доброто. Една умна ракета улучи един изстребител. Термочувствителната пък уцели ядрена ракета. Бил превключи на лазерите. Прекара ги през прииждащото ято и ликвидира още три ракети плюс един от собствените си придружаващи изстребители. Стрелецът от задния кораб прасна два изстребителя, но после го налегнаха грижи за кожата, неговата собствена.

Поредната термочувствителна ракета опатка поредния изстребител. Бил изстреля втора преди още да е разбрал как се е справила първата. После отново превключи на лазерите и утепа една ракета, преди онази да сколаса да го стигне. Последната термочувствителна ракета натръшка последния изстребител.

Да опраскаш десет атакуващи цели — това си го биваше. Бил го отчете като най-добро лично постижение и предположи, че може и да е счупил някой рекорд.

За зла беда обаче не беше съвсем така. Бил опатка десет, но те излязоха единайсет и тази, последната ракетка, напипа едно от слабите местенца на „Небесен мир“.

Последва страхотен гръм и корабът пикира устремно надолу. Сирените завиха — и на заря не вият толкова много сирени. И така силно. Предпазните ремъци и катетърът се затегнаха и сецнаха дишането на Бил, а замалко да сецнат и някои дребни, но важни части на тялото му. Видеоекранът плътно почервения. На него светна надпис в електриковосиньо: ПРИГОТВИ СЕ ДА УМРЕШ! ПРИГОТВИ СЕ ДА УМРЕШ! ПРИГОТВИ СЕ ДА УМРЕШ! ПАДАМЕ! ПРИГОТВИ СЕ ДА УМРЕШ!

На екрана се отвори малко прозорче — онова, което Бил бе започнал да нарича наум „Личното прозорче на Генерала“.

— Бих искал да благодаря на целия екипаж за всички усилия, които положихте във великия ни щурм. Особено бих искал да ви благодаря за това, че ме направихте да изглеждам такъв един гиздав. Много ми се иска да беше възможно сега, в мига на най-голямото изпитание, и аз да бъда с вас. Ала „Небесен мир“ бе улучен, а аз съм прекалено важен за тая война, че да ме пленяват или убиват. Така че ви напускам заедно с командния отсек. Но ви желая всевъзможни успехи в приземяването живи на повърхността. Ако ви пленят, както, без съмнение, ще стане, ако не бъдете убити при сблъсъка със земята, моля

ви, помнете, че от вас се очаква да умрете, докато ви изтезават, преди и зъб да сте обелили за нещо пред врага. Не че знаете нещо съществено, но важен е принципът. Помнете, че всички ще бъдете предложени за повишение, стига да умрете в резултат на мъчения. Ако оцелеете, в такъв случай, разбира се, ще бъдете изправени пред военен съд и разстреляни впоследствие като дезертьори. Всичко хубаво и Бог да ви благослови.

Тази реч беше вълнуваща и трогателна, особено в сравнение с това как капитан Кадафи се прощаваше с войската.

Рукна мелодията на всеизвестния химн „По-близо до Коего си там божество почиташ“, а текстът се заизнизва в долния край на екрана. Останалата му част се изпълни с прекрасен кадър на небе, прекъсван от време на време от кадри с личната каюта-спасителна капсула на генерал Вайсгъз, издигаща се нагоре към безопасността.

Бил за пореден път се приготви да мре.

ГЛАВА ОСМА

КАКВО ЛИ МУ ОСТАВАШЕ НА БИЛ, ОСВЕН ДА СЕ ДЪРЖИ ДОКРАЙ.

Пътуването доста си го биваше, при условие че нямаше да свърши с катастрофа — имаше лупинги, пропадания, обръщания, гмуркания и необикновено разнообразие от раздрусвания и внезапни завои. Пилотът успя да намери миг време и да изключи сирените, но нямаше начин да накара и химните да млъкнат. Така че смъртоносният полет надолу през цялото време бе акомпаниран от кахърна траурна музика.

Бил се опита да припява, но не знаеше нито един от официалните химни на Империята, важащи за всяко вероизповедание. Спомняше си само една молитва — „Спаси ме! Не искам да умирам!“, — а репертоарът му от подбрани призови за милост и горещи молби за помощ беше започнал да се изтъква от прекалена употреба. Всички тези реакции в ситуация на бедствена криза, доказали се като толкова ефективни в миналото, сега бяха безсмислени.

Макар че предпазните колани го придържаха на място — ама така го стягаха, че можеше да движи само лицето и пръстите на крайниците си, — той все така здраво се вкопчваше в ремъците, като че животът му зависеше от това.

Онова, от което животът му наистина зависеше, разбира се, бяха уменията на пилота на „Небесен мир“ плюс солидна доза късмет. Пилотът правеше каквото може, а засега и късметът се крепеше. Първо, нито един от останалите имперски кораби не стреляше по тях, а Бил със сигурност знаеше, че това си е чист късмет. И второ, като че никой от трънвоковските артилеристи не се целеше в тях; това можеше и да е късмет, а може би просто корабът се лашкаше прекалено силно и те не можеха да го уцелят. Или пък може би трънвоковците си мислеха, че не си струва да го свалят два пъти.

Което не означаваше, че бомбите, ракетите и куршумите не свистяха навсякъде край тях. Свистяха си, а някои от тях избухваха не

чак дотам ужасно далече от тях. На видеоекрана, над набожните стихове и подскачащото топче, което ти сочеше какво да пееш в момента, Бил в едър план виждаше смъртта и разрухата, които разузнавачът оставяше след себе си. Гледката на отломките и на напълно попилените кораби, които падаха надолу по-бързо и от „Небесен Мир“ и чийто шанс да оцелеят беше по-малък и от неговия, беше донякъде утешителна. Но не съвсем.

„Небесен мир“ поне все още летеше напред. Летеше най-вече към центъра на планетата, но не изцяло. Бил се надяваше, че и в посока „напред“ залитат достатъчно, че да изровят надлъжна бразда в земята, но като че нещата отиваха към кратер. Разбира се, не виждаше нищо освен небето.

И тъкмо преди да дойде края, в дъното на екрана изникнаха някакви дървета и тук-таме сгради. Движеха се със същата скорост и в същата посока, в която и стомахът на Бил. Корабът излезе от устремния си пикиращ полет и летя почти хоризонтално цели две-три секунди.

А после се стовари на земята.

Дрънннн!

„Небесен мир“ отскочи обратно във въздуха.

Дрънннн!

„Небесен мир“ пак тресна о земята.

После отскочи високо в небето. Задната част на оръдейната кула се разцепи. Видеоекранът и автоматът за размяна на монети изхвърчаха навън.

Дрънннн!

Следващият удар потроши механизма, който придържаше на място всичките му там предпазни ремъци.

Дрънннн!

При следващия отскок Бил изхвърча над кораба, като не успя да се раздели окончателно с онази своя част, прикрепена към катетъра. Болката беше достатъчна, за да отвлече вниманието му от инак невероятно болезненото цопване в някакво езеро.

Плясссс!

Студената вода вцепени долната му половина дотолкова, че той заплува към най-близкия бряг.

Хубаво, че докато управляваше „ЗАДНИЯ АРТИЛЕРИСТ“ на „Нинтари“, това бе поддържало ръцете му във форма, защото през всичкото това време не беше направил ни крачка. Краката не му вършеха никаква работа. Още по-зле, армейският крак го влечеше надолу. Макар да гребеше с ръце с всичка сила, когато най-сетне стигна на плиткото, така и нямаше да успее да изпълзи на брега без помощта на двама мили непознати.

Всеки от непознатите сграбчи по една Билова десница и двамата го вдигнаха. Отнесоха го на брега и затътрузиха краката му по тревата.

— Готов? — попита единият.

— Готов — отвърна другият.

И те го пуснаха.

Бил мигом рухна на тревата. Погледна нагоре и видя ясно двамата си нови приятели. Бяха готини пичове — едри и стегнати (макар и не чак толкова едри и стегнати, колкото Бил), много учтиви (макар и недотам учтиви като Бил) и облечени в спретнати, добре изгладени униформи (по-спретнати и по-добре изгладени дори от Биловата.)

Бил се дръпна назад. Униформи? Огледа ги по-внимателно.

Определено да. Униформи си бяха.

Трънвоковски униформи.

Бил бе попаднал в плен на безжалостния атеистичен враг.

Не стига, дето оцеля, след като „Небесен мир“ се вряза в земята. Това само по себе си бе равносилно на смърт и позор. А сега бе обречен хем да изтърпи неописуеми мъчения, хем най-накрая пак да си умре. Изстена патетично.

— Моля, сър? — обади се единият трънвоковец. — Боли ли ви нещо?

— Да извикаме медицинска помощ? — предложи другият.

Бил живна.

— Медицински сестри?

— Разбира се. И лекари, ако е необходимо. Необходимо ли е?

— Не! — заклати енергично глава Бил. — Без доктори. Само сестри. Много, много сестри!

— Дадено, сър. Вие сам ли бяхте на кораба, или имаше и ваши другари? Те ще имат ли нужда от помощ? — трънвоковците извъртяха Бил по дупе, така че да вижда на отсрещния бряг на езерото „Небесен

мир“, или по-точно останките от него. От огромните пукнатини по корпуса му изригваха пламъци. Като че освен пламъците нищо не помръдваше.

Бил се замисли за секунда. Доколкото разбираше, всички останали от екипажа вероятно бяха мъртви. То и толкова му пукаше за тях. Но щом тия трънвоковци се гласяха да го изтезават, ако веднага се съгласеше да им сътрудничи, то щеше да му е само от помощ.

— Не знам.

— Моля?

— Такова де, аз съм задният артилерист. Изобщо никого от екипажа не съм виждал. Откакто се качих на борда, носа не съм си подал от оръдейната кула. Затова сега не мога да ходя. И затова хабер си нямам за останалия екипаж.

— Много добре, сър. — Трънвоковецът се обърна към партньора си. — Снарки, по-добре се погрижи разбитият кораб веднага да бъде проверен от помощен екип.

Снарки се отдалечи на няколко дискретни крачки и заговори в уоки-токите си.

Първият трънвоковец попита Бил:

— Според вас можете ли да се доберете до онази пейка, сър?

Цялата тази любезност беше коварна. Бил усещаше как тя съсипва морала му с всеки изминал миг и го прави по-уязвим за отвратително болезнените изтезания, които, без съмнение, го очакваха веднага щом тези двамата го замъкнеха някъде на закрито. Помнеше какво му бе направил генерал Вайсгъз на борда на „Небесен мир“ — със сигурност врагът щеше да му направи нещо още по-лошо. Но засега нямаше друг избор, освен да се съгласи.

— Честно, Рейнджър, в момента като че хич не мога и да се помръдна.

Трънвоковецът подвижна на партньора си:

— По-добре намерете и превоз за този човек.

Снарки махна в знак, че е прието.

— Но се налага да разсея погрешното ви впечатление, сър — додаде другият.

Бил се напегна. Досега не му бяха разсейвали погрешното впечатление и той просто *знаеше*, че няма начин да не боли.

— Ние не сме рейнджъри, сър. Тези униформи са униформите на Гражданската защита. Ето защо сме толкова любезни. Нашата функция е да пазим хората в безопасност по време на атака и после да помагаме на ранените. Вие ранен ли сте?

— Май че не — отвърна Бил. — Само дето не мога да ходя.

Снарки се върна.

— Увреждане на гръбначния стълб, не мислиш ли?

— Не — отвърна партньорът му. — Казва, че не бил ранен, а и кръв няма, нито той има болки.

— Точно така — потвърди Бил. — Ама цял месец, че и два даже, бях вързан за стола. Нужни са ми само... — творческа треска разтресе мозъка на Бил. — ... голяма почивка на легло, физическа терапия, масажи два пъти на ден и литър-два лекарствен алкохол всекидневно. — Може би щяха да изчакат да се възстанови напълно и чак тогава да почнат с мъченията. От питане глава не боли.

— Абе, Бисмир?

— Кажи, Снарки?

— Ти забеляза ли униформата на този?

— Да, забелязах я. — Бисмир сниши глас. — Бая гадно вони, нали?

— Не това бе. Погледни й кройката.

— О, да. Тъжна работа, а? Има отчаяна нужда от малко кант на яката, от малко позлата може би. Каквото и да е. Напълно й липсва стил.

— Е, и това също. Но погледни, Бисмир. — Снарки посочи нашивките на униформата на Бил.

— Леле-мале, Снарки, май си прав. — Бисмир тури ръце на хълбоците си и огледа Бил в изцяло нова светлина. — Този човек е врагът.

Бил нададе стон. Край, почна се. Сега щяха да го погнат с мъченията. Време беше да започне да се моли, но на кого точно и коя точно молитва да му отправи, не се сещаше.

— Точно така — рече Снарки. — Врагът.

— И какво да правим?

— Да правим ли?

— Ами че да. Той е врагът. Да го вземем в плен ли, що ли?

— Ох. Разбрах. Точно така. Правилникът у тебе ли е?

Бисмир разкопча един от джобовете на десния си крачол и извади лъскав правилник, не по-голям от Библия. Бързото прелисти, а после се захвана да претърсва внимателно показалеца.

— Тука няма нищо за „враг“. И за „рейнджър“ няма. Хммм.

„Я провери на «изтезания»“ — помисли си Бил, но не го каза на глас.

— Пробвай с „плен“ — предложи Снарки.

— О, надали — отвърна Бисмир. — Ние сме Гражданска защита, а това определено не е по гражданската част. — Но все пак провери. Нямаше го.

Нямаше и „пленник“, „военнопленник“, „разпит“, „насилие“, „дознание“, „шпионаж“, „изтезание“, „затворник“, „каторжник“, „антагонист“, „душманин“, „строевак“, „Амалекит“, нямаше и никоя от останалите думи, за които се сетиха Бисмир, Снарки и Бил.

— Ами тогава — рече Снарки — май излиза, че от нас не се изисква да те пленяваме.

— Е?

— Така че трябва просто да се погрижим да получиш добро медицинско обслужване. Трябва да се вдигнеш отново на крак, нали така?

— Да бе, той наистина ми е един. — Тъжна мисъл осени Бил. — Не съм убеден, че другият е непромокаем. — Опитва се да разтръска армейския крак, но все още нямаше власт над нозете си.

Бисмир и Снарки се наведоха над необикновения крак на Бил и внимателно го огледаха.

— Хммм — рече Бисмир.

— Наистина — съгласи се Снарки.

— Това оръжие ли е? — попита Бисмир.

Бил не смяташе да рискува двамата трънвоковци да изнамерят някое правило, което постановява да му вземат крака.

— Не, не, съвсем безобиден е. Има най-вече сантиментална стойност, макар наистина без него да ходя малко смешно.

— Така като те гледаме, ти въобще не ходиш — заразмишлява Снарки. — Я виж, тука като че има малки отделения. Чудя се какво ли съдържат.

И тъкмо Снарки понечи да отвори Намазания с отрова нож, а Бил се подготвяше да опита да плонжира с горната част на тялото си към

долната, линейката пристигна с вой.

Двама санитарии в униформи на Гражданска защита измъкнаха отзад носилка. Двама мъже в подобни униформи, но със златни ширити, излязоха отпред.

Бил се оклюма. Той се обърна към Бисмир:

— Медицински сестри няма ли?

— Очевидно няма. Специално помолихме за тях, нали, Снарки?

— Да, така е, Бисмир. Но нали знаеш, война.

— Войната си е война. И знаеш ли, рейнджър, в резултат на вашата бомбена кампания има много жертви — затова медицинските сестри сега са особено кът. Но ти не се тревожи — тези двамата са от най-добрите ни доктори. Нека те запозная с тях.

— Бисмир, май за тази цел трябва да му научиш името.

— Отлична идея, Снарки. Как се казваш, рейнджър?

— Бил — избили Бил. — С едно „л“.

— А — възкликна Бисмир. — Значи не било само акцент. А какво е точното ти звание?

Постоянното звание на Бил беше Бушонджия първи клас, но откакто се бе оправял с бушони, беше изтекла много вода. Още повече бе изтекла от времето, когато се предполагаше, че е длъжен да се оправя с тях. Така че се възползва напълно от високия, макар и временен статут, който бе получил в Кемп Бубон.

— Почетен и.д. ефрейтор — издекламира той.

— Леле, леле, ама как внушително звучи! — възкликна Снарки.

— Ами добре тогава — рече Бисмир. — Позволете да ви представя: доктор Джон Уотсън, Почетен и.д. ефрейтор Бил; Ефрейтор Бил, доктор Уотсън. Доктор Уолтър Хюсън, Почетен и.д. ефрейтор Бил; ефрейтор Бил, доктор Уотсън. Доктор Хюсън, вярвам, че вече познавате Снарки. Снарки, доктор Уотсън. Доктор Хюсън, Снарки. Снарки, доктор Уотсън.

Бисмир тъкмо се готвеше да почне да представя наляво-надясно и санитарите, и Бил го прекъсна:

— Това тука не е ли нещо като спешна медицинска помощ? Мисля, че незабавно трябва да бъда заведен на сестра.

Същинският екип на Гражданска защита изглежда съмнително Бил, после се спогледа съмнително помежду си. И вдигна рамене в унисон.

— Много добре — рече Бисмир. Като че той беше тоя, дето командва парада. — Сега наред е предварителният диагностичен преглед. Като рутинна мярка ще се допитаме и до второ мнение. Така е редно, вярвам. Така ли го правят вашите?

Бил реши да не казва на трънвоковците, че техните вече да са започнали да го измъчват — само колкото да разберат дали знае нещо, което би им свършило работа. Вероятно, и без да ги насърчава, съвсем скоро и тези тук щяха да стигнат дотам.

— Абсолютно — рече той.

Бисмир се замисли.

— И двамата лекари ще те прегледат направо тук. Първо — Уотсън, после — Хюсън.

— Кой? — попита Бил.

— Първи — Уотсън.

— Какво?

— Втори — Хюсън.

Снарки се почеса по главата.

— Де да знам.

— Трета база — обади се Бил.

— Моля? — попита Бисмир.

— Просто ми хрумна — обясни Бил. — Значи ли нещо?

Трънвоковците се засъвещаваха помежду си. Най-накрая доктор Уотсън обяви:

— Вероятно мозъчно увреждане. А сега я да ги видим тези крака.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ВЪПРЕКИ ПОЛОЖЕНИЕТО, В КОЕТО БЕШЕ ПОПАДНАЛ, у Бил трепна пламъчето на патриотичната гордост.

Ако това им беше кампанията на трънвоковците, те нямаха никакъв шанс срещу Имперските Рейнджъри.

Ако тази болница тук беше най-добрият пример за военната им кампания, то по-добре да се предадат незабавно.

Бил се огледа. В неговата стая имаше още само едно-единствено легло, а цивилният, който вървеше с леглото, можеше да си ходи насам-натам както му текне. Човекът в момента мааше гащи по коридорите, вместо (както от опит знаеше Бил) да лежи и пъшка с надеждата хирургът наистина да му е извадил апендикса, а не нещо по-интересно и/или по-жизненоважно.

Стените на стаята бяха чисти и бели, а не в онзи познат и мръсен, предизвикващ напъни за гадене, кафеникавожълт цвят.

На прозорците нямаше решетки. През стъклото Бил виждаше нещо голямо и зелено — почти идеална холограма на истинско живо дърво.

Във възглавницата нямаше вграден високоговорител за предаване на съобщения и вдигане на патърдия. Вместо това го будеше санитар, който му носеше закуската. Храната включваше всякакви ерзац-артикули, подозрително наподобяващи на вкус истинска храна.

Предния ден Бил дори видя и истинска, жива човешка жена-медицинска сестра. Не че беше точно сбъднатата мечта на рейнджъра. Бил по-скоро забеляза повече от беглата й прилика с някогашния му другар, сержант Тухлензид — само дето в зъбите не си приличаха. Но тя несъмнено беше човек и почти със сигурност — жена. Игривият боксов удар, който му беше нанесла, след като я пощипна, остави у него някаква надежда за бъдещи по-интимни романтични срещи.

Всичко това му вдъхваше професионалното здраво войнишко презрение към цивилните, които си играят на война. Макар най-свидната мечта на Бил, по-голяма дори от мечтата му да се сдобие с

истинско човешко стъпало за десния си крак, беше сам той да стане цивилен. Но това бе по-скоро фантазия, отколкото реалистична амбиция.

Междувременно трънвоковските военни все още не бяха започнали да го измъчват, за да изкопчат нищо и никаква полезна информация, която би могъл да им даде. Дори не бяха пратили човек да го разпита; Вероятно за да го ошашкат, че да омекне. А и очевидно не предприемаха нищо, за да му попречат да стане и да си излезе от тая болница.

Разбира се, основната причина, поради която той се намираше в болницата, беше пълната му неспособност да ходи, но ако това беше Имперската военна болница, щяха да го оковат във вериги ей-тъй, за всеки случай. А тук само го бяха прикрепили към някакви електроди, които можеше да махне когато си поиска.

Всъщност, помисли си Бил, можеше и по-зле да е. Макар и да се намираше в свят, обречен на пълно и тежко поражение от ръцете на генерал Вайсгъз и неговата армада, това беше най-хубавата ваканция, която беше изкарвал от тайната си мисия срещу хипарите от Адския свят насам. Тя беше започнала с луксозен круиз.

Де да имаше и биричка...

Тъкмо се гласеше да подремне — за трети път, откакто беше закусвал, тъкмо докато стане време за обяд, — когато в стаята влезе мъж с бяла престилка. Бил потисна импулса да му козирува. Макар че мъжът се оказа лекар — на малката табелка с името му пишеше „д-р Л. И. Призюм“, — той все пак беше цивилен.

Д-р Призюм погледна в папката си. После погледна компютърната диаграма, закачена на леглото на Бил.

— Значи, Бил, а? — той нито отмести поглед, нито изчака Бил да отговори. — Не можеш да ходиш, тъй ли? И служиш във войската, както виждам. Е, ние тук за нула време така ще те оправим, че ще си ходиш, ще си набиваш крак, ще си стреляш, ще си вършиш всичките му там войнишки работи. Я да те видя. — Доктор Призюм извади от джоба си малка солничка. Прекара я нагоре-надолу над краката на Бил, като тихичко си правеше „бррррр“ под носа. Там, където бяха прикрепени електродите, той посипа по няколко зрънца сол.

Бил наблюдаваше напрегнато всичко това.

— Това как действа? — попита той.

— Абсолютно никак — отговори докторът. — Но кара някои пациенти да си мислят, че става нещо, докато ги преглеждам. Свих тоя номер от един стар холовизионен сериал.

— Докторе, 'начи, май ш' тря'а да полежа тука някоя и друга седмичка, а може би и някой и друг месец, нал' тый?

— Знам, че сигурно нямаш никакво търпение да се върнеш към екшъна и вълненията, Бил. Затова ще направя всичко, което е по силите ми, за да можеш още утре да се върнеш в поделението си. Къде е твоето поделение?

— *Утре?! —* Бил бе отвратен. В една истинска военна болница за толкова време щяха само да измислят най-сетне кое точно да му отрежат.

Докторът го погледна, леко развеселен.

— Естествено, че утре. Просто имаш нужда от малко упражнения, а електродите, прикрепени към краката ти, раздвижват твоите мускули. — Той погледна някаква скала. — Точно така, вече ходиш с умерена крачка. Довечера съвсем спокойно ще си тичаш. Утре сутринта ще играеш в мачовете за футболното първенство. И всичко това — без да ставаш от леглото! Утре по обяд ще можеш да ходиш самичък! Не е ли науката нещо чудесно?

Бил погледна краката си. Не му *изглеждаше* като да ходят, но се беше научил да не задава излишни въпроси. Излишните въпроси никога не довеждаха до нищо добро. И да им отговаряш не беше кой знае колко по-добре.

— Та, за поделението ти. Другарите ти сигурно те търсят, не ние май сме ти загубили данните. Къде служиш?

Най-накрая се започна. Бил знаеше, че оттук нататък ще го гонкат денонощно, а краката му ще бъдат принудени да извършват все по-странни и чудати атлетични дейности: голф, футбол, хандбал отборно, та дори синхронно плуване, докато не изпее на доктор Призюм садиста и майчиното си мляко. С каймак на туй отгоре. Той се стегна, за да посрещне болката, и изрева:

— Бил, почетен и.д. ефрейтор, сериен номер 295675 6383204596 8132011245 1231245263121452!

— Моля?!

— Бил, почетен и.д. ефрейтор, сериен номер 295675 6383204596 8132011245 1231245263121452!

Доктор Призюм се почеса по главата.

— Не знаех, че серийните номера са станали толкова дълги. Че то целокупното народонаселение на нашата планета наброява по-малко души! Карай — нека го запиша, ще видим дали ще можем да издирим откъде идваш. Може ли да го повториш пак? — и той извади малко записващо устройство, подозрително напомнящо солница.

— Бил, почетен и.д. ефрейтор, сериен номер 295675 6383204596 8132011245 1231245263121452.

— Много добре. Ще проверим дали компютърът знае къде служиш. Но ще е много по-лесно, ако просто ми го кажеш, нали разбираш.

— Бил, почетен и.д. ефрейтор, сериен номер 295675 6383204596 8132011245 1231245263121452. Нищо друго не бива да ви казвам.

— Май нещичко не съм доразбрал? Не бива да говориш с лекари, така ли? Това някаква нова разпоредба ли е?

Бил поклати напрегнато глава.

— Не с лекари. С врага. Не бива да казвам на врага нищо освен своите име, чин и сериен номер.

На доктора все тъй не му просветваше.

— Значи лекарите са врагът? — Бил поклати глава. — Аз съм врагът, така ли? — Бил кимна и зачака болката.

Доктор Призюм отново погледна диаграмата.

— Тук не пише нищо за мозъчно увреждане. Нито за вероятно умопомрачение — слича се той. — Кое те кара да ме мислиш за враг? — в очите му проблесна мечта за публикация.

— Може би не бива да ви казвам. — Бил се опита да прецени. Тук ли му беше по-добре, където можеха да го пратят в някое поделение, дето никога досега не го беше виждал, в армия, където не му беше мястото? Или трябваше да каже на доктора, че е Звезден Рейнджър на Империята, и вероятно след това щяха да го измъчват до смърт, а ако не, то щяха да го пратят във военнопленнически лагер, докато свърши войната? Хммм. Три възможности: най-вероятно мъртъв, най-вероятно мъртъв и най-вероятно в кофти положение, но почти със сигурност жив. — Аз съм Рейнджър на Империята, ала не знам нищо и затова няма смисъл да ме изтезавате! — войнствено заяви той.

— Ох, този ли враг! — усмихна се радостно доктор Призюм. — Това обяснява всичко! — Докторът се наведе по-ниско към него и Бил се подготви за най-лошото. — Колко само ще ги е яд на мене всички доктори, че аз съм те открил! Знаехме, че някъде тук има рейнджър, но онези от гражданската защита не бяха попълнили бумагите ти и не те знаехме кой си. За тебе има обявена награда и тя е моя!

— Награда ли? Като в онова, „жив или мъртъв“?

— Нещо такова. Само дето я дава ТНМ, Трънвоковската новинарска мрежа. Искат да направят с тебе интервю и да те представят на нашия президент, Милард Гротски. Ти си знаменитост, да знаеш. — Със светнали от амбиция очи доктор Призюм изприпка навън от стаята, кроейки планове как да похарчи парите от наградата.

Знаменитост значи? Това Бил не го беше пробвал досега, но му звучеше, като да е свързано с коктейли и жени: два производа, с които опитът му беше ограничен, но фантазиите — твърде екстравагантни.

Той се протегна блажено и сграбчи дистанционното на монтирания над леглото му холовизор.

Първото предаване, на което попадна, беше богословска дискусия за истинската природа на „наддок“, идеалното състояние, отдавна търсено от Бъгс, първият нео-дзен Учител.

Щрак.

Спортен коментатор, нахлупил военна каска, обясняваше, че днешният бейзболен мач щял да започне със закъснение — първо трябвало да разкарат живата бомба от игралното поле.

Щрак.

Образът на говорителка изплува върху кадър с нещо, което би могло да бъде избухнал склад с муниции. Тя обясняваше как това всъщност било скривалище и че цивилните били загинали.

Щрак.

Токшоу с участието на жени, омъжени за мъже, чиито майки са били девственици.

Щрак.

Стар сериал за някакви хора, закъсали на планета, дето я няма на картата и за нелепите им опити да се спасят. Бил се позагледа, но накрая разбра, че тия никога няма да се махнат от тая планета.

Щрак.

И изведнъж познатият образ на генерал Вайсгъз изплува в холовизора пред Бил. Генералът изглеждаше много по-мрачен, отколкото на първата пресконференция. Може би този път записът беше направен след свалянето на „Небесен мир“, а не предварително. Сега беше облечен в истинска униформа. Макар гащеризонът в пустинно-камуфлажен десен никак да не ласкаеше размерите и формата на фигурата му, той наистина изглеждаше една идея по-сериозен. Тъкмо обратен ефект внушаваше фуражката му. Бил досега не беше забелязал колко голяма глава всъщност има генералът. С всичките тия чугунени глави сред висшето командване размерите на рейнджърските фуражки стигаха чак до девет и три осми, но тази, на генерал Вайсгъз, съвсем отявлено му беше малка. Тя любезно клечеше на темето му, кацнала наред късо подстриганата му коса — същински горен етаж на сватбена торта. На Бил му мина през ума, че всеки, който публично се появява така облечен, трябва да е напълно откачил.

А и генералът се усмихваше. Бил от опит знаеше, че щом се усмихва, тоя човек *наистина* хич го няма.

— Този репортаж абсолютно не отговаря на истината — обясняваше той. — Целият ни личен състав бе подробно информиран за нашата политика, а тя е да не взривяваме голям брой цивилни. Всъщност бойците бяха предупредени да не взривяват, да не стрелят и по никакъв друг начин да не осакатяват, раняват или убиват *никакви* цивилни. Така че, щом сме го взривили, значи е бил склад за муниции. А щом вътре е имало цивилни, значи не сме го взривили. Просто и ясно. Единствените, които биха оспорили това, са безбожните атеистични лидери на горкичкия трънвоковски народ, лидери, опитващи се да накърнят имперския начин на живот. Ние нямаме какво да делим с народа на Трънвокото — единствено с техния заблуден, нечестив лидер, Милард Гроцки. Всъщност, ако друг ги ръководеше, ние просто щяхме да прекратим цялата тази операция. Скоба, ръчкане и намигане, скоба.

— Генерале — попита един репортер (а Бил забеляза, че този път картончетата с въпросите бяха раздадени предварително) — означава ли това, че вие подтиквате народа на Трънвокото да се вдигне на въстание срещу презрения Гроцки?

— Съвсем не, скоба, отново ръчкане и намигане, скоба. Макар искрено да се надяваме, че той ще избере да се завърне под

грижовното крило на своя Император. Правителството на Трънвокото води своя народ по пътя на гибелта и разрухата, а и го лъже. — Той се извърна и погледна право в обектива. — Вашият Император и ние, неговите слуги, никога не бихме постъпили така. Ние сме приятели на всички човешки същества и с най-голяма неохота, при това по възможно най-мекия начин, наказваме онези, които се нуждаят да бъдат вкарани в правия път. — Той отново се обърна към репортерите. — И разбира се, докато ние — в стриктна самоотбрана, както разбирате — продължаваме да унищожаваме огромната военна машина, натрапена от безумеца Гроцки на народа на Трънвокото, е напълно възможно в даден момент, поради съчетание на лошо време, човешка грешка, умора на металите и усилията, полагани от самите трънвоковци, по случайност да навредим на някой гражданин на Трънвокото, въпреки огромното ни старание да избягваме тъкмо това. Ако това се случи, искам всички да знаят, че *не ние сме виновни. За всичко е виновен Гроцки!*

Значи Гроцки бил нечестив? Бил презрян? Безумец бил дори? Бил бил тук заради Гроцки? Силен гняв се надигна у Бил... докато изведнъж той не се усети, че така добре, както се чувства тук, не се е чувствал от много, много време.

Значи Гроцки беше нечестив и презрян безумец. Също като всичките до един офицери от войската, които Бил бе срещал някога. Бил си беше имал работа с къде-къде по-лоши случаи. Гроцки сигурно не беше по-лош, да речем, от капитан Кадафи. В най-лошия случай Гроцки щеше да поиска да убие Бил. На Бил това не му харесваше, но започваше да свиква с идеята, че почти всеки от познатите му в един или друг момент би се опитал да го убие. С Гроцки ли ще го плашат!

ГЛАВА ДЕСЕТА

ДВАМАТА ОТВРАТИТЕЛНИ ГЛАВОРЕЗИ МОЖЕШЕ И ДА СА БЛИЗНАЦИ.

Нахлуха в стаята без предупреждение и така блъснаха вратата, че като се фрасна в стената, всичките прозорци издрънчаха. Единият остана на вратата с пръст на спусъка на бластера, а другият се юрна към съкафезника на Бил, изгледа го на кръв и му изхъхри няколко бързи инструкции на ушенце. Човекът се разтрепери, после се стегна, измъкна се от леглото и излезе, препъвайки се, от стаята.

Главорезите се приближиха към Бил. От всяко тяхно движение струеше заплаха.

Не приличаха на цивилните, които вече два дни се грижеха за него. Всъщност хич даже не приличаха на цивилни. Ако не униформите, то бластерите ги издаваха.

Два дни почивка, дори и без развлечения, изобщо не бяха достатъчни, за да притъпят бойните умения на Бил. Доктор Призюм беше казал, че Бил вече може да ходи, но Бил всъщност още не се беше пробвал. Това му изглеждаше като интересна възможност да го направи. Главорезите се подредиха от двете страни на леглото му.

— Този ли е, Сид? — попита единият.

— Този е, Сам.

Бил трябваше да ги гледа в устата, за да е сигурен кой от двамата говори. Сид и Сам бяха с еднакъв ръст и телосложение, по-дребни и по-компактни от Бил, но с напълно развити мускули. Облечени бяха в еднакви униформи, отличаващи се с една и съща очебийна липса на нашивките на Гражданска защита. Имаха еднакви, подстригани по войнишки тъмни коси, еднакви кокетни мустачки, еднакво излъчване на мрачна решителност. Много приличаха на картинката „вражи вожд“ от тренировъчната игра, само дето бяха по-мускулести.

Но бяха само двама. Двама въоръжени с бластери трънвоковци срещу един Имперски рейнджър, чиито крака може би го слушаха, а може би не. На Бил това му се виждаше честно.

Сид или Сам извика:

— Стю! Селдън! — влязоха още двама главорези. Приличаха досущ на първите двама. Един от четиримата извика:

— Сърман! Стийв! — И станаха шестима.

Клонинги ли бяха? Бил бе работил с клонинги и преди. Преживяването не му беше харесало особено. Той внимателно огледа шестимата мъже край леглото и разбра, че не бяха съвсем еднакви. Някой ги беше подбрал много грижливо, но съществуваха някои дребни разлики, например в размера на носа и рунтавостта на веждите. Бил се зачуди дали наистина са били подбирани, или може би са били сглобени — като него самия, един вид. Но не му се удаде възможност да попита.

— Така. Почетен и.д. ефрейтор Бил, ти идваш с нас. Никакви въпроси. — Макар и да не бяха досущ еднакви, шестимата толкова много си приличаха, че не беше важно кой го е казал, пък Бил и без това нямаше представа. Надали имаше значение, защото тия трябваше да са от отряда по разпитите и мъченията. И макар че Бил лесно би се справил с двама и трудно с четирима, да се захване и с шестимата щеше да го доведе до по-сигурна смърт, отколкото ако тръгнеше с тях.

Освен ако...

Бил метна крака нагоре, изхвърли ги от леглото и ги насочи към пода — или към двама от трънвоковците. Щом десният му крак приближи единия трънвоковец, той активира Отровния нож.

Един презерватив се подаде от съответния процеп и подхвъркна през стаята. Близнаците, стреснати, проследиха полета му.

Докато не го гледаха, Бил активира вградения в армейския му крак лазерен лъч и го размаха из стаята. Краят на шивашкия сантиметър изхвърча от отвора си и смушка двама от близнаците. Наложиха се да се отдръпнат — току-виж ги одрал лошо.

Бил скочи на крака и размаха юмруци — искаше да помете двама от близнаците с един удар.

За беда обаче, макар лечението да бе възстановило обичайната сила и пъргавина на краката му, то същевременно и ги беше скапало от умора. Бил се свлече на пода.

Един от близнаците подбра презерватива и го прибра обратно в крака.

— Точно от това сега няма да имаш нужда — рече той. Друг нависоко сантиметъра в отделението му. Трети излезе в коридора и се върна (Бил поне си мислеше, че е същият, но можеше и да е някой друг от тях), тикайки инвалидна количка.

Четирима от тях предприеха три поредни опита, докато вдигнат Бил от пода и го настанят сръчно, макар и не удобно, в количката. Найсетне цялата група се подреди около него: един отпред, един отзад (той го буташе) и по двама от страни.

Излязоха в коридора. Бил забеляза, че се е насъбрала малка тълпа — лекари, санитарии, пациенти, мъжът от съседното легло, та дори и няколко сестри. Щом той и придружителите му се появиха, целият коридор избухна в аплодисменти.

Бил се сви в количката.

Главорезите спряха и взеха да чупят стойки, наслаждавайки се на възхитените погледи на другарите си и приемайки ликуванията в чест на тяхната (както го виждаше Бил) победа над страховития, опасен враг. След минута-две героичен гъдел един от близнаците се наведе към Бил:

— Не се престаравай с, каж' го де, сдържаността. Тълпата обича нейните герои да й оказват признание.

Бил огледа насъбрания се народ. В края на краищата не искаха кръвта му.

— Това... заради мен ли е?

— Разбира се. Помахай им малко и можем да продължим.

Плахо, вяло, Бил махна с ръка.

Шумът в коридора се усили двойно. Един доктор припадна и се наложи да го изнесат.

Бил прати въздушна целувка.

— Бих искал да благодаря на всички тези хорица, които направиха това възможно — започна той.

Един от близнаците се наведе към него.

— Без речи. Изпълняваме заповед и спазваме график.

Бил махна отново на феновете си и заедно със своя ескорт отплава надолу по коридора към очакващия го асансьор.

— Ами сега?

— Не са ли те информирали? — поклати унило глава съответният отзовал се близък.

— Трябваше да ти връчат пълната дневна програма — додаде друг.

— Ще те интервюират по ТНМ — осведоми го трети, или може би пак първият.

— Но първо — намеси се някакъв близък, дето може би вече се беше обаждал, а може би не — сме уредили фотосеанс.

— Ще се срещнеш с нашия президент.

— Ама верно?! — възкликна Бил.

— Да — отвърнаха всичките близкаци в един глас. — Със самия Милард Гроцки.

Смут обзе Бил. Без той изобщо да подозира, такава огромна част от живота му бе повлияна от този нечестивец Милард Гроцки.

Милард Гроцки бе започнал тази война, без която Бил щеше да... ами, всъщност щеше да се бие срещу някой друг, а именно срещу мръновете. Но се предполагаше, че той мрази мръновете; да мразиш хора, които не бяха военни, беше нещо ново и трудно за овладяване.

Милард Гроцки го беше направил прочут, от което засега не беше получил никакви конкретни облаги, но всеки момент можеше да ги получи. Бил знаеше за фенките. Никога не бе очаквал да се сдобие с такива, но сега като че само да протегнеше ръка, и щеше да ги пипне. Метафорично казано де! Физически единственото, което можеше да пипне, бяха бодигардовете му.

Заради Милард Гроцки Бил бе срещнал генерал Вайсгъз. Сега, когато вече не можеше да му причини никаква вреда, той се струваше на Бил много по-малко побъркан от повечето познати му офицери, а и много по-колоритен.

ЗАДЕН АРТИЛЕРИСТ! все още даваше за Милард Гроцки половин милион точки, и ако Бил бъдеще репатриран, можеше и да се докопа най-после до оная гарнизонна отпускатка.

Милард Гроцки, според приятеля и ментора на Бил (отсъствието и разстоянието наистина разпалват още повече обичта, а при такива бавнозагриващи като Бил — особено бързо) генерал Вайсгъз, беше коренът на всяко зло, най-лошият човек, който се беше раждал след онзи, последния, как му беше името.

Бил изпитваше дълбоко двусмислени чувства по повод срещата си с президента на Трънвокото.

През целия път до Президентския дворец той се бореше с дълбокия и сложен морален въпрос (поне за него беше такъв): Да се пробвам ли да го пречукам той или кво?

Гроцки предвидливо бе изпратил почетна гвардия, за да го доведе. Много любезно от негова страна. Но не посрещна Бил на входа на двореца, което не беше много любезно. Беше осигурил суперска моторизирана инвалидна количка, която да прекара Бил по дворцовите коридори, и това беше много любезно. Но пък хората му не го оставяха да вдигне километража докрай и това не беше много любезно.

Така че Бил все още не беше сигурен какво точно да прави, когато пристигна в личната канцелария на президента долу на четиринайсетия подсутеренен етаж на двореца.

Той завъртя количката на място няколко пъти, докато заедно с ескорта и фотографския екип чакаше охраната да приключи с проверката и бронираната врата да се отвори. После отвътре се чу глас:

— Бил, защо не влезеш първо сам за малко, та да можем да си поприказваме?

Бил знаеше, че този миг притежава потенциал за велик миг. Още щом влезе през вратата, разбра, че му се предоставя възможност да оправдае доверието, оказано му от генерал Вайсгъз. Можеше да надмине досегашния си статут на общ галактически герой и да се нареди сред най-големите галактически герои на тази година, а може би и на миналата!

Намираще се сам с вражия вожд в изолирана стая. Щеше да е относително просто да пречука Гроцки на място. А и това щеше да сложи край на войната, нали така?

Коравите му десници тръпнеха в порив да се сключат около гърлото на Гроцки. Той се завъртя и застана лице в лице с мъжа. Ръцете му се протегнаха...

— Искаш ли биричка, Бил?

Бил се спря, колкото да забележи, че капачката на бутилката вече я няма. След продължителна глътка той остави амбалажа на масата, протегна отново ръка и рече:

— Да, моля.

Втората бира поутоли жаждата му, а когато и третата кацна в ръката му, Бил се отпусна и се огледа.

Канцеларията беше мъничка според имперските стандарти — беше по-тясна дори от офицерски кенеф. Липсваше ѝ пищната украса на имперските канцеларии (и кенефи). Вместо класическите картини от стари майстори, като например „Клоунът с тъжните очи“, „Малко момиченце с големи кръгли очички“ или „Кучета, пляскащи покер“, стените бяха целите в компютърни екрани, холовизори, настроени на нови канали, и смешни правоъгълни предмети, като че направени от хартия. („Книги — както някой обясни по-късно. — Също като комиксите, но без картинки.“)

Но зад бюрото седеше най-голямата изненада от всички: поредният близнак.

Бил примига.

Не, не беше баш близнак. Този тук не беше толкова внушителен като другите — беше по-малко мускулест, не чак толкова издокаран, стойката му не беше чак толкова хубава. Но определено много приличаше на бодигардовете.

— Ти ли си презреният Гроцки?

— Ами да — отвърна мъжът. — Така излиза.

— Ти започна тази война — подметна дружески Бил между две глътки бира.

— Така да се каже, да — отвърна безумецът Гроцки. — Всъщност, идеята не беше моя, ама такава де, май на мене се пада тая заслуга.

Бил се замисли над това.

— Генерал Вайсгъз рече, че за всичко си бил виновен ти.

— Генералът е генерално гениален — отвърна заблуденият Гроцки. — Искаш ли още бира?

— Че как. — Бил помисли още малко, докато си попийваше. — Та казваш, войната не била по твоя идея?

— Не, всъщност не.

Злият Гроцки се наведе през бюрото и заговори поверително на Бил:

— Бе да ти кажа, не ни бива много-много по войните. Нямаме кой знае каква практика.

Бил се опита да вдъхне увереност на президента на Трънвокото.

— За начинаещи не се справяте зле. Такова де, вече четири дни даяните на военната мощ на Империята и гения на Пелин Вайсгъз...

— Да, да — прекъсна го презреният Гроцки. — Гледаме пресбифингите на живо по кабелната холовизия. Всъщност не съм убеден кой сваля повече ваши кораби — ние или вие.

— Ми — обясни Бил — не знам за другите, ама „Небесен мир“ го свалихте вие бе, пичове. Аз бях на него.

Безумецът Гроцки грейна.

— Ама наистина ли?! Ех, че хубава новина! Значи, нашите хора са те свалили? „Небесен мир“? Сещам се, че това име съм го чувал някъде. Не беше ли флагманът на атаката?

— Има си хас — отвърна гордо Бил. — Генералът рече, че съм бил Божият заден артилерист на кораба, макар така и да не ми обясни на кой бог точно.

— Генералът? — заблуденият, зъл Гроцки се замисли. — Той случайно не беше ли на кораба, като го свалихме? Бре, бре, ама да знаеш само как искам да се запозная с него. Голям фен съм му на Вайсгъз Буреносната мъст!

— Така ли?! Никога не бих предположил. Само че кофти работа — той беше на кораба, когато го уцелихте, но спасителната му капсула го отнесе. Държа се много героично за офицер.

— Язык. — Малко по-малко презреният Гроцки сложи на бюрото нова бутилка бира в замяна на празната, която Бил току-що беше оставил там.

Светла мисъл осени Бил.

— Ама що просто не се предадеш? Така хем ще се запознаеш с генерал Вайсгъз, хем войната ще свърши, хем аз ще си се прибера в Кемп Бубон при чекмеджето. Краката наистина ми липсват.

— Моля?!

— Краката ми — обясни Бил и вдигна армейския крак върху бюрото на Гроцки. — Само този си нося, но в базата имам цяла колекция. Такова, случайно да ти се намира някой излишен десен крак в моргата? Не че не си харесвам протезките, ама един истински човешки крак ще ми дойде много добре.

Леко несвикналият Гроцки се заигра с компютъра си. Бил си пийваше биричката. От двамата по-голям напредък отбеляза Бил.

— Бре, бре, Бил, извинявай, обаче нямаме достатъчно разкъсани хора и затова все още нямаме готов запас от крака. Може би след някой и друг ден...

— Карай — великодушно рече Бил. — Аз и без това съм свикнал. — Но нещо го зачовърка в най-закътаното кътче на душата му — кътче, което с всяка нова глътка бира ставаше все по-закътано и по-закътано.

— Знаеш ли к'во — предложи Гроцки — ще те сложа в приоритетния списък за крака. Бре, бре, т'ва е десният ти крак, нали?

— ТОЙ Е! — кресна Бил. Вгледа се внимателно в своята дружка Гроцки — проверяваше за шевове по линията на косата. — Ти постоянно повтаряш „Бре, бре“!

— Нима?

— Точно така!

Гроцки се замисли, после кимна.

— Сигурно. Прихванал съм го от един приятел.

— Сигурен ли си?

— Бре, бре... Исках да кажа, мда, доста съм сигурен.

Бил се замисли за коварния Гроцки.

— Познавах един, дето през цялото време викаше „Бре, бре“. Старото ми приятелче Игър Бигър постоянно викаше „Бре, бре“. — Отсъствието, както казват, още повече разпалвало обичта. Бил и всички останали рейнджъри мразеха Игър Бигър със страст, обикновено запазена само за офицерите, но споменът за всичките онези ботуши, които Бигър лъскаше така прекрасно, бе все още жив далече след като подлизуркото му с подлизурко бе унищожен. — А Бигър се оказа мрънски шпионин. — Той изгледа кръвнишки заблудения, зъл Гроцки.

— Е, аз пък не съм мрънски шпионин. Първо на първо, изобщо не съм достатъчно висок. Мръновете са два метра високи и са зелени, и са гущери, и имат опашки, а нищо от всичко това не важи за мен. — Гроцки се изправи и се завъртя. Прав беше.

Президентът подаде на Бил поредната бира и го погледна право в очите.

— Не бих могъл да бъда мрънски шпионин. Не бих могъл дори да *познавам* мрънски шпионин. В края на краищата аз съм истински човек. Довери ми се.

Бил се опита да си спомни *това* пък къде го беше чувал преди.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ПО ВРЕМЕ НА ФОТОСЕАНСА С ПРЕЗИДЕНТА ГРОЦКИ Бил го крепяха двама бодигардове. Краката му вече доста се бяха посъвзели, но остатъчното ниво на алкохола в кръвта му беше много паднало — всъщност, ако си говорим за „остатъчно“, то беше стигнало нулата, а пък четирийнайстата бира му се отрази много зле. Добре, че докараха инвалидната количка.

Докато пътуваха към студиото на ТНМ, Бил беше предимно в несвяст, а по време на интервюто съвсем лекичко се беше поосвестил. За щастие репортерката беше експерт на ТНМ по политическите и военните въпроси и беше свикнала. Бил се справи много по-добре от някои от интервюираните от нея преди войната.

Вицепрезидентът на ТНМ, завеждащ патриотичната тупурдия, беше толкова впечатлен от екранното присъствие на Бил — а той, че присъстваше, присъстваше, макар и да не беше адекватен, — че нареди интервюто да се излъчва поне по веднъж на час.

Изведнъж Бил се превърна в звезда.

Трънвоковците имаха много малък опит с войната, а Бил, доколкото те знаеха, беше единственият им военнопленник, та се наложи да го питат как трябва да се отнасят с военнопленниците. Той им послужи повече от охотно.

— Обикновено ги настаняват в луксозни хотели. Барчето в стаята да е добре заредено. Това е много важно. Камериерка — да, камериерки трябва да има. *Сосни* камериерки. Всеки трябва да си има камериерка. Руум сървис. Истинска храна — и Бил се унесе в мечтания за физически удоволствия.

— Бре, бре — обади се Сам или Сид. Сега, когато Бил беше знаменитост и приятел на президента, бяха прикрепили към него двама бодигардове. — На мене т'ва не ми звучи много като за пленничество. Сигурен ли си?

— Абсолютно — закима енергично Бил. — Много пъти съм бил пленник — точно така се прави. Според Джиневската конвенция. Тъхъ,

ъхъ. Тъй то.

Сам погледна Сид и обратно. Или наопаки.

— Не съм убеден, че ще можем — рече Сид или Сам.

— Бре, бре, то туй май ужасно скъпо излиза — додаде другият.

— Освен това — продължи първият — предстои ти турне. Не навсякъде, където ще ходим, има луксозни хотели. Пък и без това повечето от добрите хотели бъкат от репортери. Стаи не останаха.

— Ами — рече Бил — нали не бихте искали в Империята да се разчуе, че не се държите подобаващо с военнопленниците? Тогава само как ще ви се ядосат...

Сид и Сам се спогледаха.

— Искаш да кажеш, че това, дето ни го правят, не е защото са ни бесни?

— *Недотам* бесни ви са.

— Въх, въх — рекоха Сам и Сид в един глас.

Първата спирка на Бил беше в един супермаркет. Там бе издигната малка платформа. Тукашният кмет произнесе реч и представи Бил. После Бил вдигна армейския си крак и преряза широката червена панделка с лазерното си фенерче. Тълпата пощуря.

Бил малко се изненада от това, че супермаркетът е разположен под земята, но майка му го беше учила да се държи възпитано и да не задава твърде много странни въпроси, когато е на гости.

След това отидоха в един търговски център, където Бил раздаде автографи и се снима с местни политици, напикани бебенца и тям подобни.

Бил нямаше точно това предвид, докато размишляваше над това какво ли е да си знаменитост — не беше обкръжен от орди пневматични девойки, молещи да стоплят леглото му. Но и така не беше зле. Хранеха го редовно, а храната беше почти истинска, не нещо рециклирано и реконституирано. Спеше в истинско легло, без да се намира в болница и под непосредствена смъртна заплаха. Имаше си две добри другарчета, Сам и Сид, които да му правят компания, а те дори веднъж не се опитаха да го убият (откакто беше влязъл в армията, не можеше да каже подобно нещо за никого от приятелите си).

А и хората се отнасяха към него по твърде странен начин — не само че не се опитваха да го убият. Викаха му „сър“, казваха „благодаря“, когато им подписваше свои снимки двайсет на двайсет и пет, дори да им напишеше неправилно имената, и го молеха да върши разни неща, наместо да му заповядват, крещейки.

Всичко това беше много странно, но Бил се страхуваше да попита, защото току-виж излязло грешка, а пък на него така му харесваше.

На третата спирка, когато трябваше да представи последните модели хOVERкари на някакво автошоу, му хрумна блестяща идея.

Всички модели, демонстриращи последните модели, му искаха автографи, разбира се. Всъщност бяха първи на опашката, защото трябваше да се връщат на работа — да стоят прави до колите и грубо да сочат с пръст теоретично новите и невероятно желани нововъведения.

Сам или Сид задържа Бил на седалката и му тикна отпред една снимка. Сид или Сам му тикна химикалка в ръката.

— Как се казваш, миличко? — попита Сам или Сид първата моделка. Много бързо бяха разбрали що за лоша идея е да оставят Бил да разговаря публично с привлекателни жени; първия път, когато едно хубаво момиче му поиска автограф, той я награби и цели пет минути го откъртваха от нея.

Това никак не се връзваше с имиджа на Бил, какъвто го желаше президентът Гроцки. Оттогава С-овците му бяха ограничили комуникацията с подобни жени до това да си напише името.

Изваяната червенокоска отвърна:

— Коти.

Сид или Сам се наведе и задиктува на Бил на ушенце, за да може той да напише името правилно. Надписът „На моята добра приятелка _____. Бори се храбро!“ вече бе щампован на всяка снимка. Шрифтът беше доста добра имитация на почерка на Бил. На него му оставаше само да попълни две имена, а своето го знаеше как се пише. Но Бил беше по-умничък, отколкото си мислеха — повечето стандартни четирибуквени имена той можеше и сам да изпише. Че и някои от петбуквените. Така че вече беше започнал да пише, когато бодигардът продиктува:

— К голямо, у малко, о малко, т малко, е малко.

А когато Бил подаде снимката с огромна усмивка и още по-огромно намигване, беше написал там не само двете имена, но и — под своя подпис — „стая 318“. Внимателно беше запомнил номера, когато се настани в хотела. Пред хотела се беше насъбрала такава тълпа, която чакаше да го зърне, че той реши, че Коти и останалите манекенки няма да имат никакъв проблем да се сетят в кой точно хотел е отседнал.

И излезе прав.

Същата вечер, след разкошна вечеря в бара на хотела, Сам, Сид и Бил си почиваха в апартамента — оригваха се, чоплеха си зъбите и пиеха бира.

— Тъъррп — рече Сид или Сам.

— Тъъррп — допълни Сам или Сид.

— Тъъррп-заклучи Бил.

Този брилянтен разговор продължи известно време, но бе прекъснат от почукване на вратата. Нежно, деликатно почукване.

Единият от С-овците вече беше преполовил пътя до вратата, когато Бил се сети, че очаква някого, макар и да не знаеше точно кого. Захвърли бирата си, скочи от канапето и даде газ през стаята, като в устрема си катурна Сид или Сам.

Отвори вратата на втория опит — след като се сети, че трябва да завърти дръжката. Разтвори я широко. Тя стоеше там.

Висока и стройна, с огненочервена грива чак до талията ѝ на оса, тя стоеше там в обсипаната си с пайети вечерна рокля — същата, с която беше облечена на автошоуто. Ако за дланите на Бил да обхванат нейното кръстче не беше никакъв проблем, то гърдите ѝ бяха истинско предизвикателство за тях. Краката ѝ тръгваха от пода и се издигаха, издигаха, издигаха — и най-накрая ставаха на гъз. Него Бил не виждаше, но си го спомняше от сутринта, а формата и движенията му бяха наистина паметни.

Не си спомняше нейното име толкова добре, колкото задника ѝ, но и да го помнеше, пак нямаше да може дума да издума. Тя бе невероятно прекрасно видение, а фактът, че Бил не бе имал пряк физически контакт с жена, без да броим сестрата в болницата, поне от предната книга от поредицата насам, допълнително утежняваше положението.

За щастие тя пое инициативата.

— Коти — рече тя. — Запознахме се тази сутрин — и тя замечтано му протегна свършена, чувствена длан.

— Бил — отвърна той. — С едно „л“.

— Разбира се. — Тя го погледна в очите и той усети как нещо вътре в него омеква. Но за компенсация нещо друго почна да се втвърдява. — Мога ли да вляза?

— Бил — повтори той.

— Приемам го за „да“.

С нежна ръчица Коти побутна встрани Бил и влезе в стаята.

— Зает ли си с тези господа? — попита тя.

— Не, не, съвсем не. Те тъкмо си тръгваха — нали така, момчета? — Бил деликатно ги подкани с жест да се омитат, като размахна ръце над главата си.

Но това го нямаше в инструкциите.

— Бре, бре. Това го няма в инструкциите — рече единият от тях. — Казаха ни да те вардим от неприятности и от всякакви постъпки, които биха обидили твоята публика.

Бил отново се обърна към Коти, прибра си езика в устата и рече:

— Ти няма да се обидиш, нали? — и заклати енергично глава.

— Съвсем не. — Тя протегна онази своя свършена длан и спря главата на Бил, която продължаваше да се кандилка. — Тук съм по своя свободна воля и съм пълнолетна.

Бил зашепна каквото там си спомняше от някаква благодарствена молитва към Ахура-Мазда.

— Бре, бре — рече единият от бодигардовете. — Ми тогава според мене всичко е наред. Хайде, Сид, отиваме в другата спалня.

(Чатнах! — обади се подсъзнанието на Бил. — *Сид е тоя отляво. Сам е тоя отдясно!*)

Коти се нагъна над канапето, приседна и потупа възглавничката до себе си.

— Няма ли да ти е по-комфортно тук?

— Не съм убеден, че „комфортно“ е точната дума — отвърна Бил, докато търчеше през стаята. Стана особено некомфортно, защото той забрави да заобиколи масичката за кафе и последните няколко крачки му се наложи да куца.

Тръшна се на канапето. Тя го повали назад и се просна връз скута му.

— Обичам знаменитостите — рече тя.

— Обичам да съм знаменитост — отвърна Бил.

Изваяната червенокоска постави длан върху бедрото на Бил, а другата сви около главата му. Повдигна внимателно главата и допря устни до неговите.

Докато пишеше номера на стаята по снимките, Бил нямаше предвид точно целувки, но все пак те бяха добро начало, а и Коти беше страшна целувачка. Началото беше обещаващо и Бил нямаше никакво търпение да изпълни това обещание.

И тъкмо се бяха вкопчили здраво един в друг и вече се тръскаха насам-натам, на вратата отново се почука.

Коти се отдръпна.

— Очакваш ли някого? Може би руум сървиса?

Бил я дръпна надолу.

— Не. Сигурно са сбъркали номера.

Отново се почука, този път по-силно.

Бил се опита да продължи с целувките, но устните на Коти мърдаха.

— Сигурен ли си, че не е за тебе?

Той поклати глава.

— Не. Не е за мен. По никой начин. Никакъв шанс.

Трети път се почука.

Сид или Сам — Бил все още не ги разпознаваше, когато се явяваха поотделно — подаде глава от спалнята.

— Бре, бре, Бил, да отворя ли?

— Ъъ... не, аз ще отворя. — Бил неохотно измъкна ръката си от копчетата на гърба на Котината рокля. Който и да бе това, той трябваше бързо да се отърве от него.

Вратата се разтвори и разкри жена, също толкова красива, колкото и Коти, но с къса тъмнокестенява коса.

— Здравей, Бил — измърка тя. — Помниш ли ме? Мисти?

— О, да — въздъхна той.

— Тази сутрин ми даде снимка с автограф — тя трепна ненужно, но прелестно, за да му го припомни.

— О, да — въздъхна той.

— Мога ли да вляза? — попита Мисти.

— Кой е, Бил? — попита Коти.

— О, въ, хммм — въздъхна Бил.

— Ти ли си, Коти? — попита Мисти. Тя целуна Бил леко по бузата и влезе в стаята. — О... да не прекъснах нещо?

— Ами че да — отвърна Бил. — Такова де, всъщност не. — Опита се да проясни мислите си. Бяха го учили да се държи учтиво и просто не можеше да се сети какво точно е учтиво да се каже в подобна ситуация. Освен това не можеше да се сети как да ги задържи тук и двете. Не можеше да се сети как да обясни на Коти и Мисти, че и двете са поканени. Не можеше да се сети как простата рокля на Мисти тип „прегърни ме“ се крепи около тялото ѝ — може би беше магнетизъм или статично електричество. Общо взето, бе отвъд рационалното мислене и волевите действия.

— Право да ти кажа, Мисти — обясни Коти, — тъкмо щяхме да се захващаме с усърдна хетеросексуалност.

Дълбоко вътре в Бил нещо болезнено изкрещя. Беше бая сигурен, че тъкмо това щеше да става, но можеш ли да бъдеш абсолютно сигурен, като става въпрос за тия работи. Поне според както сочеше досегашният му опит.

— Ау, че хубаво! — изцърка Мисти. — Може ли и аз? — Тя докосна някакво копче някъде, роклята ѝ се разпадна и се разстла на пода.

Бил беше все още вцепенен, ала много по-щастлив. Успя да се извърне към Коти.

— Моля, моля, ххъ, ххъ, моля?

Но червенокоската вече разкопчаваше последните си копчета. Роклята ѝ не се разстла на пода — по-скоро се хлъзна. За разлика от Мисти Коти носеше бельо, но то цялото се състоеше от дантели и рюшчета и на места дори беше по-добре от нищо.

Бил се сети за още малко от онази молитва.

Само след миг вече беше гушнал с всяка ръка по маце. И двете гризкаха голата му кожа и работеха здраво, за да оголят още кожа.

Коти тъкмо дърпаше ризата му, а Мисти се трудеше над копчелъка му, когато на вратата се почука.

Бил изстена.

Двете жени подновиха и задълбочиха връзката помежду си, докато Бил си намъкваше ризата и отваряше вратата.

— Добър вечер, господине, предлагам бюст! — дребничка, но чувствена жена с дълга черна права коса разтвори блузката си. Стоката ѝ беше първо качество.

— Два на цената на един! — Блондинка амазонка изскочи пред вратата и дръпна нагоре впитата си фланелка.

Бил се оцъкли, посъвзе се, хвана новодошлите за зърната и ги въведе в стаята.

— Сю! Деби!

Бил извърна очи от едната двойка жени към другата.

— Вие всичките ли се познавате?

— Естествено. Светът на автошоу-моделите е малък — обясни Мисти. — Хайде, момичета, има за всички!

Бил не искаше да рискува с повече прекъсвания. Само след миг дрехите му бяха разпръснати из стаята и той така беше затънал в гушене, гризкане, лизкане, натискане и... ами и тъй нататък, че дори не чу, когато на вратата се почука пак. Наложил се Сам и Сид да отворят.

Там имаше само една жена, но докато Сид и Сам схванат какво става, цъфнаха още две.

— Бил, може ли да си поговорим мъничко с тебе, моля те?

— Не може ли да почака... — Бил се огледа предпазливо и се замисли за миг. — Сам?

— Не, не може.

Сид подбра лявата ръка на Бил, Сам — дясната, и двамата понесоха героя. От него се сипеха жени. Внесоха го в съседната спалня.

— Бре, бре, Бил, притесняваме се за тебе — рече Сид.

— Абсолютно — додаде Сам. — Мислим ти само най-доброто.

Те го настаниха на леглото и седнаха на два стола насреща му. Сега Сам стана Сид и обратно.

— Разбираме, че не можем да се месим — рече Сам — заради оная Джибренска конвенция, дето ти ни каза за нея.

— Но се тревожим за здравето ти.

— Боим се, че може да си натовариш твърде много...

— Сърцето, точно така, сърцето. Всички тези жени могат да ти дойдат в повече.

— Всичко е наред, момчета — рече Бил. — Свикнал съм да поемам рискове. Галактически герой съм, в края на краищата.

(БЕЛЕЖКА: Следващата сцена е ревизирана в съгласие със заповед от Бюрото за политическа коректност. В оригиналната версия Бил, Сам и Сид се разкриват като себични сексистки свине и неподходящи ролеви модели. Бил предлага на приятелите си три от жените, за да ги използват за секс играчки, без оглед на техните лични желания и надежди за себереализация.)

— Но, Бил — рече Сид. — Вероятно за тебе няма да е възможно да удовлетвориш напълно седем жени за една нощ.

— Правилно — потвърди Сам. — По-точно, сигурни сме, че ти искаш да установиш дълбока и трайна лична връзка с всяка една от тях.

— Йоу! — рече Бил. — Предпазихте ме от ужасна грешка, заради която щях да отговарям за долна експлоатация на случайната ми слава, като унижавам жени с цел задоволяване на животинските ми страсти!

И горко зарίδα.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

КАТО СЕ ЗАМИСЛИ (не много продължително, защото умствената му мощ беше тежко редуцирана от алкохола, а и все още пътуваха по онзи лъч от турнето, който включваше и хотелски барове), на Бил му хрумна, че е смешно, дето не е излизал навън, откакто се качи в линейката там, край езерото.

Освен това още не беше схванал какво имаха предвид С-овците, като му казаха „Въх, въх“ преди няколко дни, защото, що се отнася до ужасната разруха, не беше видял кой знае какво; то даже не беше видял нищичко, което да разстрои сериозно човек.

Но точно сега първата му грижа беше дали предната вечер е било луд купон и дали се е накъркал яко?

Защото Бил нямаше спомен за нищичко от момента, в който влезе в стаята, до момента, когато на следващата сутрин Сид и Сам го разтръскаха за събуждане.

— Бре, бре, Бил, време е за ставане. Пак ни чака напрегнат ден.

— Остаймнамира — смънка Бил във възглавницата.

— Не, Бил, след малко трябва да се задействаме. Днес имаме една ранна среща, а после започва турнето ти по военните бази и заводи. Кралици на красотата, Бил. Кордебалеринки. Четки и мазнене от колегите войници.

— Нщъ.

Сид повдигна главата на Бил от възглавницата.

— Не вярвам на ушите си. Момичета от кордебалета, Бил.

Нещичко дребно и атрофирало се размърда в най-закътаните мозъчни кътчета на Бил. Това беше неговото съзнание и то постепенно осъзнаваше, че не знае какво е станало снощи.

При нормални обстоятелства това не беше проблем. Основната причина Бил да развие вкус към алкохола като войник беше, че алкохолът му даваше възможност да забравя какви ги върши, какви ги е свършил и какво е всъщност — а именно рейнджър. Но нормалните

обстоятелства никога досега не бяха включвали и възможното осъществяване на основната Билова хормонална фантазия.

— Кордебалеринки — изхърка Бил.

Сам пхна сламка между устните му. Бил смукна продължително и изврещя:

— Иййййяуууууу!

— Бре, бре, Бил — извинително се обади Сам — мислех си, че обичаш вряло кафе сутрин.

— Нчактолкфряло. — Но Бил вече беше буден. Той жадно всмука студен въздух и се опита да се доизкаже. — Снощи... не помня...

Сид и Сам се спогледаха.

— Искаш да кажеш, нищичко не помниш?

Бил поклати навъсено глава.

Сид погледна Сам и сви рамене.

— В такъв случай, ти си прекара чудесно. Люби се с многобройни красиви жени по многобройни интересни начини. Много пъти.

Това беше мечтата на Бил и май не вървеше да се оплаква, дете се е сбъднала, но си отбеляза наум следващия път, като му изпадне такъв случай, да бъде в пълно съзнание. Да ти разправят такива работи от втора ръка, не беше чак толкова хубаво.

Бил изчопли от своите бодигардове дружки всички подробности от снощния гуляй, докато го измъкваха от леглото, натикваха под вълновия душ и тъй нататък — пълната сутрешна програма, която завършваше с натъпкването му в ховерлимузината. Вадеха си хляба хората, не само защото тая сутрин Бил бе напълно неспособен да функционира нормално — наложи се дори да му пхат закуската с вилицата в зейналата уста и да му мият зъбите, — но и защото бяха длъжни да скалпят някак си цялата история.

Така добре се справиха със съчинението всъщност, че Бил ги накара да му го повтарят и преповтарят, с все повече и повече подробности. Историята ставаше все по-добра и по-добра. Най-накрая той почти си повярва, че сам си я спомня. Все едно наистина се беше случило.

Освен това тази история попречи на Бил да забележи накъде пътуват. А пътуваха, освен всичко друго, към „навънка“.

Ако гледаше, нямаше да види кой знае какво, защото стъклата на лимузината бяха затъмнени почти до плътно черно, а мизерните трошици съзнание, които притежаваше, бяха твърде отдадени на посвещаването им в собствените му подвизи, та да им пука край какво минават.

На Сам, от друга страна, историята му беше досадила тотално. Той пусна малкия холовизор, тури си слушалка и включи на ТНМ. Бил не обърна никакво внимание, докато не забележа мъничкия образ на генерал Вайсгъз да плава край него.

— Какво разправя?

— Все старите дивотии. Славните сили на вашата славна империя славно водели славна битка. Бомбардирали само военни обекти, нямало цивилни жертви, нямало инциденти, нямало свалени имперски кораби. Слуша ли ти се?

Сам се пресегна да включи звука, но Бил го спря.

— Не, чувал съм го и преди. Лично при това. Чакай — той иска да каже, че няма още свалени имперски кораби, нали така? Нещо за мене каза ли?

— Не, разбира се, че не. Ако признаеше, че съществуващ, щеше да му се наложи да признае и че сме свалили кораба ти, а това би означавало, че признава неуспех. Следователно такова нещо няма.

При тази новина Бил забележително живна.

— Това означава ли, че вече не съм рейнджър? Така де, щом не съществувам, значи не мога да бъда рейнджър. Това като уволнение ли да го смятам? — тъй като никой никога не беше уволняван от Рейнджърските войски, на Бил процедурата по уволнението му беше неизвестна.

— Бре, бре, Бил, съмнявам се.

— Абе, хора, вие що така току повтаряте „бре, бре“? Навремето познавах един, който току повтаряше „бре, бре“ и той излезе мрънски шпионин.

Сид се разсмя.

— Бре, бре, Бил, тъй като не съм двуметров зелен гущер, според мен няма как да съм мрън. Както и да е — явно сме го прихванали от президента Гроцки. Той много ни използва, а ние през повечето време го охраняваме.

— Сигурно ще да е така — измърмори Бил, само донякъде убеден. — Това пък какво е?

Плаващият образ на генерал Вайсгъз бе заменен от изглед на трънвоковско летище, снимано от много високо. Камерата стремглаво се спускаше към летището.

— Тези заснети кадри са избрани напълно произволно и не са нито монтирани, нито обработвани по какъвто и да било начин — обясняваше генералът. — Както виждате, камерата се намира на носа на ракета от най-новия тип, Миротворец Марк XXXVII. Тя е съоръжена с вграден компютър, програмиран така, че да съперничи на ума на рейнджър отличник, оборудван с най-последните техники за изкуствена тъпота. Виждате ли червената точка, която току-що се появи в средата на кадъра? Тя маркира пусковия механизъм на ГЪЗО-батареята. Ако просто гръмнем пусковия механизъм, снарядите няма да изгърмят и никой няма да бъде убит, освен дежурния по пусков механизъм, ако не се е омел оттам навреме.

Картинката изглеждаше бая позната на Бил. Като изключим странните плоски площи край летището, сякаш нарисувани с пастел, изгледът беше досущ същия като от неговата кула в „Небесен мир“. Той зачака на екрана да се изпише малкото „50“ — полагаемите точки за ГЪЗО-батарея, но то не се появи.

— Виждате как червената точка остава точно в средата на кадъра — продължи генерал Вайсгъз. — Няма отклонения от плана, няма възможност за грешки. Ако се вгледате внимателно в този край — ще забавим кадъра, та да ви е по-лесно — можете да видите, че наземният екипаж на ГЪЗО вижда и чува идващата към тях „Миротворец Марк XXXVII“ и има достатъчно време да офейка от терена.

Кадърът наистина се забави, ракетата зави и се прицели в една врата. Грубо надрасканият с ръкописни букви надпис на вратата гласеше: „Команда за космическа отбрана на Трънвокото: Легитимна военна мишена“. Под надписа беше нарисувана бяло-червена мишена.

После вратата рязко се отвори и трима мъже се стрелнаха навън с големи широки крачки поради забавения каданс. Последва кадър в много близък план на надписа и лентата свърши.

— Както виждате, този произволно избран запис, абсолютно типичен за милионите ракети, които изстрелваме срещу атеистичната войнолюбива трънвоковска военна институция, ясно демонстрира

прецизността на нашата атака и грижите, които полагаме да не навредим на невинните, потискани граждани на Трънвокото, обични поданици на Императора. Това трябва да отхвърли всякакви съмнения и слухове относно съществуването на трънвоковски цивилни жертви освен неколцината, обезпокоени от шума.

Малкото изображение на генерала продължи да плава самодоволно из хOVERлимузината, докато Сам не изключи холовидеото.

— Ти вярваш ли му? — попита той Бил.

— Той е офицер — отвърна Бил.

Сам като че се озадачи.

— Май нещо не схванах.

— Нямаме особен опит с офицерите — обясни Сид.

— Правило на рейнджърите е, че каже ли нещо офицер, най-вероятно, в най-добрия случай, е лъжа. В най-лошия той иска да те убие.

— А — ахнаха Сид и Сам.

— Вие, момчета, има още на много да се учите що е то война.

— Доста бързо го прихващаме — заяви Сам.

— Не толкова го прихващаме — изясни Сид — колкото то ни се лепи.

ХOVERлимузината забави ход и спря.

— Пристигнахме. Този път няма автографи, Бил.

— Без автографи?

— Без, Бил.

— Без манекенки?

— Без, Бил.

— Без мацки от кордебалета?

— Не тук. Тук просто трябва да положиш венец.

Бил се ухили.

— Не, не, Бил, *не* е каквото си мислиш! Венец. Голяма китка цветя. Тукашният кмет ще ти го подаде, когато излезеш навън. Вземаш го и маршируваш към паметника. Спираш пред паметника, правиш се на тъжен и казваш: „В памет на загиналите.“ После внимателно поставяш венеца в основата на паметника и бавно се връщаш. Схвана ли?

Бил се съсредоточи за минута.

— Ясно. „В памет на загиналите“. Няма проблеми. Сума ти загинали познавам.

Очакваше го голяма тълпа, но не като другите тълпи, които Бил беше видял досега. Тази беше тиха и стоеше зад загражденията, без да се бута напред и да протяга ръце да го докосне. Закръгленичък мъж в черен костюм се приближи, стисна ръката на Бил и се представи като кмета на града. Бил не знаеше на кой град, пък и без това името нищо не би му говорило. Затова той само кимна любезно и пое венеца.

Венецът бе окичен с голяма панделка, върху която някой предвидливо бе изписал репликата на Бил. Той понечи да го пхне под мишница, но Сам му прошепна изотзад, че трябвало да го държи на една ръка разстояние, за да можел всеки да го вижда. Малко неудобно му дойде, но пък венецът не беше много тежък.

Трудното беше да извървиш дългата, широка алея сред безмълвната тълпа. Всяко от хилядите лица бе обърнато към Бил — гледаха и чакаха. Това много повече му пилеше нервите от вревящите навалици, които бе виждал досега. Те малко намязваха на бой и той знаеше как да се справи. Това тук повече приличаше на момента преди битката, когато всъщност не знаеш какво очакваш, освен че никак няма да е хубаво.

Паметникът не се намираше точно в края на алеята, а малко вляво. Точно в края имаше голяма купчина чакъл. Бил не можеше да се оглежда много-много — всеки път, колчем понечеше да завърти глава, Сид или Сам му пошепваха „Гледай право напред!“ и тъй като беше обучен или да се подчинява, или да яде пердах, той гледаше право напред. Но онова, което успяваше да види, като че съдържаше още много големи купчини чакъл, сгради с отнесени покриви и от едната страна на пътеката — голям кратер, частично запълнен с вода. Сякаш някой така бе бомбардирал този град, че на гнъс го беше направил.

Най-сетне Бил стигна до края на дългата заградена алея. Голямата купчина чакъл беше бивша сграда, бивша от съвсем скоро при това, съдейки по спасителните екипи, застанали покрай нея, все още потни и мръсни. Голяма метална табела, изкривена и с дупка в средата, лежеше на земята наблизко. Въпреки състоянието си Бил лесно я прочете.

ПРОТИВОБОМБЕНО СКРИВАЛИЩЕ — МАКСИМАЛЕН
КАПАЦИТЕТ 600 ЦИВИЛНИ — това пишеше на нея.

Бил елегантно се въртна наляво и изкачи няколкото стъпала към паметника възможно най-бавно. Сещаше се къде е виждал тази табела преди. Възможно ли беше да е съвпадение, че пак я вижда?

Паметникът представляваше просто още чакъл, но иззидан в малка колона. Върху пластоманените греди беше гравирани дълъг списък с имена.

Бил внимателно облегна венеца в основата на колоната и каза „В памет на загиналите“, точно както го бяха инструктирали. После зае стойка мирно и откозирува уникално с две ръце.

Докато пътуваха към следващата спирка по трасето, нито Сам, нито Сид думица не можаха да изкопчат от него.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

БИЛ ТИЧАШЕ НА ЗИГЗАГ ПРЕЗ ПАРКИНГА. Прескочи двойка малки кратери. Инстинктите му подсказваха къде да свърне, за да избегне падаща бомба, и кога да се мушне в някой по-голям кратер за прикритие. Още една мощна експлозия — той изскочи и отново се втурна напред. Огледа се и махна на другарите си да идват.

— След мен! — викна той.

Сам и Сид далеч не бяха толкова печени в занаята, колкото Бил, но почваха да му хващат цаката. За щастие Имперските рейнджъри не обстрелваха тежко; те дори не нападаха сериозно. Бодигардовете го настигнаха, но, успели-неуспели дъх да си поемат, Бил ги поведе на финален наскок през последните няколко метра към една от малкото неразрушени все още сгради.

Двамата трънвоковци рухнаха задъхани в най-близките кресла. Бил обаче все още не беше достигнал целта си и се запъти към щанда.

— Три суперхестбургера и три двойни бири. По-живо — поръча той. — Да си залъжа малко глада. — Той се обърна към Сид и Сам. — Пичове, вие какво ще искате?

Взрив раздрънка прозорците и момичето зад щанда хлътна под плота. Бил довърши поръчката си:

— Един „Чип чипс“, един кон-дог и голяма Транквикола.

Той понесе таблите към масата.

— Бре, бре, Бил, голям късмет извадихме.

— Мда, представете си — да намерим отворен Бургеробор! Бургер не съм ял от... от... абе май никога не съм ял. Но съм гледал рекламите! — Бил преглътна първия бургер с първата бира на една хапка и на една глътка.

Момичето зад щанда включи холовизора. Един миниатюрен президент Гроцки, малко по-стройничък от тогава, когато Бил се беше срещнал с него и по-подобен на Сам и Сид от всякога, се изправи върху тезгяха.

— Войната се развива според най-добрите възможни очаквания — каза той — при наличните обстоятелства. Броят на жертвите и от двете страни е доста висок, а от небето навсякъде падат разни гадории — ракети, бомби, шрапнели, парчета от самолети и космически кораби. Най-сериозно ви предлагам да не излизате навън. Подземните търговски центрове и влакове са добра идея. Лично аз смятам засега да си стоя в бункера.

— Бре, бре, добрият стар Милард като че не звучи ужасно вдъхновяващо, а, Сид?

— Не, Сам, не звучи. Но в края на краищата той е под голям натиск.

— Така си е, Сид. Но поне не му се налага да яде в Бургеробор. — Сам неохотно зачовърка кон-дога си. — Според мен в това нещо няма и грам истински кон.

— Не му се *налага* ли? — възкликна Бил. Изкуствени съставки се стичаха по брадичката му. — Всички тези неща се правят от истински обработен месоподобен продукт тип храна. При Рейнджърите такова добро нещо не можеш получи.

Сид кимна.

— Това обяснява тяхната агресивност.

Бил набута последните хапки в устата си, предъвка надве-натри и преглътна.

— Ъърррпп — оригна се той. — Хубаво беше. Коя е следващата ни спирка?

— Неутронната мина. Там поне ще сме на сигурно място. Всичко е под земята, включително казармите, където ще отседнем. Снощи някои от бомбите паднаха на леко притеснително близко разстояние.

— Много се тревожите. Те дори не паднаха близо до хотела. — След седмица пътуване из райони под нападение на Бил вече му беше дошло до гуша. Тъй като никой не се целеше конкретно в него, той не го приемаше толкова лично, колкото на борда на „Небесен мир“. Макар че тайничко с нетърпение очакваше да се пхне в хубавия, сигурен, дълбок рудник.

Сам събра таблите и ги отнесе до кошчето. Боклука го рециклираха в нови-новенички боклубургери. Той спря до щанда, за да изгледа по холовизията последния пресбрифинг на генерал Вайсгъз.

Един младши офицер го представи:

— Ииииде Бууууурята!

Военен оркестър засвири „Темата на Генерала“, репортерите избухнаха в ръкопляскания, а Вайсгъз Буреносната мъст излезе на сцената иззад завесите. Остави аплодисментите да се поуталожат и рече:

— Благодаря, благодаря.

Щом тълпата утихна, той продължи:

— Как се оправят трънвоковците?

Прескорпусът веднага подаде реплика, крещейки:

— Как?

— По двойки.

Задължителният гръмовен смях спря по сигнал на генерала.

— През последните двацет и четири часа силите на Империята изпълниха срещу Трънвокото над дванайсет милиона бойни задачи и доведоха резултата във войната до близо сто и петдесет милиона. Почти цялата противовъздушна защита на Трънвокото бе елиминирана преди три дни, но днес шест ракети бяха изстреляни по Имперските кораби от мобилни установки. Нашите прецизни бомбардировки днес се концентрираха върху индустрията на отбраната. Разполагаме с произволно подбран и напълно нередактиран запис, за да ви покажем резултатите от една такава атака.

Върху тезгяха генерал Вайсгъз бе заменен от същия онзи кадър, който Бил и бодигардовете му бяха виждали и по-рано. Ракетата, този път охарактеризирана като умна бомба, управлявана дистанционно, се връза в същата червена точка. Обаче надписът на сградата беше друг. Сега той гласеше: „РАКЕТНА ФАБРИКА: ЛЕГИТИМНА ВОЕННА МИШЕНА“.

— Разполагаме с непотвърден рапорт, че непълнолетно момиче е било одраскано от падаща отломка, случайно изхвърчала от един от нашите бомбардировачи. Ако това се окаже вярно, общият брой на трънвоковските цивилни жертви ще възлезе на две от началото на кампанията насам. Всичко друго, което може да сте чули, е само вража пропаганда. Артилерист от имперския крайцер „Бомфог“ е пострадал от мазол на показалеца. С това за Имперските войски телесните повреди от всички видове стават седем. Свалени кораби няма. Всичко друго, което може да сте чули, е само вража пропаганда.

Сам настигна Сид и Бил на вратата.

Бил посочи небето.

— Само чакаме тоя проливен бой да свърши.

Лек дъждец от празни гилзи и отломки боцкаше останките от тротоара навън. Високо горе избухна малко взривче.

— Изстребител — измърмори Бил. — Ваш. — След малко последва още едно взривче. — Пак ваш.

Малки точици маневрираха из синевата, само леко замъглени от дима. Тренираното око на Бил и доста голямата му увереност, че другите двама не знаят достатъчно, за да му противоречат, му позволяваха да коментира развоя на действието. Звуковите ефекти може би не бяха абсолютно задължителни, но пък беше голям купон да ги възпроизвеждаш:

— Па-па-па-па-па! Буммм! Буммм! Пуфффф! Па! Па!

Най-накрая последва взрив, по-голям от другите.

— Изстребител на ескорти — отбеляза Бил. — Имперски. Готово. Да вървим.

Те спринтираха неколкостотин метра през покрития с кратери паркинг към бронираната хOVERлимузина, която не беше успяла да се доближи повече до Бургеробора. Колата не се беше повредила много-много за времето, докато ядяха — само две нови нащърбвания на покрива; десният фар си беше счупен от два дни.

Останалата част от пътуването до неутронната мина беше в общи линии бедна на събития. На два пъти ги бомбиха тежко, веднъж една наблизко избухнала бомба ги издуха от платното, наложи им се да форсират две реки, защото мостовете вече ги нямаше, и на шест пъти им се наложи да карат през ниви и ливади, покривайки участъци до пет имперски мили, защото пътното платно вреше като каша. В края на краищата стотината километра ги покриха за има-няма четири часа.

В повечето рудници на входа има много машини, с които се обработва изнасяната на повърхността руда или каквото си щете там. Не и в този. Неутроните в крайна сметка са много малки. Цели купища от тях се побират в кибритена кутийка. Така че един неутронен рудник (или поне този, а той в края на краищата беше единственият във вселената) откън приличаше на шосе, отвеждащо в подземен паркинг. Подземен паркинг, охраняван от въоръжена стража и с противобомбени бронирани врати.

Вратите се отвориха и разкриха чисто, добре осветено помещение. Единственият рудник, който Бил някога беше виждал освен този, беше мина за гуано — посещениято ѝ беше част от предварителното обучение, докато учеше за Технически наторителен оператор (неговата най-голяма нехормонална мечта, която, уви, вече никога нямаше да се сбъдне), но този не приличаше на нищо подобно. Първо на първо, мястото не беше покрито с гуанов прах. Въпреки дълбоките му чувства към тора във всичките му форми Бил трябваше да признае, че в случая това е предимство.

Неутронната мина всъщност приличаше повече на фабрика — поне на горните нива. Всъщност паркинг наистина имаше, а зад него — малка стаичка с рецепция и служителка, облечена в плътно прилепнал гащеризон. Тя прилежно не обръщаше никакво внимание на посетителите, но на Бил му беше трудно да не ѝ обърне внимание. Беше леко по-закръгленичка, но определено пневматична и с руси къдри на талази. Беше всичко, което Бил искаше от една жена — което ще рече, че беше жена.

Бил се промъкна предпазливо към рецепцията, за да се запознае с нея, но Сид го изпревари на пропуска, преди Бил да успее да ѝ се пусне.

— Сид и Сам, от Президентската гвардия, с Бил, прочут военнопленник. При директора. Той ни очаква.

Служителката застопори любовното си холороманче на пауза, извади слушалките от ушите си, наду балонче с дъвката си и огледа триото.

— С това облекло не може. Това тук е уважавана неутронна мина. — Тя плесна един звънец на бюрото и се провикна:

— Фронт!

Малко роботче изскочи от стената и се приближи.

— В шкафа ще намерите чистюми. Тук всички ходят с чистюми. През цялото време ги дръжте запечатани. Не се опитвайте да крадете неутрони от мината. Ясно? — И без да чака отговор, нареди на робота:

— Заведи тези, тримата, в апартамента за гости номер осем, погрижи се да се преоблекат и ги доведи отново тук. Свободно.

Тя отново наду балонче и си сложи слушалките.

— Ами багажът ни? — попита Сам.

Служителката въздъхна, махна отново слушалките и погледна мъжете.

— Не виждам багаж.

— В колата е.

— За това ще се притеснявате, след като се видите с директора. Той ви очаква след десет минути, а вие току-що пропиляхте трийсет секунди от тях. — Тя нахлупи слушалките на главата си и отново си пусна холороманчето. Мънички полуоблечени полупрозрачни фигурки се вкопчиха една в друга върху бюрото й.

Роботът вече беше преполовил коридора и завиваше зад един ъгъл. Настигнаха го тъкмо преди да се качи в асансьора, а после го последваха през лабиринт от коридори в малък апартамент.

Викаха му апартамент, но нямаше много общо с хотелските апартаменти, освен дето имаше две спални и всекидневна. Цялото пространство, включително мебелировката, очевидно бе излязло изпод пресата наведнъж. Беше мек и уютен — колкото мек и уютен може да бъде пластиментът, сиреч не много. Беше як и издръжлив — можеше да фраснеш с парен чук който и да било от столовете, без изобщо да му навредиш — и комфортен, кажи-речи, колкото камък.

— Имате две минути и осемнайсет секунди за преобличане — издекламира роботът. — После ще ви отведе обратно на рецепцията. Почетен и.д. ефрейтор Бил, вашата стая е отдясно. — Той прибра краката си и извади хронометър, който показваше колко време им остава.

Бил се втурна в стаята си, разхвърляйки дрехите си по трасето. Изборът на нови дрехи беше лесен — можеше да вземе някой от чистюмите или друг. Всичките бяха еднакви. Ала оцени високо нарисуваната на единия ръкав нашивка.

Само след мъничко повече от две минути Бил и бодигардовете му припкаха по коридора подир робота, като продължаваха да навличат костюмите в движение и се опитваха да проумеят как да запечатат шевовете. Когато отново се намериха пред бюрото, все още придържаха чистюмите с ръце.

Служителката ги погледна, опули очи и схвана затруднението им.

— Вижте — тя се изправи. — Много е просто — и го демонстрира сама. Бил обърна особено голямо внимание, макар и не точно на процеса, на който ги учеше. — Просто натиснете тук и тук,

плъзнете ръката си тук, потъркайте това в онова, натиснете тук и дръпнете тук. Ясно? — На Сам и Сид като че не им беше станало ясно. На Бил като че нещо му беше станало — не точно „ясно“. Но някак си се запечатаха.

На бюрото звънна звънец и в ъгъла се отвори врата. Служителката седна.

— Директорът ви очаква.

И отново потъна в холороманчето.

Вратата зад тях се затвори и запечата триото в малка стая, издържана в същия стил като апартамента. Същият пресован пластимент, с една пейка, обърната към единственото нещо, внасящо разнообразие в обстановката — голям, гладък квадратен екран на стената.

— БЛАГОДАРЯ, БЛАГОДАРЯ, БЛАГОДАРЯ! — ревна отникъде безпльтен глас. — Извинявайте. Чакайте да намаля звука. Истинска чест е за нас, че сте тук, да ви кажа.

Бил се огледа.

— Май нещо не разбирам? — попита той шепнешком.

— Не мисля — отвърна Сид.

— Тцъ. Нищо — додаде Сам.

— Не ме ли виждате? — попита гласът. — Ето ме тук. Бре, бре, забравил съм да включа видеото, а? — големият гладък екран трепна и се превърна в изображение на мъж, седнал зад бюро. — Така е по-добре, нали? — беше плешив, само с няколко косъма и очевидно добре охранен, но инак си беше поредният член на екипа от двойници, включващ президента Милард Гроцки, Сам, Сид и всички останали бодигардове. Имаха еднакви мустаци и еднакви тъмни коси. Бил се зачуди дали някъде на Трънвокото някоя машина за клониране не беше подивяла преди трийсет-четирийсет години.

И този викаше „Бре, бре“. Бил изобщо не си направи труда да пита този път.

— Бре, бре, Бил, хич не си се променил — рече директорът.

— Познаваме ли се отпреди? — попита Бил.

— О, не. Искях да кажа, че не си по-различен от снимките в новините. Казвам се Снори Якамото. Много се радвам да се запознаем.

Бил се огледа из подобната на килия стая. Онова, което се виждаше на екрана от директорския офис, приличаше на истинска

дървовидна мебелировка, пластоламперия по стените и прозорец.

— Май че да. Хубав офис имате.

— Благодаря. Бре, бре, няма да мога да се срещна с тебе лично, но казах на Силвия да положи всички усилия да се почувстваш у дома си и да се погрижи, докато ти си тук, да се отнасят към тебе като към истински VIP.

— Силвия ли?

— Служителката на рецепцията. Бива си я, а?

Бил усещаше, че е съгласен.

— Ще дадем вечеря в твоя чест, а утре ще разгледаш цялата мина. Как ти звучи?

— Вълнуващо — отвърна равнодушно Бил.

Вечерята оправда напълно очакванията на Бил.

Пресованата трапезария изглеждаше като всяка столова, в която Бил беше ял досега. Роботи сервираха яденето, вместо хората да се редят на опашка пред тезгяха, но то пак идваше на табли, а всичките му предполагаемо различни съставки бяха сивкави, неотличими една от друга и омешани по краищата.

Останалите гости до един бяха уморени и говореха едносрично след напрегнатия трудов ден. Бил успя да седне до Силвия, единствената жена в стаята, но всеки път, когато ръката му се плъзнеше към коляното ѝ, тя му фрасваше един в слепоочието. И това беше единственото внимание, което му обърна, все още погълната от холороманчето.

Накратко, кулминацията на вечерта за Бил беше отиването им до колата за багажа.

— Бре, бре, Бил — рече Сам. — Поне знаеш, че утре ще си си отпочинал.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ББЕББЕ! БЕЕЕЕ! БЕЕЕЕ!

Алармата чуруликаше нежно в ухото на Бил.

— Прррррц! Блъоннк! Бззззз!

Той скочи и сграбчи контролите на оръдейната кула... и чак тогава се усети къде се намира. После си напомни, че, без значение какво би могло да се каже за неутронната мина, тук поне никой не се опитваше да го убие. Той въздъхна, протегна се и се облегна на пресованата пластиментова възглавница.

— Беееее! Беееее! Беееее!

Бил се протегна и тресна един як тупаник на алармата. Пластиментовата аларма не му обърна никакво внимание. Търкайки ръката си, Бил нямаше друг избор, освен да стане.

Алармата млъкна автоматично.

Бил влезе с препъване във всекидневната и се отпусна тежко на кушетката.

— Оу!

И той смени позата, за да си разтърка задника.

Сид или Сам излезе от стаята си. Беше минал вече през вълновия душ и се бореше с чистюма.

— Бре, бре, Бил, по-добре се поразмърдай. Оня робот ей сегичка ще се домъкне и няма да те чака да се обличаш.

— Рррммф.

Сам или Сид награби дясната ръка на Бил — т.е. дясната му ръка от дясната страна — и го вдигна от кушетката.

— Пак ли аз ще те пъхам под душа?

— Рррммф. Не. — Бил се помъкна обратно към стаята си и излезе оттам, намъкнал чистюма. Оставаше му близо цяла свободна минута. Сид (вече бяха излезли и двамата, така че Бил ги различаваше) го запечата.

— Днес ще обикаляте рудника — рече роботът за поздрав. — След мен — фръцна се и излезе.

Силвия ги посрещна под голяма табела с надпис ДОСТЪП.

— Достъп? — попита Бил.

— Снори много си пада по кръстословиците.

— О — възкликна Бил, все така объркан.

— Тази неутронна мина е уникална във вселената — подкара Силвия наизустената ей реч. — Макар без неутрони да могат да се правят всякакви оръжия, неутроните са абсолютно задължителни за производството на неутронни бомби. Поради това добивът на неутрони се контролира от правителството като стратегическа индустрия. Неоторизираното изнасяне на неутрони от тази мина е углавно престъпление и се наказва с доживотно осъждане на каторга в най-ниските нива на рудника. В края на екскурзията всеки от вас ще получи сувенирен неутрон, но ако вземете макар и един-единствен допълнително, това ще бъде отчетено като престъпление.

Вратите на достъпа се отвориха и те слязоха по рампа в същинския рудник. Много приличаше на коридорите на крайно евтин хотел. Освен дето беше по-скоро пулверизиран, отколкото пресован, беше съвсем същото като на горните нива.

— Както виждате, никакви разходи не са спестявани, за да бъдат работните условия възможно най-приятни. Когато неутронните запаси се изтощят, най-горните нива се превръщат в жилищна, офисна и лабораторна площ.

Силвия отвори една врата и позволи на посетителите да надникнат вътре. След известни маневри Бил се оказа точно зад нея. Без да го погледне, тя го удари по десницата. — Тук вътре учените работят по усъвършенстване на начините за проследяване на неутронните жили в околната скала. — Няколко души с тъжен вид, облечени в бели лабораторни престилки над чистюмите, бяха насядали около една маса. Силвия затвори вратата, още преди да са забелязали присъствието ѝ.

— Асансьорите откарват миньорите долу, на същинските работни нива. Съществуват три типа нива: проучване — в най-дълбоките и нови части на мината; производство — в областите, където проучването е приключило; и рекламация — там, където жилите вече са изтощени и нивата се подготвят за друга употреба. Сега отиваме на главното производствено ниво, на две мили под повърхността.

Докато асансьорът слизаше, всички мълчаха. Бил се прозя. Сам го пое от него, после Сид, а Силвия го предаде обратно на Бил. Продължиха си така известно време, докато Бил рече:

— Абе знаеш ли, аз съм знаменитост. Хората се държат с мен добре, където и да отида.

Силвия го прасна по ръката.

— Не това имах предвид. Как така директорът не ни посрещна лично?

— Директорът не се среща с никого лично — каза Силвия.

— Дори и с президента Гроцки — замислено додаде Сид. — А те са добри приятели. Президентът назначи Якамото на тази длъжност, а никога не го е виждал, освен по холофона.

— Смахната работа — изкоментира Бил.

— Снори казва, че се притеснявал от болести — обясни Силвия.

— Аз съм чист! — възрази Бил.

Силвия го изгледа и изсумтя.

— Не бе, истина ти казвам! Денонощно се къпя. Сид и Сам могат да го потвърдят!

Силвия вдигна вежда.

— Така ли? Значи, така било.

Това можеше да продължи до безкрайност, но асансьорът пристигна.

Щом излязоха, Силвия отново превключи на екскурзоводски режим. Бил не беше убеден дали така е по-добре.

— Тъй като неутроните са изключително малки, в естествено състояние те обикновено се смесват с много други дребни неща като пясък, прах и чакъл. Голяма част от площта на производствените нива поради това трябва да се отдели за апаратурата, отделяща неутроните от сипея.

— Сипей? — попита Бил.

— Снори обича кръстословици.

— Зад тази звукоизолирана стена отляво се намира помещението за сортиране. Това е най-голямото отделно помещение в мината. Моля ви, застанете близо до мен. — Тя прасна Бил по ръката. — Не толкова близо.

Когато отвори вратата, шумотевицата беше впечатляваща. Конвейерните ленти, крановете и щъкащите насам-натам камиони

вдигаха достатъчно шум, но грамадната сортировачка ги заглушаваше.

Сортировачката беше огромна машинария, която се простираше почти по цялата дължина на помещението, близо половин миля. На различни места изсипваха, набутваха, сгребваха в нея руда с различно качество — от бая големи балвани в началото, та до пясък в края. Силвия не можеше да обясни нищо — шумът я заглушаваше, но беше достатъчно ясно, че трябва просто да посочи основните неща през облаците скално-неутронен прахоляк. Това дори и Бил го разбира.

Всеки отсек работеше горе-долу по един и същи начин. Изсипваха рудата в хопер, който я подаваше върху голям, тежък екран. Екранът се тресеше, докато всичко, което можеше да падне през него, не падне. Останалото се подаваше за смилане и пак се изсипваше през хопера със следващия товар. Отпадъкът се изсипваше в следващия хопер, който го подаваше върху следващия, най-малък екран. Беше невероятно шумно и още по-досадно. Бил усети как клепачите му се затварят.

Тресенето, изсипването и смилането продължаваха, докато пращецът стане толкова фин, че почти приличаше на течност, а през последния екран можеха да минат единствено самите неутрони. Те се изсипваха в индустриални контейнери като мъгла. Работниците периодично спираха дъжда от неутрони, запечатваха контейнерите и ги сменяха с празни. Пазачи наблюдаваха контейнерите. Техници с неутронни детектори и грамадански лупи наблюдаваха всички останали и се грижеха някой заблуден неутрон да не се изтърколи, да не се заклепва в шевове на чистюма или пък да не го откраднат.

— А сега — обяви Силвия, когато се върнаха в коридора — ще видим как се извлича неутронната руда.

Но преди да стигнат до това по радиоточката се обади глас:

— Почетен и.д. ефрейтор Бил, моля ви, вдигнете един от белите автоматични телефони. Почетен и.д. ефрейтор Бил, който и да е от белите телефони, моля.

— Кой, аз ли? — възкликна Бил. — Кой ме знае, че съм тук?

— Бре, бре, Бил, във всички вестници го пише — изхленчи Сам.

— Ох, да бе. Нали ми каза. Аз чета само смешките.

Силвия поведе Бил към най-близкия телефон и отстъпи на дискретно разстояние.

— Здравейте, Бил се обажда.

— Бре, бре, Бил, как си?

— Президент Гроцки? Ти ли си? В мината съм.

— Не, Бил, обажда се Снори, директорът — сецаш ли се? В коя част на мината си?

Бил се огледа и се опита да си спомни какво беше видял току-що.

— Аз съм пред една голяма стая с много машинарии.

— Сортировъчната. Главното производствено ниво. Ами добре тогава — имаш пет минути, преди войниците да дойдат да те арестуват. Не можеш да се измъкнеш, но там, долу, можеш да успееш да се скриеш. Вземи Сам и Сид със себе си. Става ли?

— Да се крия? Защо? Аз съм знаменитост, аз не се крия от хората.

— Бре, бре, Бил, вече не си знаменитост. Вече си вражи войник. Стана военен преврат и новото правителство иска да те прати в затвора. В момента се опитват да ми разбият вратата. Трябва да се измита! — и бъдещият бивш директор Якамото затвори.

— Силвия! Къде е задният вход?

Силвия наду балонче с дъвката си.

— Никъде. Входът е само един, нали разбираш. Защо?

— Военните са завзели властта. Идват за мен, Сид и Сам. И за тебе, бас държа. Трябва да се скрием!

Силвия пак наду балонче.

— Какво искаш да кажеш с това множествено число, бе, бледен? Ами Снори?

— Разбиваха му вратата, когато затвори.

— Е, докато стигнат дотук, аз все още работя за него. Но трябва да те предупредя, че когато дойдат новите момчета, почвам да работя за тях. Ти най-добре се пробвай по проучвателните нива. Не са толкова добре картографирани.

Бил подбра бодигардовете и на път за асансьора им обясни положението.

Най-долното ниво на мината изобщо не беше толкова луксозно като производственото. Стените още не бяха пулверизирани с пластимент, не бяха инсталирали климатици, лампите бяха много малко и мястото, общо взето, изглеждаше като рудник.

— Оттук — посочи Бил посока напосоки.

Само след миг те се изгубиха в мрака.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— САМ?

Никакъв отговор.

— Сид?

Пак никакъв отговор.

— Бил? — попита Бил.

— Да?

Е, помисли си Бил, аз поне съм тук.

Нямаше никаква представа къде е това тук, нито от колко време е там, нито как да се измъкне оттам, но поне нещичко знаеше.

Освен това знаеше, че войниците не са го открили, и това също се броеше за нещо. Но не особено голямо, тъй като войниците сигурно щяха да му дадат ядене, а такова чудо тук, долу, той не беше намерил. Беше цопнал в сума ти локви, така че водата не беше проблем, но гладът го беше погнал сериозно. Толкова гладен беше вече, че аха-аха да се замисли дали пък да не се предаде.

Всъщност вече беше започнал да мисли дали пък да не се замисли. Усещаше се брадясал, а това означаваше, че броди в тъмното поне от три-четири дена. А за последен път беше ял вечерта преди това. Храната не беше кой знае колко хубава, но в ретроспекция му се виждаше все по-добра и по-добра. Беше почти на фаза войнишката храна да почне да му се струва святна.

Той бавно креташе, протегнал ръце напред, за да не си разбива носа в стените прекалено често. Прас! Ето пак. Огледа се и в двете посоки — чисто формално. Отдавна не беше виждал нищо. Тук, както подобава, беше тъмно като на дъното на рудник.

Надясно? Точно както очакваше — нищо. Наляво? Сигурно започваше да ослепява. Пред очите му плаваше бледо петно. Разтърка очи. Петното пак си беше там. Но чакай! Спомни си, че и преди е виждал нещо подобно. На това му викаха светлинка!

Без въобще да мисли — сякаш някога в живота му е било по-различно, — той закуцука към далечното сияние.

Отначало едва креташе, но постепенно значението на това откритие проникна в гранитния му ум и го подкара по-бързо. Ако не последваше тази светлинка и не намереше бързо храна, щеше да умре. А ако умреше, язък, че беше избягал на войниците. В тоя случай и затворник да беше, все тая.

В най-лошия случай затворник надали беше по-лошо от рейнджър, нали така? А сигурно беше поне мъничко по-добре от бавна гладна смърт в мрака.

Залитайки, препъвайки се и падайки, но устремен все напред, към искрицата светлина, Бил започна да набира скорост. Постепенно светлинката стана толкова ярка, че той започна да различава стените на тунела; ускори ход до средно тътрене.

Сега виждаше и пода, поне колкото да забелязва по-големите камъни и ями. Продължи да настъпва, напрегнал всички сили, за да достигне светлинката, преди да е угаснала; преди да го е оставила самичък да умира в тъмното. Отчаянието го докара до почти нормална крачка.

Светлинката се разрастваше — превърна се в малка жълта топка. Продължаваше да го тегли, предизвикваше пикантни халюцинации на мирис на храна: кафе, бира, боб и бекон. Когато наближи, Бил реши, че е изпаднал в нещо като психозен епизод — така му викат психиатрите. Без съмнение, предизвикан от стреса, глада и дезориентацията. Или беше това, или съвсем беше откачил.

Да, това ще да е. Че какво друго обяснение да даде човек за лагерен огън в рудник? Може би дребничкият, мръсен старец, приклепнал до огъня, можеше да го даде на Бил. Или пък ако не той, то магаренцето му поназнайваше едно-друго.

Щом приближи, Бил се впечатли от плътността на халюцинацията. Огънят излъчваше топлина, беконът цвъртеше в тигана, а старецът вонеше така, сякаш дори не знае как се пише думата „баня“.

Но това, че мъжът беше само халюцинация, не беше причина да се държиш неучтиво.

— Извинете, господин Халюцинация — подзе Бил. — Казвам се Бил.

— Ъ? — старецът го погледна изпод широката периферия на шапката си, мушна палец под презрамката на гащеризона си и рече:

— С какво мога да ти бъда полезен, синко?

— Зная, че сте просто плод на изгладнялото ми въображение, сър, но не бихте ли желали да споделите с мен малко от тази въображаема храна? Много ще съм ви благодарен.

— Не съм халюцинация, синко. Аз съм изследовател. Не си ли личи? Магаренце, брада, гащеризон, бекон с боб, лагерен огън? Хе-хе-хе — захехека той. — Това откак свят светува, са явни признаци за стереотипен изследовател и аз съм точно такъв, отвсякъде. Лапцалло Абдал, изследовател. Тука някъде имам и профсъюзна карта. — Халюцинацията пребърка джобовете си, ала напразно. — Ама я подгъвай крак до огъня, де! Ето ти чиния и лъжица.

Бил досега не беше подгъвал крак и в това отпаднало състояние не му беше лесно да овладее това умение, но той хич не се притесни. В края на краищата, ако се плъоснеше по лице в огъня, само щеше да се удари в гола скала — нали и огънят беше халюцинация. А в миналото толкова го бяха били по главата, че ударът щеше да му е познат като преживяване.

И все пак чинията изглеждаше достатъчно реална, а бобът, сипан направо от врящата тенджерка, сякаш изгаряше устата му. Откак се помнеше, Бил беше получавал какви ли не халюцинации, но тази беше забележително реалистична. Но сред многото полезни умения, които беше прихванал във войската, беше и способността напълно да пренебрегва разликата между фантазия и реалност — при рейнджърите всъщност нямаше такава, така че той просто се радваше на всичко и се опитваше да не мисли за зловещите изводи.

Основният извод, разбира се, беше, че умира. Като имаме предвид колко труд беше положил да не умре, ако си позволише да си мисли такива работи, това щеше да му се стори ужасно нечестно. Да не говорим за потискащо. И затова не си ги мислеше.

Просто се отпусна и започна да се наслаждава на халюцинацията. Беше прекрасно — илюзорният боб му се струваше толкова вкусен, беконът беше тъкмо на границата между нежен и хрупкав, а кафето — кафето беше сякаш истинско кафе, без жельди, без петролни странични продукти, без никакви рециклирани пълнежи. А пък бирата за десерт — истинска бирена бира. Тъкмо тя убеди Бил, че това няма как да не е халюцинация. Макар че явно с втората порция

се засити и след като привърши, май усети прилив на енергия, той знаеше, че всичко е илюзия.

Както и последвалата мощна оригня.

— Ама ти много си изгладнял бе, младежо.

Бил млясна и се замисли. Току-що беше изял една изцяло недействителна вечеря, а пък сега също толкова недействителният домакин искаше да подхване разговор. Определено всички признаци сочеха пълен бай-бай лайф.

Ама, както казва поговорката, луд умора...

— Мда, бая бях огладнял. Ти си моя халюцинация, нали?

— Уааа, синко, на мене хич не ми се чини да е тъй, ама то сигур баш тъй щеше да е, ако бех твоя халюцинация. Интересен епистемологичен въпрос, а? Като тоя дали съм човек, който се събужда и току-що е сънувал, че е пеперуда, или съм пеперуда, която сънува, че е човек.

— Тва не го знам — рече Бил. — Как е по-нататък?

— Карай да върви. Стара дзен-притча. Ама я разкажи нещо за тебе. Какво те води тука долу? От колко време се скиташ без храна и осветление?

— Бре, бре, де да знам.

Илюзорният изследовател прониза с поглед Бил.

— Бе нещо се сещам, че познавах един, дето постоянно повтаряше „бре, бре“. Той верно беше бая по-нисък от тебе. Ама тва е друг въпрос. Та как така не знаеш откога си тука? Тия работи човек обикновено ги знае.

Бил се почувства малко глупаво — да угажда на някакъв си, дето не съществува, но нищо друго не му оставаше.

— Тук долу съм, откакто стана превратът. Избягах от войниците с двамата си приятели, Сам и Сид, за да не ни арестуват, и ги загубих — такова де, войниците, но също и Сид и Сам. И оттогава все ги търся и се опитвам да се изплъзна на потерите.

— Ти виждал ли си потеря?

— Не, не, да ти кажа, но чувах в далечината хора — може и мен да търсеха.

— Разбирам. Е, защо тогава ще идваш при огъня ми?

— Ти не си истински — обясни Бил.

— Уааа, умно казано. — Въображаемият дядка се изкиска. — Я сега ми разкажи за тоя смотан преврат. Кога е станал и кого са смъкнали? От месец съм по тия тунели и съм загубил всякаква връзка. Снори Якамото махнаха ли го?

— Последното, което чух, беше, че му разбиваха вратата. Но превратът е бил срещу президента Гроцки.

— Генералите са гепили Милард! — Лапцалло като че наистина се шокира. — Генералите ще да са били. Начи, щом и тебе те преследват, ти си приятелче на Милард, нал' тъй?

— Нещо такова. Пийнахме с него няколко бирички.

— Уааа, на мене толкоз ми стига! Ще напрая сичко да ти помогна! Ти само ми кажи к'во искаш.

Майната му, помисли си Бил. Нямаше лошо да си поприказва с човека. Какво ли можеше да му направи той, като не беше истински? Може би щеше да го измъкне от мината. Тъй де, що да не пита?

— Хммм. — Въображаемият изследовател поглади своята въображаема, но все пак мръсна брада. — Става.

Бил беше почти сигурен, че наистина си е дремнал, нищо че всичко останало беше неистинско.

Но когато се събуди, Лапцалло Абдал все още беше там с магаренцето си, та чак и с пепелта от огъня.

— Яко упорит мираж си — рече му Бил.

— Уааа, ми сигур е тъй, щом казваш. Искаш ли малко студено кафе или да го излея?

Бил пое чашката. За халюцинация кафето си беше забележително силно. Ако беше истинско, щеше да го изкара от всякакви халюцинации. Но тъй като продължаваше да вижда Лапцалло и магаренцето, явно и кафето беше недействително.

Поеха по тунела. Пътя им осветяваше лампа, закачена на врата на магаренцето. Лампата беше електрическа, но напълно наподобяваше стара керосинова лампа — чак до трепкация, нестабилен пламък. Лапцалло запълваше времето с разказване на невероятно скучни и повтарящи се истории за своите подвизи и експедиции. Бил реши, че щом той — или подсъзнанието му, което в

неговия случай си беше кажи-речи едно и също — сам измисля тези истории, нищо няма да изтърве, ако ги пропуска покрай ушите си.

Тук, долу, в недрата на мината, нямаше как да измерват времето — не и без часовник. Бил не можеше да бъде сигурен, че в халюцинация времето тече със същото темпо, но пътьом спряха още веднъж да похапнат илюзорно. Бил беше впечатлен от това колко добре горят въображаемите надуваеми пънове (тук, долу, нямаше друг източник на дърва и затова на Лапцалло му се налагаше сам да си носи горивото). Забеляза също и чувството, че заяква след всяко ядене, макар това да беше явно невъзможно. С кафето беше същата работа, а това беше даже още по-невъзможно, като имаме предвид как се почна. А се беше научил и да избягва въображаемите мулешки лайна, след като се насади върху една купчинка.

В края на краищата беше много по-приятно от това да се препъваш в тъмното и да чакаш да умреш. Разбира се, Бил все още беше убеден, че тъкмо това прави, но в тази си версия то, без съмнение, превъзхождаше другото. Бил толкова се кефеше на миража, че се стресна и стъписа, когато внезапно осъзна, че върви сам сред тишина. И щом проумя какво значи това, той ахна — вероятно вече беше много близо до смъртта и оттук нататък щеше да е сам. Захълца и изцеди няколко сълзи за пропиляната си младост, за загубената си родина на Фигеринадон IV, за веселите си другари Сам и Сид, които никога вече нямаше да види, и дори за изгубената компания на миража.

Зарида горчиво, ах, само как горчиво зарида, но най-накрая дочу звук:

— Псст.

Бил вдигна очи.

— Псст.

Пред него нямаше нищо освен поредния кръстопът в тунелите.

— Псст.

Бил се огледа назад.

Лапцалло! Значи все пак не беше изчезнал! Бил скочи, втурна се и прегърна фантастичния изследовател — такава бурна радост го обзе.

— Споко, Бил — прошепна му Лапцалло. — Я се стегни. И си трайкай. Зад завоя може да има стражи. Изчакай тука с магаренцето, аз ще ходя да проверя.

Миражът се превръщаше в извънредно сложен. Бил се опита да възрази, че всичко това изобщо не е необходимо, но Лапцалло пак му изпътка и се отправи към завоя. Бил се облегна на умърлушеното, макар и недействително, магаре. Това успокояваше, защото му напомняше за неговото робомуле там, във фермата. Но му липсваха топлите, вдъхващи увереност, миризми на метал и смазка. Вместо това си миришеше на мръсно старо муле.

След време — може би дълго, а може би не — Лапцалло се завърна.

— Уааа, младежо, късмет извадих. Местният анализатор ми се пада стара дружка и той ме свърза със съпротивата. Ще ти помогнат да се измъкнеш оттук. Ти ябълки обичаш ли?

— Обичам, сър. Ще взема дузина. Значи, сега ще изчезнете?

— Не точно, синко. Първо трябва да се срещнеш със свръзката си. Тръгваш към кръстовището, завиваш наляво, първата пресечка вдясно, изминаваш точно сто крачки и чакаш там. Когато чуеш да ти казват „Сляпата лисица спи на полунощния кръстопът“, отговаряш „Но дали полунощният кръстопът знае, че сляпата лисица спи там?“. Това ти е паролата. Схвана ли?

— Че как — тросна му се Бил. Предполагаше, че този мираж тук би могъл да го свърже единствено с друга илюзия. Какво ли значение има паролата за някаква си халюцинация?

— Чудесно. Късмет, Бил. Ние с магаренцето трябва да се връщаме да търсим голямата неутронна жила майка. Магаренцата ги надушват неутроните, да знаеш. Също като прасетата — трюфелите. Аре доскив!

И Лапцалло и неговият товарен добитък бавно се отдалечиха в тунела, оставяйки Бил отново сам сред мрака.

Той се обърна с лице към нужната посока, протегна ръце напред, за да разбере кога е стигнал стената, и тръгна на среща със свръзката. Откри стената без проблеми, и, без да отлепя дясната си ръка от стената, доста лесно намери и завоя надясно. Зае позиция и зачака.

След малко една светлинка изплува в другия край на коридора. В случай че това не беше неговата свръзка, Бил се опита да изглежда безгрижен. За беда обаче запасът му от безгрижни занимания беше много ограничен и когато светлинката се приближи достатъчно, за да

може Бил да се вижда какво прави, той вече караше третия рунд на подсвиркване с уста, докато си лъскаше ноктите в ризата.

— Сляпата лисица спи на полунощния кръстопът — обади се глас зад лампичката.

Тъй като лампата му светеше в очите, Бил не виждаше кой говори.

— Нам кво си там прави нещо си там — рече той плахо. Щеше му се да бе направил някакъв опит да го запомни.

— Не е така. Много студено.

— Не беше ли така? Кво ще кажеш за „Кръстопътят дреме край среднощното слънце“?

— Пак студено. Ти да не си шпионин?

— Не, аз съм Бил.

Гласът въздъхна.

— Тъкмо така каза Лапцалло, че ти е името. Можеше поне да се *пробваш* да запомниш паролата, разбираш ли.

— На тъмно не запомням добре — оправда се плахо Бил.

— Не беше най-доброто извинение на света. Виж, аз съм от Подземните. Това нещо говори ли ти?

— Че то всички сме под земята. Нали сме в рудник.

— Да вървим, Бил. Лапцалло ме изпраща.

— Много любезно.

— Млъкни и ме следвай. — Светлинката се обърна и отново се заотдалечава.

И така Бил бе спасен.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ДА ВМЪКНЕШ ТАЙНО БИЛ в работническите бараки, беше едва ли не срамно просто. В края на краищата никой не очакваше външен човек да се промъкне в мината от земните недра. Бил отдавна вече не го търсеха — а и без това изобщо не се бяха престарали да го намерят. Войниците отдавна си бяха отишли. Беше издадена заповед, ако вземе, че се появи, да го гепят, да го оковат и да го впрегнат на работа в мината.

И така, подсвирквайки си с принудена небрежност, Бил просто си влезе в бараката, трампи невероятно мръсния си чистюм за новичък, с щампован номер на гърба, и се смеси с тълпата.

Беше време — преди да дойде в рудника, — когато Бил беше известен, когато хората се тълпяха около него и молеха за автографи, за зачитане, за вълшебното докосване на една знаменитост. Но сега, с тая стилна маркова брадица по цялото лице, никой не го разпознаваше.

Никой, ще рече, без двама от съквартирантите му по барака.

Тук, в неутронната мина, Подземната съпротива се беше организирала доста бързичко. Разбира се, миньорите винаги са били добре организирани, както и експлоатирани и убивани от каменни срутвания и там подобни. С всичките тези новопостъпили политически затворници веднага след преврата нямаше проблем да се вербуват тартори. Веднага бяха осъзнали колко е важен един истински жив вражи Рейнджър и се бяха сетили за много начини, по които той би могъл да бъде полезен за тяхната кауза. Така че, за да го предпазват, му бяха турили ограничения.

Само за негово собствено добро, естествено.

Но съпротивата се погрижи той да не разговаря с никого, преди първо да е получил тяхното одобрение, а и никой не можеше да го огледа добре, ако не е от най-вътрешните хора.

Въпреки това имаше едни двама, които Бил забеляза — непрекъснато го зяпаха от другия край на бараката. Единият посочи Бил и си поприказваха, после първият тръгна към Бил, но водачът на

Съпротивата — същият човек, който беше дошъл да вземе Бил — команданте Лутър Анастасиус Ламбърт Хендрикс Баван Дрозофила Меланогастер Фаркълхаймер ги отрязва, преди да се приближат достатъчно, че да могат да разговарят с него, и им заповяда да напуснат помещението. После предупреди Бил, че трябва да внимава за убийци.

(Команданте Лутър Атастасиус Ламбърт Хендрикс Баван Дрозофила Меланогастер Фаркълхаймер беше партизанско име, което той си беше избрал, за да запази в тайна своята самоличност, както и за да причини възможно най-много проблеми на секретарския екип на хунтата. Той знаеше, че компютрите са програмирани да приемат до три имена, състоящи се от до трийсет букви. Въвеждането на новото му име, заключи той, би блокирало системата. Приятелите му обаче му викаха Ед, както се казваше всъщност.)

Бил не следеше много-много текущите събития, защото беше зает с изучаване на неутронното минно дело. Важно беше на следващата смяна той да може да изглежда така, сякаш знае какво върши, за да не привлича твърде много внимание върху себе си. Команданте Лутър и т.н. не искаше също и Бил да изглежда твърде опитен, тъй като по този начин би привлякъл даже още повече внимание. Бил каза на командантето да не се притеснява, защото открай време си учел бавно и внимателно и дори бил успял да овладее всичките му сложности на бушонирането. Кое то ще рече пъхане и вадене на бушоните.

Стражът, който пазеше неутронния забой, в който пратиха Бил, вероятно също беше от бавноучещите. Той вярваше на всичко, което му се каже, без значение колко тъпо звучи, и кимна въодушевено в отговор на уверенията, че Бил е бачкал тук и преди. Когато Бил застана пред полагаемата му се машина и стоя мълчаливо няколко минути, чешейки се по главата, онзи прие и това.

Кое то беше хубаво. Бил стоеше и се блещеше срещу контролното табло в очакване да си спомни нещичко, каквото ще да е, относно това как работи пущината.

Имаше две големи копчета и лост. Нямахме нито един ясен надпис. Едното от копчетата беше зелено, другото — червено, а до лоста беше изрисувана голяма двупосочна стрелка — единият ѝ връх сочеше към Бил, а другият — обратно.

Бил ги разгледа. Колебливо, той премести лоста от средното положение и го избути чак до далечния край. Лостът щракна и се намести, но не стана нищо. Дръпна го докрай към себе си. Лостът пак изщрака, но само толкова.

Значи, не беше това.

Бил започваше наистина да оценява техническите умения, необходими в минното дело. Трудно си беше, направо като Операция по техническо наторяване, каквато щеше да е специалността на Бил, ако беше успял да направи кариера в земеделието.

Бил се замисли здравата, после върна лоста в средно положение. Явно си имаше причини да го оставят така.

Отново се замисли здравата. Задълба дълбоко в паметта си и за кой ли път се върна към епохалната битка, в която беше спасил „Христин Килър“ чрез внимателно отклоняване на оръжието от зелената светлина и прицелването му в червената. „Червеното трябва да ударим“ — помисли си той.

И натисна червеното копче.

Нищо.

Беше опитал почти всичко. Тази работа започваше да го потиска, а и стражът вече беше почнал да го заглежда подозрително. Отчаян, Бил бутна лоста напред и натисна зеленото копче.

Машината се задейства с рев и запълзя напред, думкайки по скалата със стотици малки чукчета, които къртеха неутронната руда. Огромни ръце работи разбутваха рудата встрани и назад — оставяха доста спретната купчинка за отряда по прибирането, който щеше да я подбере и да я изсипе върху конвейерните ленти в помещението за обработка. Трети отряд ги следваше с прахосмукачки, за да засмуче заблудените неутрони, които биваха внимателно преброявани и маркирани с цел предотвратяване на дребните кражби.

Бил се затича след машината с чукчетата, която, чукайки, се отдалечаваше от него с добро темпо, и сграбчи двете огромни ръчки. Като ги дърпаше и буташе, той успяваше да задържи малкото кръстче в средата на видеоекрана плътно върху малкия анимационен неутрон, който се опитваше да му се изплъзне.

Не беше толкова лесно като с джойстика на системата ЗАДЕН АРТИЛЕРИСТ!, но беше в границите на интелектуалния капацитет на Бил. Всъщност много приличаше на карането на робомуле.

Несмущаван от външни намеси (особено от онези двамата от бараката, които се опитваха да привлекат вниманието му или според командантето да го пречукат) от страна на Команданте Последния Да Затвори Вратата и хората му, Бил се увлече в работа.

Въпреки суматохата зад гърба му („Ама не, наистина ние само искаме да си поговорим с него. *Трябва* да си поговорим с него. Разбира се, че е важно, но не можем да ви кажем за какво.“) Бил бързо му хвана цаката. Или поне хвана достатъчно цака, реши той, че да не привлича твърде много внимание върху себе си през краткия си, както се надяваше, престой тук.

В края на краищата Команданте И Прочее и неговите хора щяха да измъкнат тайно Бил от мината, за да може да подкрепи доброто си приятелче президент Милард Гроцки. Генералите бяха докладвали, че президентът е подал оставка поради влошеното си здраве, но това беше такава явна лъжа, че надали някой им беше повярвал. Според водача на Съпротивата всичко, което било нужно, беше една страстна реч на Бил, в най-идеалния случай — покачен върху танк, и превратът щял да рухне под напора на народната подкрепа за демокрацията. И после Бил пак щеше да бъде герой и знаменитост, а може би дори щеше да си намери някоя блага службица в правителството. Надяваше се да оглави Съвета по контрола на алкохола — беше останал с впечатлението, че той има нещо общо с дегустирането.

А междувременно животът си течеше доста добре. Леглата бяха неудобни, въздухът — застоял, храната — гадна, единствената жена тук работеше седемнайсет нива по-надолу, а и без това не си падаше по Бил, нямаше никакво пиене, не можеше *нищо* да прави без разрешение на стражите, нямаше свободно време, пък и да имаше, нямаше с какво да го уплътни, и никой не се опитваше да го пречука. Да, биваше си го животът. Кое то ще рече, той поне временно се намираше извън контрола на военните.

Всъщност Бил сериозно се замисляше дали да не направи кариера като неутронен миньор. Тъй като си бяха кажи-речи роби, неутронните миньори се радваха на отлична охрана на труда — почти като при Имперските рейнджъри, но с по-голяма очаквана продължителност на живота. Тукашните работни условия със сигурност не бяха по-лоши, отколкото на борда на „Небесен мир“.

И така Бил свикваше на всичко това с рядък фатализъм. Работеше здраво на машината, докато не изучи всичките ѝ тънкости и сложности. (Ако бутнеш лоста напред, машината тръгва напред; ако го дръпнеш назад — юрва се обратно. На някои това може да изглежда лесно, но не сте ли пробвали, не се обаждайте.) С лекота изпълняваше нормата си. Въпреки че Подземните бяха издали заповед всеки да работи с възможно най-бавни темпове в знак на протест срещу преврата, Команданте И Прочее реши, че Бил трябва да бачка със сносна скорост, за да не привлича прекалено много внимание.

Работата беше интересна горе-долу колкото всичко военно, но след няколко дни, които прекара като миньор, Бил вече бе започнал да се надява, че двамата убийци най-после ще се доберат до него, тъй като Команданте И Прочее и вътрешното му обкръжение си прекарваха цялото време в заговорничене и идеологически спорове, а Бил не разбираше нито сложността на плановете им, нито лабиринтите на идеологията им. Единственото му развлечение беше работата. Да си поговори с убийците или да ги пребори (а Бил изобщо не се съмняваше, че един трениран рейнджър ще се справи с двама трънвоковски килъри) — все щеше да е някакво разнообразие.

Един следобед, докато Бил караше своя неутронокопач по една особено завъртяна пряка отсечка, Команданте И Прочее се шмугна при него. Бил го наблюдаваше внимателно. Никога досега не беше виждал някой да се шмугва.

— Преструвай се, че не съм тук — смънка водачът на Съпротивата.

— Добре — отвърна Бил и отново се обърна към машината си.

— Тка... ме... няа — дочу Бил в тътена. Следвайки нарежданията, той пусна това покрай ушите си. Последваха още доста подобни звуци. Пропусна и тях.

Някой го потупа по рамото. Пак беше командантето.

— Схвана ли го?

— Какво да съм схванал? — учуди се Бил. — Аз се преструвах, че не сте тука.

— Точно така — водачът преброи наум до десет. — А сега се престори, че съм тук.

— Това е по-мъчно — отвърна Бил. — Тъй като вие наистина сте тук, за да се престория, че сте, първо трябва да убедя себе си, че не сте,

което не е съвсем същото, като да се престоря, че...

— Млък! — командантето вдигна ръка и му се наложи на два пъти да се опитва да я смъкне, преди да успее да отпусне юмрука си и да положи длан на рамото на Бил. — Тук съм. Не се преструвай, че не съм тук, не се преструвай и че съм тук. Аз съм си тука, ясно?

— Е, че как. Лесна работа. Защо не го казахте още отначало?

Водачът преброи наум този път до двайсет.

— Имаме план как да те измъкнем оттук.

Бил се развълнува, но почти веднага отново се разтревожи. Навън беше хубаво — това означаваше Супербоклубургери, бира, а вероятно дори и жени, но означаваше също и бомби, които падат къде ли не, като например точно където случайно се намира Бил. От друга страна, Команданте И Прочее вадеше един такъв решителен поглед, какъвто Бил беше виждал да вадят офицерите, поглед, който казваше, че Бил няма никакъв избор. Така че попита:

— Какъв е планът?

— На производственото ниво има неохраняем коридор — точно до неутронната мелачка. С твоята машина можеш да прокопаеш тунел до този коридор, да слезеш около миля надолу и да си пробиеш път в самото производствено помещение. После ще се промушиш под машините и ще се промъкнеш с пълзене чак до края на мелачката, където неутроните ги затварят в контейнери за транспортиране. Дотук схвана ли?

— Ми да — отвърна Бил. — Виждал съм го. Под машините има достатъчно пространство, за да могат да се събират изпадналите неутрони. Мъчно ще е, но ще се справя.

— Утре двама от нашите ще са в опаковъчното отделение. Просто ще се вмъкнеш в един от контейнерите с неутрони и със следващия товар заминаваш. Свободен! — командантето се усмихна на собствената си изобретателност. Бил кимна.

— Бива си го. Виждал ли сте контейнер?

— Не, не точно. Но ми разправят, че във всеки се побирала цяла бала неутрони.

— Бала?

— Милиарди и милиарди. Така че вътре би трябвало да се побере само един от вас, нали така?

Бил се понаведе и показа с ръце големината на контейнера — със страна около половин метър.

— Не мисля.

Команданте И Прочее се намръщи. Той показва по-голяма кутия, почти толкова голяма, колкото да побере Бил, след като бъде внимателно разглобен.

— Не са ли толкова големи?

Бил поклати глава.

— Засечка — рече командантето. — Добре, няма проблеми. Просто трябва да изработим нов план. Може би по-големи кутии — и докато се връщаше по тунела, през цялото време си мънкаше под носа.

На другата сутрин по време на проверката покрай строените в редица работници мина надзирател с папка. На три пъти той се спря и посочи. „Ти“ — каза той всеки път. Когато свърши с подбора, той каза на Бил и на двамата предполагаеми убийци:

— Елате с мен.

Тримата пристъпиха напред — двамата нетърпеливо, Бил — по-предпазливо. И друг път го бяха писали доброволец.

— Тези трима — съобщи надзирателят на събралата се работна сила — са единствените трима в цялата мина, надхвърлили нормата. С това те са заслужили тази сутрин да им бъде свободна; ще обядват с управителя на мината и присъдите им ще бъдат намалени с шест часа.

Команданте И Прочее се опита да се промъкне по-близо до Бил, за да му предаде някакво несъмнено жизненоважно съобщение, но около тримата привилегировани мъже се оформи фаланга от въоръжени стражи и ги подкара с маршова стъпка към асансьора.

Единият от убийците прошепна с ъгълчето на устата си:

— Бил!

Единият страж го сръга в ребрата с бластера си.

— Без приказки!

Пътуваха с асансьора в мълчание, но Бил забелязваше, че двамата убийци се опитват да предадат нещо — на него или пък помежду си, чрез израза на лицето си. Но представа си нямаше какво.

Вървяха през лабиринта от коридори, безмълвни, ако не броим отекващия тътен на ботушите на стражите — тези ботуши си имаха специални шумови устройства, вградени в тях, и чаткаха като подкови по калдъръм дори и в застлан с килим коридор. След петия завой Бил

престана да обръща внимание и когато групата спря, едва не нахлу през една врата. Успя да отдръпне ръката си от вратата, тъкмо под голямата осмица, тъкмо навреме и цифрата не успя да го плесне по челото.

Надзирателят отвори вратата и бодигардовете натикаха тримата вътре.

— Измийте се и си облечете чисти чистюми. После вървете подир работа. Не се опитвайте да избягате. Ние ще сме наблизко, пък и без това изход оттук няма. Ще се видим след обяда.

Отрядът се изнесе, освен двамата, поставени да вардят вратата.

— Поздравления, дами или господа, или от който и пол да сте — поздрави роботът. — Вие, двамата — стаята вляво; почетният и.д. ефрейтор Бил — стаята вдясно; имате шест минути и трийсет и седем секунди, преди да стане време за обяд. — Машинката прибра крачетата си и изкара хронометъра.

— Сега няма време, Бил, но трябва да поговорим — рече заплашително единият убиец.

Преоблякоха се и се регрупираха в дневната на апартамента. Остана им цяла половин минута. Бил излезе, възхитен — макар и донякъде озадачен — от спретнатата емблема, изрисувана на ръкава му. Двамата убийци се втурнаха право към Бил и той натръшка единия, още преди другият да успее да каже:

— Бил, това сме ние! Не ни ли познаваш?

Бил не отпусна юмрука си, нито пък отхлаби хватката си върху гърлото на мъжа.

— Познавам ви и още как! Вие двамата се опитвахте да ме убиеете.

Мъжът каза нещо на някакъв плътен, гърлен език — Бил не го разбра. После посочи врата си. Бил поотпусна мъничко хватката.

— Не, не да те убием. Да се присъединим към теб. Бил, не се ли досещаш кои сме?

Бил се вгледа внимателно в мъжа, когото стискаше, после в другия, който бавно се надигаше от пода. Не приличаха на нито един негов познат и дори помежду си не си приличаха.

— Не — рече той, — не ви познавам.

— Аз съм Сид — рече този отляво.

— А аз съм Сам — рече този отляво.

— Накараха ни да си обръснем мустаците.

Бил отново погледна единия, после другия и обратно.

— Не, не може да бъде. Та вие изобщо не си приличате. — Те вдигнаха показалци и покриха с тях долните си устни. Бил започна да забелязва приликата. — Но не, вие все пак не можете да сте те. Знам го, защото Сид е тоя отляво, а Сам — тоя отдясно.

Сид и Сам се спогледаха и внимателно се размениха пред Бил.

— Така по-добре ли е? — попита Сам.

— Гнъсните ме взели! — изруга Бил. — Моите добри приятели!

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

БИЛ И СЪРДЕЧНИТЕ МУ ДРУГАРЧЕТА бяха подкарани живо от робота — последван от двама стражи с бластери, които ги сърбяха ръчичките на спусъците — през заплетените коридори към асансьора, а после навлязоха в район, познат на Бил.

Всъщност не районът сам по себе си му беше познат, тъй като всички райони в мината изглеждаха горе-долу по еднакъв начин, а лицето, което се намираше в него. Мъничките холограми на мъж и жена, които се боричкаха върху бюрото, дори внасяха нотка на домашен уют след мрака на забоите.

— Здравсти, Силвия! — поздрави той бодро.

— Пак ли ти бе! — контрира го тя. — 'Начи не си умрял. — Тя го огледа, за да се увери. — Снори те очаква след осем секунди. Влизай вътре. — Тя посочи ъгъла, където се отваряше врата.

— Радвам се, че те видях пак — изчурулика Бил. Силвия изсумтя и не каза нищо. Сам и Сид го въвлякоха в стаята с пейката.

— Снори? — обади се подозрително Сам.

— Много ясно — изсъска Сид. — Той умее да убеждава. Или може би е предател.

— Той е офицер — поясни Бил. — Всички офицери са врагове. Пичове, ама вие нищо ли не знаете?

— БРЕ, БРЕ, БИЛ, НЕ МИСЛЯ, ЧЕ Е ЧЕСТНО! — гигантският образ на Снори Ямамото на огромния екран се наведе напред, за да намали звука. — Може би при Рейнджърите е така, но това тук ти е демокрация, да знаеш. Или поне доскоро беше, което е кажи-речи същото.

— Предател! — кресна Сам.

— Колаборационист! — усмихна се презрително Сид.

— Къде ни е обядът? — попита Бил. — Нали сме канени на обяд.

— Бил е прав — рече директорът. — Вие, момчета, трябва да хапнете нещо питателно. Ще ви е нужна сила за бягството.

В стената се отвори малка вратичка и разкри три подноса с топли, та чак цвъртящи боклургери. Бил ги нагхаби и почна да рѣфа и да точи лиги, тѣнейки в наслада от това, че яде храна, която трябва да се дѣвче. На Сид и Сам остави да осмислят останалата част от онова, което искаше да каже Снори.

Когато понечи да си поеме дѣх, всичко като че вече беше под контрол.

— Биричка сигурно нямате?

— Нямаме, Бил — отвърна образът на Снори. — Виж, не забравяй, че всъщност аз не съм предател — ни най-малко! Просто реших, че най-добре бих помогнал на президента Гроцки, като си остана на длъжността. И ето ви и вас! Бре, бре, всичко се нареди възможно най-добре, нали?

— Май да — кисело се съгласи Сам.

— Така че вие, момчета, след няколко минути трѣгвате. Имам си таен заден изход към гаража. Колата ви е все още там и все още с пропуск на предното стѣкло. Хайде, дояждайте си. Междувременно, Бил, тѣй като ти вече се наплюска, я се мушкай през вратата да си побѣбрим на четири очи?

Още една врата се отвори и направи дупка в екрана. Зад нея беше тъмно, но Бил имаше силното усещане, че няма да стане нищо, освен ако не влезеше там вътре — нито бягство, нито боклургери, нищо. Влезе. Вратата се плъзна зад него и го остави на тъмно, също като в недрата на рудника.

— Бре, бре, Бил, отдавна не сме се виждали, а?

Светлините постепенно блеснаха и разкриха мѣничка канцеларийка, разположена в повдигната ниша в стената. Ако мащабът беше нормален, офисът щеше да е бая големичък за нормално човешко същество, само че беше проектиран за някой с ръст осемнайсет сантиметра, и, много ясно, зад бюрото седеше един точно толкова висок. Камерата пред бюрото беше свързана с модерен компютър за обработка на образи с етикет „УСТРОЙСТВО ЗА КОНВЕРСИЯ ОТ МРЪН В ЧОВЕК“.

— Бгр! — оригна се Бил. — Ти какво правиш тука?

— Бре, бре, Бил, ти знаеш колко е трудно да озаптиш един свестен мрън. Не ти ли се ще да поседнеш и да си спомним за великите времена, които прекарахме заедно на подготовка в лагера

„Лев Троцки“, когато бях маскиран като жабоподобното човече Игър Бигър?

— Не — намекна Бил.

— Добре — отдъхна си Бгр. — Да си кажа правичката, много ги мразех рейнджърите. През цялото време ти смърди на човек. Но си мислех, че дори и вие сте схванали, че ние, мръновете, би трябвало да имаме някакъв пръст в тукашната работа. Бях изпратен на Трънвокото, за да се опитам да разстроя военната кампания и да насърча тукашното движение за мир. Ама, бре, бре, тя не стана много-много както си я мислех. Ние, мръновете, имаме още много да се учим за войната. Да убиваш себеподобни — аз никога не бих се сетил за това.

— Оня последния крак, дето ми го даде... — захвана Бил.

— Мани го — прекъсна го Бгр. — Ти беше истинско разочарование за нас в ЦРУ — Централномрънското разузнавателно управление. Според мен не можем да си позволим да ти даваме никакви нови крака повече, докато не получим от тебе някаква истинска подривна дейност. Освен това тоя, дето си го имаш, ми изглежда бая сносен.

Бгр поразмишлява, поразмишлява, па се наведе напред и втренчи зловреден поглед в Бил.

— Ти не разбираш ли, че целият ни проект тук е в твои ръце? Ти си единственият, който може да преобърне преврата и да възстанови демокрацията на Трънвокото. Бре, бре, Бил, пък аз си мислех, че моето приятелче Милард ти харесва. Направи го заради него тогава, ако не щеш да го направиш заради мен.

Бил мисли над това дълго и напрегнато.

— Може ли още един бургер... и бира?

— Дадено.

— Значи се разбрахме. — Минута по-късно, след като си обърса брадата и облиза пръстите си, той се оригна:

— Т'ва 'начи, че ш'са измъкна оттук?

— Ще се измъкнеш.

— Добре. Къде е задната врата?

След преврата като че нищичко не се беше променило кой знае колко на повърхността на Трънвокото. Бомбите продължаваха да си падат кажи-речи напосоки и кажи-речи навсякъде. Пътищата все още бяха в доста лоша форма. А по-голямата част от полунормалния живот,

който даянеше на императорските демонстрации на любяща прошка, се ограничаваше до подземните търговски центрове.

Въздухът беше, общо взето, доста задимен, а слънцето си имаше малко проблеми с огряването на пейзажа, но навън все пак си беше много по-весело — само дето бомбите... — отколкото в мината.

Сам, Сид и Бил пътуваха в бронираната си кола с отворен люк, наслаждаваха се на ветреца и се кефеха на успеха на своя невероятно хитроумен ход, с който минаха покрай стражите на входа на рудника.

— Това, без съмнение, беше невероятно хитър ход, Сам — рече Бил. — Можеш ли да ми го обясниш?

— Бре, бре, Бил, според мен не — отвърна Сам и вдигна поглед над балата компютърни разпечатки, по които дращеше. — Беше невероятно сложен и същевременно невероятно хитър, а и вече осем пъти ти го обяснявам, а ти не го разбираш. Карай да върви. Почини си. Наслаждавай се на свежия въздух и слънчевите лъчи.

Бил сви рамене, изправи се и се подаде през люка. Пое дълбоко задимен въздух, закашля се и въздъхна. След няколко часа щяха да стигнат града, който Сам, Сид и Бгр (който за другите двама още си беше просто Снори) бяха избрали за драматичната реч на Бил против преврата. Щяха да намерят танк, Бил щеше да се покачи отгоре му и да разбуня народонаселението в демократична треска. Щяха да свалят генералите и да се възцари мир, а Бил щеше да докопа на баницата мекото.

Този план беше достатъчно простичък за Бил и според него беше добър. Но имаше един-единствен проблем. Не го биваше много-много по речите.

Драматичната част нямаше да е мъчна. Според него щеше да се справи — беше играл в пиеси в забавачницата, а изпълнението му в „Чудовището с десетте показалеца“ бе охарактеризирано в училищния вестник като „показателно драматично“. Тогава игра един от показалците.

Но тази роля, макар и Бил да беше вложил таланта си в нея до последно, нямаше кой знае колко реплики. Бгр и преди беше работил с Бил и знаеше, че да оставиш Бил да импровизира вълнуващо слово означава — нека бъдем снизходителни — риск. И затова беше написал реч за Бил — реч с практически гарантиран желан ефект. На Бил му оставаше само да я наизусти.

— Да я наизустя! — бе изломотил Бил, претегляйки разпечатката на ръка. — Че аз няма да успея дори да я прочета, докато стигнем!

Но нямаше време нито за съставяне на нова реч, нито на нов план. Единственият им шанс беше да хванат Сам да я посъкрати до един-два часа, да я ограничи до думи от една или по-малко срички, докато пътуват, после да втълпи акцентите на Бил един по един и да се надява на най-доброто.

И затова унесът на Бил бе периодично прекъсван от Сам, който му подаваше поредната страница. Бил прочете повечето от тях — някои вятърът ги отвя — и не запомни практически нищо. По този начин той беше заучил повече или по-малко речта, когато стигнаха централния площад на Централен Площад, крайната цел на тяхното пътуване.

Централен площад беше среден по размери град със среден по размери университет. Проучванията на Бгр му подсказваха, че той вероятно е гнездо на вълнения и дисидентство, което щеше да се възпламени от речта на Бил, а пожарът щеше да се разпростре по цяла Трънвокото, да обгори раната на преврата и да разтегли метафората отвъд всякакви разумни граници.

Сид закара бронираната кола току до ръба на площада. Беше вечер. Неколцина души седяха на откритото кафене в единия му край (тъй като генерал Вайсгъз трябваше да води всяка вълна на Имперската атака, трънвоковците бяха успели да му научат графика; вечерите на открито по време на затишията между бомбардировките бяха станали популярни). Още няколко се мотаеха покрай статуята на Гар Ганчуа, основателя на града. Повечето хора обаче се бяха събрали около един танк, паркиран пред, както изглеждаше, градското кметство.

— Идеално — обади се Сам. — Публиката ни чака. Може би протестът дори вече е започнал.

— Бре, бре, Сам, на мене не ми мяза много на протест. — Бил разтърси глава, за да си проясни мисълта. *Бре, бре?* Той ли го беше казал? Твърде дълго време си общуваше с неподходяща компания. — По-скоро като че наблюдават нещо.

— Не, сигурно е мълчаливо бдение срещу хунтата, убеден съм. Виждате ли как не си говорят помежду си? Виждате ли как са се

съсредоточили върху фасадата на сградата? Те прилагат морална сила, без да провокират насилие в отговор. Отлична стратегия.

— Не съм много убеден — рече замислено Сид. — Не трябва ли по нещо да личи, че е бдение?

— Разбира се. — Сам посочи през тълпата. — Там има табела. Можеш ли да я прочетеш?

Всички се вторачиха в табелата, но тя беше твърде далеч и не различаваха буквите.

Опитвайки се да не се набиват на очи, доколкото могат, те заобиколиха към фасадата на сградата и, придържайки се към стената, се запромъкваха към танка. Бил се покатери на едната верига и приклепна до люка; Сам му подаде последното редактирано копие на речта.

Излизайки на сцена по възможно най-драматичен начин, Бил внезапно се изправи над люка с лице към притихналата тълпа, разперил широко ръце за поздрав.

Възбуден шум се понесе над събралите се — същински звуков порой, целият прицелен в Бил. Той се наслаждаваше на радостта, причина за която бе появата му.

Но само за миг, докато не разбра какво точно крещят хората:

— *Долууууу!*

Но нищо не можеше да го спре. Мимолетен актьорски плам изгаряше гърдите му.

— *Разкарай се!*

— Приятели, трънвоковци... — започна Бил. Усети, че някой го дърпа за крачола, но продължи.

— *Разкарай си гнъсното тяло!* — кресна някой. Неколцина тресяха юмруци насреща му.

Сид дърпаше крачола му. Време беше да му обърне внимание.

— Бил! Слизай долу! — Сам крещеше, за да надвика все по-разгневената тълпа и махаше на Бил да слезе от танка.

— Не, вече привлякох вниманието им! Нека си кажа речта!

Най-накрая Сид успя да хване Бил за крака достатъчно здраво и го катурна. Двата бодигардове го хванаха, преди главата му да се тресне в тротоара. В тълпата едни викаха „ура“, други „ууу“.

— Според мен тая тайфа няма да те възприеме много-много, Бил. Я погледни — Сам посочи забелязаната от тях преди табела.

Сега бяха достатъчно близо, за да я прочетат. „Вечер на открито на старовремското двуизмерно кино“ — пишеше там. Бил се огледа назад. Смътни сивкави образи трепкаха върху стената. Сид му посочи, че всички в публиката са с нещо като слушалки — без съмнение, те предаваха звука от „киното“, каквото и да беше това.

Бил ритна едно камъче.

— Добре — рече той. После навири глава и вдигна показалец. — Имам идея. — Това беше позата, в която комиксовите герои заставаха винаги, когато имаха идея, а той все още се упражняваше в сценично поведение.

— Не, Бил, не мисля, че е добре да имаш идеи — поклати глава Сам.

— Вероятно идеята е лоша — подкрепи го Сид. И двамата задърпаха Бил обратно към бронираната кола.

Бил тропна с армейския си крак. Когато джангърът утихна, той рече:

— Ама вие още не сте я чули.

— Е да, технически погледнато не сме.

— Но сме чували някои други твои идеи и ако тази е от същия сой, може би няма да сме особено въодушевени.

— Но ние можем да отидем в университета! — примоли се Бил.

Сид и Сам се заковаха на място. Спогледаха се.

Сам рече:

— Хмммм.

Сид рече:

— Да, бе.

— Може ли?

— Законът за средните стойности.

— Правилно. Трябваше да се сетя. Бил, всъщност идеята е добра. Да вървим.

Във вътрешния университетски двор кипеше дейност. Всъщност такава бурна дейност кипеше, че надали някой забеляза влязлата бронирана кола. Обаче там също имаше танк и хора, скупчени около него — и при това те не само си стояха там. Те крещяха, викаха, пищяха и говореха на висок глас, а някои размахваха юмруци. Това тук бе далеч по-обещаващо от централния площад.

— Как сме там, горе? — попита един студент, докато Бил и бодигардовете му вървяха към танка.

— Според мен още един — обади се глух глас. Можеше ли да иде отвътре?

Бил се покачи на оръдейната кула на танка, но не можеше да застане на капака — капакът беше отворен. Нали си беше вечно подреденият човек, той понечи да го затвори, но отвътре щръкна една глава.

— Няма начин, пич — много си едър. Трябва ни някой поситничък. Може би някое момиче?

— Кво? — попита Бил.

— Не се побираш вътре. Трябва ни някой дребничък. Ако тук, вътре, влезе още един, ще счупим рекорда по брой на студенти в танк.

Бил погледна вътре. Беше си доста нагъчкано, вярно. Беше лошо дори и от военен кораб.

— Не, не ща да влизам вътре. Дошъл съм просто да произнеса реч.

— О. В такъв случай, преди да започнеш, можеш ли да ни доведеш някое маце?

Бил вдигна най-дребничката студентка, която намери, върху кулата и спусна краката ѝ в люка. Някакъв студент му подаде бира, Бил я изпи и кресна „Внимание!“. И начена речта си.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

— ТИ МОЖЕ ВЕЧЕ ДА СИ ПОБЕДИТЕЛ!

Началото на речта не оказа точно очакваното от Бил въздействие. Бгр му беше казал, че тази реч била с гаранция от начало до край. Била внимателно съставена от мрънската компютърна програма за писане на речи. Но шокът на разпознаването, наелектризиращ тълпата — такова нещо нямаше.

— Приятели, човеци, трънвоковци, дайте ми насмешката си. Дошъл съм да взема Гроцки назаем, не да го издигам!

Още няколко човека се заслушаха, но не изглеждаха особено въодушевени. Един от тях обаче, следвайки нарежданията, наистина се подсмихна. Тия тук май хич не се впечатляваха лесно.

— Порокът в защита на свободата не е екстремизъм!

Предполагаше се, че това е възбуждаща реч, но само неколцина студенти в двора изглеждаха възбудени, и то май обръщаха внимание повече на колегките, отколкото на Бил.

Бил всъщност не го разбра, но той всъщност не разбираше и по-голямата част от речта. Не беше изненада, като се има предвид всичко, но наистина му пречеше да даде истински брилянтното изпълнение, което знаеше, че таи в себе си.

Не можеше да е заради това, че речта е нещо дефектна. Бгр му я беше обяснил цялата в най-мъчителни подробности.

— Виждаш ли, Бил, тази реч е кулминацията на необикновена проучвателна и разузнавателна работа на някои от най-светлите умове на мрънчеството. МА-5, нашият елитен военен археологически отряд, изкопа древна човешка банка с памет и реконструира огромен речник от цитати. Можеш да си представиш колко е била стара тая банка — в нея свободата и независимостта все още се споменаваха в благоприятна светлина и тя включваше цитати от хора, които не са били роднини на Императора.

Бил подсвирна — такава немислима древност му вдъхваше страхопочитание.

— Почти сигурни сме, че цитатите сме ги нагодили. Така че, преди да възложат на компютъра си да напише речта, пуснах едно търсене на ключови думи и теми за цитатите — търсех „победа“, „свобода“, „независимост“, „демокрация“ и тям подобни, и добавих резултатите към архива с данни. Това означава, че голяма част от речта ти всъщност е написана от мнозина най-велики политици, мислители и оратори на човечеството. Разбираш ли?

Бил кимна искрено.

— Не — рече той.

Бгр въздъхна шумно.

— Карай. Просто ми се довери. Не можем да се провалим!

Бил имаше значителен опит с човешките военни гении и този опит му подсказваше, че когато те кажат „Просто ми се довери. Не можем да се провалим!“, най-мъдрият курс на действие е да наведеш главица възможно най-ниско, че да не ти я отнесе някой гърмеж. Опитът му с мрънски военни гении беше далеч по-ограничен — всъщност единственият мрън — военен гений или не, — който някога изобщо бе познавал, беше Бгр, а той не беше кой знае какъв образец за основа, върху която да градиш мъгляви обобщения. Но Бгр понякога като че знаеше какво приказва. Само това го поставяше една глава, с все раменете, над човешките военни гении.

И така Бил взе думите на Бгр за чиста монета.

Сега той се трудеше над текста и от време навреме правеше пауза, колкото да подреди страниците или да приеме поредната бира. На места ревеше. На други места шепнеше. Ласкаеше публиката и я заплашваше. Беше сладкодугмен и говореше простичко. Направо се скъса от емоции.

И все пак един по един студентите се изнизаха.

Последните се измъкнаха от танка — и тогава Бил награби една от тях.

— Какво става?! — разтърси я той.

— Сп-сп-сп-сп-д-м-тр-тр-тр-сш...

Той спря да я тресе.

— Кво?!

— Казах — рече тя, щом я спусна на земята „Спри да ме тресеш“. — Тя пригладя дрехите си. Бил я гледаше одобрително. — Така е по-добре.

— Със сигурност по-добре от мнозинството. Но какво става?

— О — рече тя, — има лекция-демонстрация на поглъщане на златни рибки като деконструкция на борбите с алигатори в плувния басейн на спортната зала.

— Ами речта ми?

— Стара. Изтъркана. Неадекватна. Какво друго?

Сид и Сам помогнаха на Бил и на тъмнокосата девойка да слезат от танка.

— Неадекватна?! — попита Бил, ужасен.

— Мда. Такова де, няма нищо общо със ситуацията, нали се сещаш?

— Но тя беше призив към висшите принципи, свобода, демокрация и тям подобни.

— Мда. И к'во? — тя се запъти към басейна и мъжете я последваха.

Сам бе озадачен. Намеси се Сид.

— Вие вярвате ли в демокрацията? Не вярвате ли в президента Гроцки?

— Той сигурно е мъртъв. И к'во, ако вярвах?

Беше ред на Бил.

— Не искаш ли да се бориш срещу тиранията на хунтата? — тази фраза му изникна от речта. — Искаш ли военните да управляват *всичко*? — тази фраза, заредена с истински ужас, бе рожба на личния опит на Бил.

Момичето застина на място. Тя изчака тримцата да я настигнат и рече:

— Виж какво, под властта на Империята поне беше спокойно. Скапано може би, но спокойно. После дойде Гроцки и рейнджърите — пичове, същите като тебе, баровец — и тя бодна Бил в корема със забележително силния си показалец, — почнаха да ни пускат бомбички. Мобилизираха студентите. Така че при Гроцки имаме бомбардировки и повиквателни, а при хунтата имаме бомбардировки и повиквателни. Каква е разликата?

— Така ли мислят всички? — попита Сам.

— Горедолу — отвърна тя.

— Всички студенти? — Тя кимна. — Говорили сте помежду си за това?

— Че как иначе. Нали с това се занимаваме. Ние сме студенти. За какво мислите, че сме постъпили в колеж?

Бил се замисли над това.

— Заради купоните?

— Да бе, така е, ама между два купона си говорим.

Това беше възможност, която не беше хрумнала нито на Бил, нито на Сам, нито на Сид. За Бил това, дето хората в колежа се занимавали и с нещо друго, освен да се радват на хетеросексуалността и да се напиват, беше нещо ново. Тъй като всичките му знания за висшето образование бяха пощипнати оттук-оттам от комиксите, това беше разбираемо. Но Сам и Сид бяха ужасени, че явно на никого не му пукаше дето техният свиден президент Гроцки беше държан в плен от висшето военно командване. Бодигардовете мърмореха мрачно помежду си за това, докато групата се носеше към лекцията демонстрация.

Междувременно Бил се опитваше да убеди Калифигия, както се казваше студентката, че той е моралният еквивалент на студент и поради това може да се класира за екстрите, които вървяха с обучението в колеж като купони например. На нея тия не й минаваха, но това ни най-малко не разубеди Бил.

Беше се съсредоточил напълно върху този проект, когато нявгашните му бодигардове го прекъснаха.

— Бил, взехме решение.

— Добре, момчета, както кажете. Само ми дайте няколко минутки, става ли?

— Бил, напускаме.

— Ама защо?

— Дължим твърде много на Милард, че да го оставим да гние в някаква тъмница. Ще вземем бронираната кола, ще го открием и ще го спасим, за да възстанови демокрацията.

— Ясно. Супер. Късмет — разпали се Бил с пълно безразличие и очи, приковани в свръхпривлекателното дупе на Калифигия.

Сид потътри едната си обувка напред-назад по тротоара.

— Не бихме възразили, ако решиш да дойдеш с нас.

Бил ги погледна, после погледна Калифигия, после — пак тях. От една страна — велико морално начинание. От друга — далечен шанс за неморално поведение. От една страна — сигурността на

добрата компания и приключението, и възможността за слава. От друга — почти сигурно унижение и провал.

Тъкмо това „почти“ имаше решаващо значение.

— Пичове, ако нямате нищо против, аз май ще си остана тука. Време е малко да се пообразовам, да помисля за бъдещето...

Приливът на неискреност бе прекъснат от гърмежите на избухващи бомби. Следобедната атака беше започнала.

Някои от бомбите избухваха съвсем близо до Бил и Калифигия. Те махаха за довиждане на бягащите Сам и Сид.

Къбуууум!

— Това беше математическият факултет — отбеляза Калифигия и погледна часовника си. — Но сега изобщо не е време за атаки! Тия твои гнъсни дружки, рейнджърите, пак са сменили графика.

Бил се опита да обясни, че въпреки униформата му рейнджърите, и по-специално хората, които измисляха графиците за нападения, изобщо не са му дружки освен най-технически погледнато, но Калифигия не го слушаше.

— Трябва да си намерим убежище. Онова под математическия вероятно никаква работа няма да ни свърши — тя се огледа, за да види кое е най-близкото.

Къбуууум!

— Спортното общежитие — рече разсеяно Калифигия.

Бил забеляза, че спортното общежитие беше много по-близо до мястото, където бяха те, от математическия факултет.

— Геоложкият факултет! — рече натъртено Калифигия.

— Не чух къбуууум — отбеляза Бил.

Калифигия вече беше проумяла бягането на зигзаг, на което Бил трябваше да учи Сам и Сид, и го използва, макар и нищо да не падаше от небето право върху тях. Бил се възхити на нейния професионализъм. Освен това го следеше отблизо.

Толкова отблизо, че успя да чуе падащата бомба и да повали Калифигия на земята току преди геоложкият да гръмне.

На сградите, дори и на тези с бомбоубежища, за оцеляване като че не биваше да се залага.

Бил и Калифигия останаха известно време на място в опит да се слеят със земята. Освен това Бил предприе и няколко плахи опита да се слее с Калифигия, но тъй като наоколо хвърчаха бучки пръст и

парченца от бомби, сгради и кой знае какво още, той не влагаше много сърце в тая работа.

Най-накрая атаката отмина, бомбите спряха да падат, а земята — да трепери. Скоро след това спря да трепери и Бил. Той се изправи и видя Калифигия, която вече се изтупваше.

— Май семестърът свърши — рече тя.

— Ъ?

— Огледай се наоколо.

Бил се огледа. Тя беше права. Училище до края на войната нямаше да има, освен ако не провеждаха часовете на открито. И не живееха на палатки. Части от няколко сгради все още стърчаха, както и по-голямата част от стадиона, но в общи линии територията на университета беше готова за сеитба. Отвъд нея имаше още руини и дори няколко здрави сгради. Хората вече ровеха из руините и търсеха приятели, покъщнина и каквото си щете, все още годно за употреба.

Колона от хора вървеше през кампуса към останките от шосето, водещо към провинцията.

Централен площад обезлюдяваше.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

ДОКАТО УСПЕЯТ ДА СПАСЯТ КАКВОТО МОГАТ от имуществото на Калифигия от нейната стая в общежитието (моливче, дантелена нощничка, три чифта чорапи, палка с оловни тежести) и се влеят в потока от бежанци, шосето вече така гъмжеше от хора, че дори и онези с превозните средства в движение се движеха в темпо умерена крачка.

Бил беше предложил на Калифигия да ѝ помогне с багажа, но тя съвсем правилно заподозря, че просто иска да ѝ опипа бельото, а освен това, целият ѝ багаж се побираше в джобовите ѝ. Собственото оскъдно имущество на Бил беше заминало с бронираната кола заедно със Сам и Сид, но той беше свикнал да пътува без багаж.

Освен това беше свикнал и да марширува, а да маршируваш без стандартната имперска петдесеткилограмова раница (в повечето казарми държаха запас от камъни, в случай че войниците имат проблеми с теглото на раниците си) си беше почти удоволствие.

Всъщност, когато влезе в ритъм, той наистина започна да се чувства доволен. До него вървеше привлекателна жена и макар че тя не си падаше много по него, все още не го беше фраснала с палката. Времето беше хубаво — слънчево, с умерен пушек и шрапнелни превалявания, наред със седемдесетпроцентов шанс за тежка бомбардировка в късните следобедни часове. А и ботушът му (трънвоковско копие на рейнджърския модел, направено по описание на Бил) не му убиваше.

Така че беше малко изненадан от скапаното настроение на Калифигия. Вярно, къщата ѝ беше разрушена, училището ѝ вече не съществуваше, цялото ѝ имущество бе унищожено, а мнозина от приятелите ѝ бяха мъртви или безследно изчезнали, но Бил знаеше, че с всичко това се свиква. Много пъти му се беше случвало. Опита се да я поразведри, като ѝ изтъкна, че: а) те двамата са все още живи и б) с голяма вероятност щяха да останат такива през следващите няколко часа. Но дори и това май не свърши много-много работа.

Най-накрая тя избухна.

— За всичко си виновен ти, да знаеш!

Бил се сащиса.

— Аз? Че какво съм направил аз? — слиса се той.

Калифигия забодя пръст в корема му.

— Това е униформа, нали? Ти си войник, нали?

— Да, но не съм от *ваши*те войници.

Тя го огледа внимателно с все униформата.

— Май съм те виждала някъде и преди, а?

Той търпеливо ѝ обясни:

— Аз съм оня, дето се беше покачил на танка там, в двора, когато имаше двор. Произнесох реч. Спомняш си, нали?

— Не това бе, военен полуидиот такъв, отпреди тогава. Не си от нашите. Това е униформа на имперски рейнджър, нали?

С известна неохота той си призна, че така си беше (макар че тя също беше леко видоизменена, тъй като трънвоковските шивачи я бяха ушили, отново по негово описание, от истински плат вместо от рециклирана хартия).

Тя огледа добре армейския му крак, който наистина изпъкваше доста дори и сред това гъмжило.

— Ти си Бил, нали?

— Точно така. Не се ли представих?

Тя го пропусна покрай ушите си.

— Ти си прочутият военнопленник, нали?

Бил се огледа нервно.

— Всъщност точно сега аз съм прочутият избягал военнопленник. Затова си пуснах тая брада.

— Значи за всичко си виновен ти! — тя го изгледа на кръв и описа широк замах, който включваше бежанците, бомбардировките, войната, преврата и погубената ѝ колекция от холомузика.

Бил размисли за момент дали да си припише тази заслуга, но това не само нямаше да е честно, а и в ума му започваше да се прокрадва мисълта, че то не би впечатлило особено Калифигия.

— Всъщност идеята изобщо не беше моя — подсмръкна той, тънейки в самосъжаление. — Може дори да се каже, че бях против, макар и не пред офицера. Това не е по рейнджърски.

— Да, ама ти си си рейнджър до мозъка на костите ти! Ти си винтче във военната машина!

— Това лошо ли е?

Беше ред на Калифигия да се сащиса. Толкова се разстрои, че дума не можа да обели цял километър.

Бил не разбираше съвсем накъде бие тя, макар компанията ѝ като че ли му беше по-приятна, когато тя говореше. Толкова време вече беше рейнджър и беше така съвършено индоктриниран, че макар и да мразеше факта, че е рейнджър, не можеше да си представи никакъв друг живот за себе си. Той беше Бил, рейнджър. Беше по-скоро уравнение, отколкото име: Бил = рейнджър.

Но по-късно, докато помагаше на една старица да извади количката си за пазаруване от един бомбен кратер, Калифигия отново заговори:

— Ти си просто наемен убиец!

Старицата го погледна разтревожено.

— Но вас не съм ви убивал — обясни той. — Това значи, че хората, които последно ме наеха, не са ми заповядвали да убивам. Все още.

— Ха! — възкликна Калифигия.

— Ама не, наистина — изхленчи Бил. — Да трепеш хора хич не е забавно — той се позамисли. — Искам да кажа, човек може да се почувства доволен — особено когато те се опитват да убият мен. Никога не съм убивал никого за кеф, освен офицери, а пък то това всъщност си е жива самозащита.

— Би могъл да се противопоставиш.

— Да се противопоставя? — мисълта го шокира. Никога преди не беше му хрумвала. — Как?

— Не ти е трябвало да се записваш в армията.

— Те ме призоваха. — Това не беше буквално вярно, макар и според Бил да беше морално вярно. Технически погледнато, в Империята нямаше задължителна военна повинност, а Бил беше подписал документите за доброволно постъпване в армията. Разбира се, тогава беше под влиянието на хипнотични, разтварящи егото, наркотици и нямаше спомен как ги е подписал, но беше виждал въпросните документи и подписът си беше досущ неговият. Идеята

обаче не беше негова и затова той смяташе, че е същото, като да ти пратят повиквателна.

За Калифигия обаче всичко това нямаше никакво значение, дори да ѝ го беше обяснил.

— Ама че хилаво извинение — рече тя с насмешка. — Можеше да избягаш. Да се промъкнеш нощем през границата, за да не те вземат войник.

— Коя граница? Цялата планета беше под императорска власт.

— Тогава можеше да оказваш вътрешна съпротива, след като си постъпил във войската. Ама не, та ти си галактически герой, нали? Трябваше да работиш за мир, да се опитваш да прекратяваш войните, вместо да ги водиш. Защо да бъдеш верен на хора, които са ти пробутали такъв крак и тия нелепи бивни?

Бил се спря и погледна крака си. Този доста си го харесваше — беше много по-добър от други, които си бе окачвал. Не беше като истински човешки крак, но можеше много неща, които истинските човешки крака не могат. А в кучешките си зъби беше вложил много усилия. И изобщо не ги смяташе за нелепи. Това момиченце се проявяваше като крайно неразумно.

Опита се да ѝ обясни как се беше опитал да работи с Бгр Мръна, за да налагат мир, но не успя да разкаже, никой от провалените си половинчати подвизи така, че да прозвучи добре, пък и му беше малко неудобно да се хвали с нещо, което в края на краищата си беше държавна измяна.

За щастие нова атака от небето го прекъсна.

Генерал Вайсгъз сигурно напоследък гледаше стари военни холофилми, защото тази атака започна с обстрел по средата на пътя. Със скоростта на имперски изстребител куршумите се сипеха на разстояние около петдесет метра един от друг, поради което повечето не уцелиха нищо, но тълпата се паникьоса здраво от пукотевицата и се разбяга накъдето свари.

Бил хвърли бърз поглед към небето и видя, че първият изстребител вече е отминал, но към тях се задаваше втори. Мина на режим „инструктор по строевата“.

— РАЗКАРАЙТЕ СЕ ОТ ПЪТЯ И ЗАЛЕГНЕТЕ! — кънтящият му глас надвика шума на тълпата, а хората започнаха да му се подчиняват като новобранци — без никакви въпроси. Наложил се да

повтори заповедта два-три пъти, но когато вторият изстребител отмина, по средата на пътя вече нямаше никой освен Бил и Калифигия.

Той наблюдаваше небето, за да следи развитието на атаката. Тя му пилене, задето се разпореждаше така с хората.

Но изстребителят се завръщаше. Бил я бутна встрани и плонжира след нея. Тя се преобърна на няколко пъти, преди да се приземи в един удобно разположен бомбен кратер. Той я настигна миг по-късно. От мястото, където преди стоеше тя, един плужек се изстреля в космоса.

Бил се изкачи обратно на шосето и предупреди всички останали да си налягат парцалите. Задаваше се трети изстребител.

Той огледа шосето в двете посоки. На около двеста ярда от него лежаха две тела. Притича до по-близкото. Беше малко момченце — не беше ранено, но се беше вцепенило от страх. Бил го подбра и го хвърли в един гъчкан с хора кратер.

— Хванете го! — изкрещя той.

После се завтече към второто тяло, като поглеждаше през рамо, за да следи изстребителя. Имаше в най-добрия случай няколко секунди. Оттренираният му рефлекс при вида на мъжа беше да извика лекар, но после се сети, че лекари няма; нямаше никой освен самия него. Беше само повърхностна рана на крака, но сигурно го заболя, човечеца, когато Бил го награби и двамата се претърколиха вкупом встрани от пътя. Третият изстребител отмина. Бил се възползва от момента, за да откъсне единия ръкав от ризата на мъжа и да превърже раната с него. Отнесе го на безопасно място и тръгна да се връща при Калифигия.

Тя тъкмо се беше изкатерила навън от кратера. И тъкмо беше загряла.

— Ама че наглост — да се държиш така с мен...

Бил я блъсна обратно долу и скочи след нея. Кацна право върху нея в тясното пространство и ѝ изкара въздуха, така че тя пропусна четвъртия и петия обстрел. Той изскочи, преди да е започнала да му мрънка пак.

Три от изстребителите се бяха насочили към по-интересни цели, за които даваха повече точки, но единият се готвеше да нападне пак.

Бил огледа останките от магистралата. Не бяха останали мишени за обстрел, освен два хOVERкара, които не бяха отбили встрани. Знаеше, че ако *той* беше на мястото на пилота, някакви си две зарязани коли не

даваха достатъчно точки, за да си струва атаката. В ЗАДЕН АРТИЛЕРИСТ! даже никакви точки нямаше да му дадат за тях.

Пилотът сигурно си беше наумил нещо друго.

— ВСИЧКИ ОСТАНЕТЕ ДОЛУ! НЕ СА ПРИКЛЮЧИЛИ ОЩЕ!
— кресна той.

Естествено Калифигия беше тръгнала да излиза от кратера. Той различи крясъците ѝ — нещо там, че бил необразован войнолюбив дръвник.

Бил нямаше кой знае какво образование и беше почти имунизиран срещу обучение, но въпреки себе си за годините военна служба беше понаучил нещичко за оръжейните системи. Опитваше се да схване коя най-вероятно ще използва пилотът срещу шепа разпръснати хора.

— Горещо тяло — рече той.

— Ами да, казвали са ми го, но това не ти влиза в работата, и недей да сменяш темата. Трябва да издигнеш политическото си съзнание и да разбереш мястото си във военната машина...

— Горещо тяло — прекъсна я той, — е самонасочваща се топлинноиздирваща ракета с многобройни бойни глави. Аз би ми хрумнало да използвам нея на негово място.

— *На мен* би ми хрумнало — поправи го тя. После проумя какво ѝ е казал. — Какво искаш да кажеш?

Бил се заоглежда за нещо, което би могъл да използва за прикритие.

— Искам да кажа, че това е цяла камара малки ракетки, привлечани от телесната топлина на хората. — Тук нямаше нищо освен хOVERкарите (можеше ли да използва моторите им? Не, те целите бяха електрически) и няколко дървени колички. — Ако не залегнеш, без да се надигаш повече, край с тебе. — Той я погледна в очите, изръмжа и оголи зъби. — Ясно? — Тя се облеци и кимна. — А сега остави на специалиста да се оправя с това.

Погледна изстребителя. Още не беше изстрелял нищо. Притича до най-близката количка и я издърпа по средата на шосето. После притича за друга.

Успя да събере три колички, преди две малки точици да се отделят от по-голямата точка на изстребителя. Пребърка всичките си

джобове, но така и не се беше научил да пуши, затова нямаше и кибрит. Дори в тайните отделения на армейския му крак нямаше.

Бинго! Той вдигна високо крак, прицели лазера в дървото и натисна копчето за активиране. Един презерватив изхвърча от процепа си. Бил разсеяно го подбра и го мушна в джоба на ризата си. Натисна бутона на огнехвъргачката. Показа се отварачката за бутилки. Набута я обратно вътре. Дръпна лостчето за спиртника. Изскочи малката лупа.

Бил сграбчи лупата и я задържа на няколко сантиметра от най-близката цепеница. Фокусира я, задържа фокуса и започна да духа върху нагорещената точка.

Двете малки точици ставаха все по-големи и започваха да се раздуват в облаци.

Дървото започна да пуши. Продължавайки да стиска лупата, Бил започна да пухти — духаше, за да разпали пламъка, сякаш животът му зависеше от това.

И ето — най-после пламъче!

Твърде замаян, за да ходи, Бил запълзя, както се надяваше, встрани от огъня. Тъкмо бе изминал няколко метра и двата облака връхлетяха върху огъня и се взривиха, а той загуби сваяст.

Бил се събуди. Лежеше върху нещо меко. Напоследък нямаше много опит с това, затова си остана на мястото, без да отваря очи.

Въздъхна и внимателно размърда различните части от тялото си, които можеха да бъдат повредени при взрива. Като че всичко си беше на мястото и почти не беше пострадало. Мръдна с глава от ляво на дясно. И тя си беше там, по-цяла-целеничка от всякога.

Но беше положена върху нещо меко, стегнато и топло. Нещо, което вероятно не беше възглавница.

Поразбуди се още малко.

Въпреки, така да се каже, ограничения му интелект, съществуваха две положения, при които Бил почти винаги идваше в пълно съзнание. В битка той беше хипнообучен да прави всичко нужно, за да оцелее.

По другото положение не беше чак такъв спец, но то винаги привличаше цялото му внимание, ако изобщо успееше да не изгуби ума си.

— Буден съм — рече той.

Другото положение, разбира се, беше перспективата за интимен контакт с лице от женски пол.

Отвори очи. Намираше се на задната седалка на луксозен хOVERкар.

— Другите ми обясниха какво си направил. Искam да ти се извиня за всичко, което ти наговорих. Съвсем погрешно те бях преценила.

Той вдигна очи. Да, тъмна коса, обрамчваща бледо лице — Калифигия и никой друг. Зачуди се дали не е загубила оная дантелена нощничка.

— Какво бих могла да направя за тебе в знак на извинение? — продължи тя.

Бил отвори очи и понечи да каже нещо, но тя притисна топло, нежно пръстче към устните му.

— Не — прошепна тя. — Я да видим дали мога да позная.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

БИЛ СЕ ОТПУСНА В СЕДАЛКАТА НА ХОВЕРКАРА. Това беше единственият вид превозно средство, способно да преодолее пътищата в сегашното им състояние. Слънчевите батерии на покрива означаваха, че няма защо да се притесняват дали ще намерят гориво. Без да броим един дребен проблем, който ставаше все по-тежък — димната завеса, изпълнила небето, която им намаляваше енергията, — несъмнено така се пътуваше много приятно.

Дори и хълмовете не бяха кой знае какъв проблем, тъй като Бил и Калифигия не пътуваха конкретно за никъде.

Благодарната тълпа на пътя беше настояла те двамата да вземат ховеркара, а собственикът му, след надлежно извиване на ръцете, най-накрая, ще не ще, се съгласи.

Колата наистина беше добре оборудвана. Седалките се сваляха и се получаваха прекрасно подобие на легло; имаше климатик, автопилот, стереоуредба и холовизор, микровълнова печка, автобарче, тоалетна и Супер Нинтари Геймдуорф система.

Де да можеха да намерят място за паркиране, достатъчно закътано — както и копчето, с което се сваляха седалките, — Бил щеше да е на седмото небе. Но нямаше как и той давеше мъката си в лукс, докато в бавно темпо напредваха редом с останалите бежанци.

Бил отпи от питието си. Алкохолът в автобарчето беше свършил още първата вечер — собственикът и приятелите му го бяха нападнали доста мощно — и сега Бил се опитваше да развие вкус към дайкирито от цвекло, докато машината бъркаше нови и нови запаси от него. На дайкирито от цвекло се свиква трудно, особено приготвено без ром — Бил не беше постигнал кой знае какъв напредък.

Всъщност му беше скучно. Отначало се наслаждаваше на това чувство. Откакто беше станал рейнджър, нямаше много време за скучаене и в началото скуката му се видя що-годе интересна. Но скоро му досади.

А и Калифигия не му помагаше особено. Тя беше студентка и в началото той си мислеше, че преживяването ще е вълнуващо, но всъщност това означаваше, че щом наоколо има други хора, той трябва да тури намордник на либидните си амбиции. И тъй като нямаше как да се занимават ни с алкохол, ни със секс, тя наблегна на третия студентски интерес. Разприказва се на тема обсъждането на идеи.

Вижте, навремето на Бил му бяха хрумвали сума ти идеи. Повечето бяха свързани с начини да останеш жив и цял или да се сдобиеш с пиене или жена. Но идеите на Калифигия бяха нещо съвсем различно. Идеята на Калифигия за добра идея беше „Да вземем идеята на Антонен Арто за театъра като дърабър де дрън-дрън, та пляс“. Или поне така му звучеше на Бил, който се беше научил да спира да слуша, щом в разговора изникнат определени имена.

Така че той, удобно отпуснат в седалката, си сърбаше безалкохолното дайкири от цвекло и много бързо се научи да казва „много интересно“, спейки.

И все пак никой не се опитваше да го убие, а съществуваше и шанс да си намерят място за паркиране. Освен това във фризера бяха останали колкото си щеш лима-боб и брюкселско зеле — нямаше да умрат от глад. Пък имаше и да си навакса сън.

Бил, унесен, сънуваше своята младост във фермата, безгрижните дни, когато се бяхтеше от зори до мрак и обръщаше тор, или вървеше подир робомулето си по браздите, разбиваше буци пръст и събираше камъни. Веднъж чу гласа на сладката си мила майчица — той го викаше, отново почувства майчинското бодване с говеждия остен, с който тя го будеше: „Ставай, гнъсльо“.

— Оуу, мамче, трябва ли?

— Да не би да ти досаждам, скудоумник?

— Оуу, ма... — защо майка му говореше така?

Бил трепна и се събуди. Трънвокото. Калифигия. Точно така. Погледна през прозореца и видя входа на подземен търговски център. Протегна се веднъж, отвори вратата, слезе и огледа небето за бойни кораби. Имаше само два-три, и то не летяха насам.

Преди да затвори вратата, Калифигия го спря.

— Бил, скучно ли ти е? — той си призна, че му е скучно и още как. — Също толкова скучно, колкото и на мен?

— Сигурно още повече.

— Тогава ще ме разбереш. — Тя го дръпна надолу и му лепна една паметна целувка по устата. — Отивам на гости при нашите.

Тя тресна вратата и хOVERкарът потегли сред облак прах.

Бил се огледа.

Беше сам-самичък сред празен паркинг, с вход към търговски център, който никаква работа не му вършеше, защото Бил нямаше пари. От изхода тръгваше шосе. Пое по него.

Опита се да ходи, но беше твърде старателно обучен. Маршируването вече му беше в, кръвта, макар и да бяха извадили хипнонамотките от ботушите му. А и се налагаше да признае, че с маршируване разстоянията се покриват по-бързо, отколкото с ходене. Не беше тръгнал за никъде, но с маршова стъпка щеше да пристигне там далеч по-бързо.

Маршовата стъпка имаше и още едно предимство. Толкова много беше набивал крак през живота си, че вече можеше съвсем буквално да марширува и спи. Стига пътят да е що-годе прав. Този беше идеално прав, докдето го виждаше — което ще рече, няколко километра до мястото, където се навираше сред някакви дървета.

За беда винаги, когато Бил спеше по време на маршировка, той сънуваше, че марширува, така че не успяваше да си почине чак толкова. Сънуваше, че марширува през безлична равнина към малка горичка. Сънят беше също толкова безличен, колкото и равнината, докато не стигна горичката, а после глас от небето му изкомандва: „Стой!“.

Бил се събуди и се намери сред малка горичка. Все още се намираще на пътя и пътят си беше все така прав, но нещо го беше спряло.

Горе-долу на километър от него имаше димяща купчина отломки — останките на имперски едноместен разузнавателен кораб. Или поне на това приличаха, но то не би го накарало да спре. Случвало му се беше да марширува насън през огнени битки; някаква си въздушна катастрофа изобщо не би го трогнала.

— Поглед нагоре! — дойде заповед от небето. Бил се подчини.

На пет-шест метра нагоре на едно дърво беше увиснал имперски рейнджър.

— Здравсти — рече Бил.

— Ти си здрасти — отвърна му рейнджърът.

Бил отмести поглед от рейнджъра към отломките, после обратно.
— Твоята машина ли е?
— Да. Пробвах се да я вкарам тука, но в последната секунда се наложи да се спасявам.
— Имаш ли на борда нещо, дето да си струва да го спасяваме?
— Съмнявам се — отвърна пилотът. — Доста яко се треснах.
— О! Много зле. — Бил пак пое с маршова стъпка.
— Хей! Чакай!
Бил отново се спря.
— Що?
— Заседнал съм тук, горе!
— Е, и?
— Няма ли да ми помогнеш да слеза?
Бил се замисли над това.
— Не.
— Не си ли облечен в рейнджърска униформа?
— 'Ми да. И к'во?
— Значи трябва да ми помогнеш.
При тази идея Бил избухна в смях.
— Ти какво — попита пилотът. — Да не ти е седмицата за преобаване на другарчета?
Бил сви рамене.
— При рейнджърите всяка седмица е Седмица на преобаното другарче.
— Така си е — призна пилотът. — Ами ако ти платя?
— Това вече е друга история. Какво имаш?
Пилотът изпразни джобовете си.
— Четирийсет и седем кредита.
— Имперски кредити?
— Разбира се!
— Тука не вървят. Друго имаш ли?
Пилотът се позамисли.
— Пакетът ми за оцеляване.
— И без него ще оцелея. Не, благодаря.
— Ама чакай! Той не е като пехотния. На пилотите се полагат специални привилегии, почти като на офицерите.
Интересът на Бил нарасна.

— И какво има вътре?

— Чакай да видим. Прибори за хранене, дажби, компас, сигнална ракета, хапче за самоубийство, медицинска ракия, тоалетна хартия, десертче, скейтборд, копринени чорапи, презервативи...

— Задръж секунда. — За презервативите беше твърде късно, дори и да не бяха опаковани в неунищожимо фолио, но в списъка фигурираше и нещо друго — Колко е голямо шишето с ракия?

— Двеста грама. Пълно е.

Бил се премести под пилота.

— Пускай го.

Целият комплект за оцеляване падна долу. Бил захвърли всичко освен ракията. След кратък размисъл взе и скейтборда. После огледа положението.

Пилотът висеше на две парашутни въжета. Можеше да ги пререже, но вероятно при падането щеше да си счупи краката. Имаше нужда от нещо, което да омекоти падането.

— Чакай да събера малко клонки — предложи Бил. — Ще ги струпам на купчина. После можеш да срежеш въжетата и да паднеш върху нея.

Пилотът се съгласи и Бил тръгна да търси окапали съчки. Нямаше ги кой знае колко обаче, а и каквото намери, все беше старо и кораво. Трябваше да насече свежи клонки.

Той седна на земята и внимателно огледа армейския си крак. Някъде тук, спомни си той, имаше трион. Досега така и не му беше влязъл в работа, но като си взимаше тоя крак, това му се стори добър детайл. Отне му доста време, но най-накрая намери копчето, на което с мънички буквички пишеше „трион“. Натисна го.

Пламна лазерен лъч. „Почти уцелих“ — рече си Бил. Като насочваше крака си внимателно, той оряза повечето клони на дървото, на което висеше пилотът. Събра ги на купчина, към метър и половина висока, после се сети да изключи лазера, преди да е съсякъл още дървета и подпалил още пожари.

Пилотът тупна на земята, здрав-прав, и двамата се запознаха.

— Двоеточие ли? Ама че смешно име — рече Бил.

— Баща ми си падаше по пунктуацията — обясни Двоеточие. — Сестра ми се казва &.

В далечината се чу сирена.

— А такааа — рече Бил. — Патрулът по горските пожари, бас ловя. Нататък има един търговски център — Бил махна в посоката, откъдето бе дошъл. — Можеш да се смесиш с тълпата, ако не искаш да те хванат. Аз ще тръгна в другата посока и така ще хванат само единия. Става ли?

Веднага щом Двоеточие пое към търговския център, Бил махна всички нашивки от униформата си, скочи върху скейтборда и духна. Военните пожарни го отминаваха, без да спират.

Скоро той овладя изкуството да караш скейтборд, поне в права линия, и успя да покрие даже още повече разстояние, отколкото с маршируване. Да кара скейтборд и да спи, беше много по-мъчно, отколкото да марширува и спи, но карането на скейтборд се оказа нещо доста интересно и всъщност нямаше нужда да го проспива. Когато започна да огладнява, беше навлязъл в плитка долина с изход към ширнали се нивя.

Пое дълбоко дъх и усети упоиващия аромат на ферментиращ оборски тор, навяващ спомени за всичко, което означаваше „у дома“. В далечината младеж, почти същият като Бил в невинна детска възраст, вървеше подир робомулето си из нивата и разораваше бразди.

Бил не беше попадал във ферма, откакто напусна дома, ако не броим хидропонната плантация с окра на „Баунти“ — а тъкмо този епизод по-скоро не би желал да си го спомня, мерси. Вероятно тук беше идеалното място за временно скривалище. Можеше да върши черната работа, да яде истинска храна, да спи в истинско легло с истински сламеник и да се преструва, че не е рейнджър. А след време можеше дори да си повярва. Перспективата беше упоителна, изцяло рожба на ароматите, надигащи се от близката купчина свински тор. Всеки с вкусовете си.

Без нашивки на униформата Бил знаеше, че без проблеми ще мине за странстващ скейтбордист черноработник — не беше нужно да се преструва. Трябваше само да намери някой сносен чифлик, за предпочитане с хубава щерка на двора, да спре и да се представи.

Той слизаше по пътя в долината, бавно набирайки скорост, цял нащрек за подобна къща. Забеляза, че пътят продължава да е гладък — добър признак, че този район по някакъв начин бе избегнал вниманието на Вайсгъз Буреносната мъст. От фермите и без това не ставаха мишени — много нашироко се разпростираха. Много бомби

трябваша, за да се унищожи една ферма. Разбира се, генерал Вайсгъз имаше много бомби на разположение, но, без съмнение, си имаше какво да ги прави.

По-нагоре, отстрани на пътя, Бил забеляза къща, която май ставаше. Беше бяла и добре поддържана, с наскоро белосан стобор, ограждащ двора. Отстрани на къщата растяха увивни рози, а няколко патици ровеха за червейчета. Въже за пране бе опънато между къщата и величествения клен в ъгъла на двора, а прекрасна девойка, с развени от ветреца дълги огненочервени коси и скромнен светлосин пенъор, простираше интересна подборка от току-що изпрано пристойно дамско бельо.

Продължавайки да слиза по полегатия хълм, Бил свърна към отсрещния край на шосето в посока на набелязаната къща. Щом наближи ъгъла на оградата, той разбра, че е пропуснал нещо в изчисленията си: не знаеше как се спира скейтборд.

Струваше му се, че ще е доста просто. Спусна крак върху тротоара като спирачка, ала много яко се беше засилил. Като че половината му подметка замина, без това изобщо да намали достатъчно скоростта му. Нямаше резервна подръка, а не се осмели да рискува армейския си крак в подобна маневра.

Не би трябвало да е много трудно — във видеоигрите го беше правил сума ти пъти и макар там да боравеше с джойстик и едно-две копчета, а такива тук не му се намираха, основната теория си беше същата, нали така?

Той се наведе назад докрай и вдигна предните колелца във въздуха. Опашката се спусна надолу и застърга шосето. Скейтбордът се закова на място.

Бил обаче бе набрал значителна инерция. Той отхвъркна в елегантна дъга напред и нагоре и не след дълго се тресна в земята така, че — колко познато — загуби свят.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

ТОВА ЧУВСТВО ВЕЧЕ ПОЧТИ МУ ВДЪХВАШЕ УВЕРЕНОСТ. Не за първи път Бил бавно изплува от черната локва на безсъзнанието — по гръб.

Отново провери важните части на тялото си. Никоя не беше счупена, но имаше няколко нови синини. Не беше лошо, като се има предвид всичко.

Преди да отвори очи, той отново се опита да усети къде се намира и отново определено му се стори, че главата му се намира в нечий скют. Освен ако не бъркаше, този някой имаше гъвкаво кръстче, дълги крака и дълга червена коса.

Не беше го планирал точно така, но по-добре не можеше и да бъде. Сега освен полезността за него работеше и съчувствието. Може би щеше да се наложи да прекара ден-два на легло, преди да започне работа. Щеше да е хубаво този ангел да го обгрижва.

Жената усети лекото раздвижване и попита:

— Буден ли си? Добре ли си?

Гласът ѝ бе мелодичен, идеалният глас за красавица.

— О, нищо ми няма — отвърна Бил и планът му да се прави на инвалид се изпари яко дим. Не би могъл да лъже този глас.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Само няколко синини. Нищо сериозно.

Тя галеше нежно косата му.

— Какво търсиш тук? Никога не съм те виждала по тези краища.

— Всъщност търсех работа. И преди съм работил във ферма.

— Чудесно! — радостта в гласа ѝ бе за Бил като студена бира през лятото. — Толкова много от нашите мъже отидоха войници. Добрите работници са винаги добре дошли. Би ли приел да работиш за мен? Не мога да ти плащам много, но мога да те храня и да те подслоня. Стаята на горния етаж, до моята, е много уютна. Така харесва ли ти?

Бил се усмихна.

— Много ми харесва.

— Обещаваш ли, че няма да те подмамят в някоя друга ферма?

— Обещавам.

Бил отвори очи да погледне лицето, на което току-що бе дал обещание. Нещо в това лице не беше наред. Отчасти, разбира се, се дължеше на ъгъла на зрение — главата му се намираше в нейния скут и той я гледаше от долу на горе. Но имаше и нещо друго; това лице му напомняше някого, когото е познавал навремето, а и косата ѝ не беше точно в онзи нюанс на червеното, който бе видял от пътя. Всъщност по-скоро го докарваше на мише кафяво. А после си спомни на кого му прилича жената: на най-вярното му другарче от детинство, неговия довереник, неговия приятел, неговото робомуле.

Нещо се обърка ужасно — помисли си Бил.

Той се надигна, за да погледне жената отдясно. Не изглеждаше кой знае колко по-добре.

— Ако си по-добре — рече му тя с онзи великолепен глас — редно е да ти се представя. Аз съм госпожа Авгий. Но по всичко личи, че ние с тебе ще станем приятели. Можеш да ми викаш Юнис. — Тя протегна ръка. Бил се представи, стисна ръката ѝ и се измъкна на косъм от тежка телесна повреда. — Хайде да се качим горе да те настаним, Бил — и тя му се усмихна подканващо.

След като вече и двамата се изправиха и особено докато следваше Юнис по стълбите, Бил има обилна възможност да прецени ситуацията. Юнис беше не повече от десет години по-стара от него. На ръст бяха що-годе еднакви, но макар да му отстъпваше по широчина на раменете, хълбоците ѝ го компенсираха. Със сигурност беше приятна жена, но не и романтичното фантастично създание, което бе видял от пътя. Освен това се беше представила като *госпожа*, а опитът на Бил сочеше, че това е доста сигурен признак, че е омъжена.

— Според мен гащеризоните на мъжа ми ще ти станат, Бил — каза тя, отваряйки един шкаф в новата му квартира. Наистина му станаха, след като понави малко ръкавите.

Е, всичко това не беше точно, както Бил си го мислеше. Но ставаше въпрос за селска работа и не падаха бомби, а миризмите на печено от кухнята му напомняха за дома (неговата мамичка имаше съвсем същия обозапис на пресен ябълков пай — пускаше го в кухнята винаги, когато готвеше яхния от лимбургер, дроб и сардини, сиреч в

сряда). С неохотна въздишка той се захвана да чисти кочината. Отдавна не я бяха разчиствали тази кочина — в най-добрия случай с години, според Бил. Хрумна му дали просто да не я наводни, но в маркуча нямаше достатъчно налягане. Лопатата и ръчната количка нямаше да му се разминат.

Но тежката работа не беше нищо ново за Бил. Нито пък жизнерадостният мирис на свински тор. Той впрегна цялата си воля и привечер, макар самият той вече да не изглеждаше толкова привлекателен, едно кьоше в обора сияеше от чистота.

Докато омиташе обилната порция свински кожички, той не можа да се сдържи да не сравни къщата на Юнис с тази на червенокосата. И на двете къщи си им личеше, че ги върти сама жена, но едната беше чистичка и спретната, докато другата определено проявяваше признаци на похабяване. Юнис явно работеше здраво, за да поддържа фермата си, а червенокосата определено изглеждаше така, като че има време да се плеска с мазила за хубава кожа. Трябваше да поразпита за нея.

— О, това е съседката, Мелиса Нафка. Сигурно си минал точно покрай тях със скейтборда. Честно момче като тебе не бива да се хваща на работа при нея, о, не.

— Така ли? — Бил се престори, че не изпитва нищо повече от академичен интерес. — Тя ми изглеждаше толкова... приятна.

— Ами — чакай да ти кажа. Тя и пръста си не мърда за тая къща. Жив скандал и туйто.

— Къщата ѝ изглежда доста добре поддържана.

— О, да, така е, но не тя си я поддържа, да знаеш. Всички мъже в долината търчат при нея да ѝ вършат домакинските задължения. Не, ти не би искал да работиш за нея. Тя кьорав кредит не им плаща за всичката тая работа. Честно момче като тебе няма нужда да има вземане-даване с такива като нея.

Бил се замисли над това, докато преживяше поредната кожичка.

— Че защо тогава ще ѝ работят, като не им плаща?

Юнис се наведе напред, сякаш някой навън можеше да я чуе.

— Не обичам да говоря лоши работи зад гърба на хората, тъй де, ама чакай да ти кажа. — Гласът ѝ се сниши до шепот. — Тя спи с тях — процеди тя тихо, а после се облегна назад и продължи с нормален глас. — С всичките до един. Не е ли ужасно?

— Абсолютно — отвърна Бил с глух глас.

Някак си успя да поддържа разговора до края на вечерята, но не влагаше никаква душа в това. Нито пък ум, но за щастие беше създал у Юнис такова впечатление, че тя не очакваше от него бляскава мисъл. Бил се опитваше да разреши един проблем.

Едно на ръка — беше обещал на Юнис да работи за нея, а обещанието си е обещание. Две на ръка — ако утре сутринта приключеше с почистването на обора, следобед можеше да се промъкне у съседите. Три на ръка — чистенето на кочината щеше да отнеме седмица. И последно на ръка, той нямаше толкова ръце.

Проблемът продължи да го мъчи и през нощта, след като си легна, и сутринта, когато стана. Избръсна се и си сложи чист гащеризон, в случай че разрешението му се яви изведнъж. Но дори и цяла сутрин чудене и маене — подпомогнато от дружеското присъствие на свинския тор — не помогна. Нищо не се случи до момента, когато чу гърма и трясъка.

Беше звук, който със сигурност не пасваше на тази тиха старомодна долина, в която най-голямата ти грижа би трябвало да е как да се вредиш при милата червенокоска. Бил излезе от кочината, за да разбере какво ли би могъл да означава това „бум“, и пристигна в двора тъкмо навреме, за да чуе последвалото „фум“.

Сняг? Не можеше да бъде — по тия краища на Трънвокото по това време не вадеше сняг. Но съвсем определено нещо падаше от небето, нещо, което се спускаше твърде бавно, за да е дъжд или градушка, или шрапнели — което си щете нормално климатично явление. И макар да се сипеше над цялата долина, то се сипеше от пет-шест конкретни точки.

Пропагандни бомби, осъзна Бил, щом улови една листовка във въздуха и я прочете. ВАШИЯТ ИМПЕРАТОР ВИ ОБИЧА! — започваше тя. Комай всичките започваха така.

ВАШИЯТ ИМПЕРАТОР ВИ ОБИЧА!

„Да, така е, верно е така!“ — Императорът.

От самото начало на нашата славна Империя фермерите са възплащавали най-доброто в нея — силни, предани, производителни поданици, които обичат своя Император, както и той ги обича. Всеки

Император винаги е поддържал тясна връзка с почвата и с тези, които я обработват. Всеки Император винаги е притежавал фермери и се е грижил добре за тях.

Без фермери голяма част от нашите хранителни запаси биха били разтурени, а някои от Официалните имперски групи храни — много трудни за намиране. Фермерите са много важни за здравето на имперското народонаселение и това е още една причина за особената любов на Императора към всички фермери.

Фермерите са особено важни за армиите, защото армиите изяждат много храна, а пък не произвеждат почти никаква. Вашият император обича армиите и това също е причина да обича фермерите даже още повече.

Тъжно е, но любовта на Императора си има граници. Колкото и да ви обича, той има нужда да ви върне обратно в любящите си прегръдки. С тази цел той трябва да победи глупашки заблудените армии, които в своето твърдоглаво невежество отблъскват любовта му. И храната, с която вие, в прилежно подчинение на своята традиционна роля, снабдявате въоръжените сили на Трънвокото, е кинжал, забит в сърцето на вашия Император. Колкото по-дълго се съпротивляват въоръжените сили на Трънвокото, толкова по-голямо опустошение ще сипе неохотно върху вас и вашите градове вашият Император.

Ето защо въпреки безкрайната любов на Императора към вас граници наистина съществуват. Така че с най-голяма неохота и нещастие неговите Имперски Рейнджъри ще съсипят вашите домове и ферми с цел да ви опазят от още по-ужасната орисия, която вашите водачи биха ви навлекли.

Имате двайсет минути да се изнесете.

И помнете.

ВАШИЯТ ИМПЕРАТОР ВИ ОБИЧА!

— Бягай! Бягай! — крещеше Бил, докато тичаше към къщата. — Махай се оттук!

Юнис вече беше прочела листовката. Награби няколко скъпи спомена и се юрна да предупреди Бил. Заедно те изтичаха на пътя и се вляха в растящата навалица.

Тичаха по пътя, вън от долината. „Бягайте! Бягайте!“

Стигнаха къщата на Мелиса Нафка.

— Бягай!

Тя беше вътре и не беше видяла листовките, но чу крясъците. Бил мярна огнената ѝ коса в един от прозорците на горния етаж. Тя мигом изчезна и секунди по-късно от входната врата изскочи цялата жена.

Бил поспря, както си тичаше, за да се наслади на гледката. Тялото ѝ изпълняваше всички обещания, дадени от пеньоара — той успя да забележи това за секунди, преди тя да се загърне плътно в халата и да покрие кожените жартieri и високите ботуши от лачена кожа, единственото ѝ облекло. След нея изскочиха трима мъже — единият твърде стар, че да ходи войник, а другите двама — твърде млади. Може би бяха баща и неговите двама почти възмъжали синове. Всичките припряно си нахлузваха панталоните и си загащваха ризите.

Бил въздъхна. Поредната изгубена великолепно възможност. Може би, след като имперските бойни кораби приключеха със заличаването на селцето, той би могъл да се върне — да се върне и да открие тази жена, жената на неговите мечти. Но засега си имаше по-належаща работа.

Давай да се махаме оттук, гнъсните го взели!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

БОМБЕНИТЕ ВЗРИВОВЕ ВСЕ ОЩЕ ЕХТЯХА В УШИТЕ НА БИЛ, когато видя стария каменен обор. Той вече беше бомбардиран и затова Бил реши, че там може би ще бъде в безопасност, макар и за малко. Не изглеждаше да си струва да го бомбардират на два пъти. Той спринтира през полята към своето разнебитено убежище.

За негова изненада вратата беше заключена. Това беше толкова неуместно, че Бил се пробва пак, а после я атакува с рамо. Ни ключалката, ни вратата поддадоха, а рамото го заболя.

Нямаше друг избор. След напрегнато мислене Бил разреши проблема. Заобиколи зад ъгъла и влезе в обора през голямата дупка в стената.

Всъщност по-голямата част от сградата я нямаше.

Част от покрива се крепеше колкото да се срути в нещо като навес в далечния ъгъл, където стените все още бяха повече или по-малко недокоснати, но единствената цяла-целеничка на вид стена беше тъкмо онази с вратата. Освен онази, срутената част в ъгъла, целият покрив го нямаше никакъв. Каквото и да е имало вътре, прецени Бил по миризмата и текстурата, или беше попиляно, или се беше изнесло на пожар.

Ако все още имаше нещо живо тук, то се криеше под навеса в ъгъла. И вероятно беше уплашено и опасно.

Друго скривалище нямаше.

А Бил го искаше.

Твърди се, че повечето животни са наистина опасни само когато ги приклепят в ъгъла или когато защитават малките си. В абсолютен смисъл това до голяма степен е вярно. В относителен смисъл обаче много малко животни биха могли изобщо да бъдат смятани за опасни, ако са застанали между ядосан имперски рейнджър и увеличаването на неговите шансове за оцеляване. А Бил в момента беше решително ядосан.

Една от първите бомби беше уцелила къщата на Мелиса Нафка. Тя вероятно изобщо нямаше да се върне. Една от първите коли, пробили си път през тълпата, я качи, така че Бил не можа да я проследи при масовото бягство.

Беше видял как друга бомба е уцелила местната питейнопродавница. Вече *наистина* нищо не задържаше Бил тук.

Погледнато отгоре, прецизната атака беше първокласна операция. Имаше само неколцина пострадали (единият беше по-възрастният мъж, изтичал от къщата на Нафка — беше се спънал в крачолите си и си беше навехнал коляното), а целият район бе обявен за неспособен да поддържа човешкия живот. Бил бе длъжен да се възхити на така добре свършената работа.

Но би предпочел да ѝ се възхищава в ретроспекция, а за тази цел имаше нужда да си намери прикритие.

Тръгна през двора — някогашен обор, и тресна по някогашния покрив, крещейки високо, за да съобщи за присъствието си.

Нищо не се показва.

Добър знак.

Освен ако онова, дето беше вътре, не го беше страх да се покаже.

Бил се стегна, за да посрещне онова, което може би го чакаше, и пристъпи вътре под рухналия покрив.

Там беше тъмно, но не чак толкова тъмно, че да не види многото чифтове очи, отразяващи мижавата светлина, процеждаща се отстрани. Всички се бяха сгушили в най-тъмния ъгъл и бяха достатъчно на брой, че, каквото и да представляваха, да притеснят Бил доста сериозно, ако решат да го нападнат. Той се отдръпна на пръсти от отвора, за да осигури на блесналите очи ясен изглед към изхода и за да даде на собствените си очи шанс да свикнат с тъмното.

Очите в ъгъла се извъртяха — държаха се възможно най-далече от него.

После чу звука. Беше почти като човешки шепот. Бил почти различаваше думи — думи, които биха могли да бъдат „униформа“, „крие се“ и „тихо“.

Най-сетне Бил свикна с тъмното, преди да му се наложи да напада или да се защитава. Вече виждаше пред какво е застанал.

— Здравсти, пичове — рече той.

— Ти кой си? — попита един от мъжете.

— Бил — той пристъпи напред и протегна ръка.

— При кого работиш?

— Юнис Авгий — ръката на Бил започна да се свлича.

— Юнис в Борда по мобилизацията ли е?

Преди Бил да успее да отговори — таман навреме, защото той нямаше представа за какво говорят и що ли диреше тоя корабен борд в тая долина, — се обади друг глас:

— Не. Поне преди не беше.

— Според мен вече няма борд по мобилизацията — рече Бил. — Може да е останала някоя треска за подпалки от него. От цялата долина папер не остана. Ама вие за какво говорите?

— Ти не четеш ли вестници? — попита първият.

Бил се позамисли, па рече:

— Не.

— Чу ли за преврата?

— Мда. Всъщност бягам от хунтата.

— Ами добре. И хунтата бяга. Ти май не си чул за другия преврат?

Бил примига.

— Друг преврат ли?

— Да — обади се трети глас от дъното на обора. — Двама пичове на име Сам и Сид, преди два дни. Спасили президента Гроцки, разбунили тълпите, привлекли армията на своя страна и завзели властта. Ама речта им върху оня танк беше трепах!

Бил отново примига. Другояче не можеше да реагира.

— Както и да е, след като Гроцки се върна, той обяви, че влошилата се ситуация не му оставяла никакъв избор — налагало се да обяви военно положение. И да суспендира конституцията. Но поне демокрацията бе възстановена.

— Ами хубаво — успя да каже Бил. — Ами Сам и Сид? Какво е станало с тях?

— О, набутали ги на някакви загубени длъжности в Съвета по контрола на алкохола. Егати благодарността, а?

— Бре, бре — това беше единственото, което Бил се сети да каже. И се тръшна тежко сред мъжете под навеса.

— Така че, Бил, ти какво правиш тук? И ти ли се криеш от отбиване на военна служба?

Бил изсумтя някакъв едносричен отговор и се взря в небето.

— Може би. Но според мен май може да се каже, че повече ме притеснява дъждът.

— Дъжд ли? Ама то не вали.

— Е, разни неща падат от небето и бих предпочел да не падат върху мен.

Сега изведнъж мъжете се накупчиха около Бил, взеха да му стискат ръката, да го прегръщат през раменете и да проявяват други жестове на мъжко другарство.

— Значи ти си от нашите, а?

Бил веднъж-дваж и друг път бе попадал в положение, когато много мъже го докосват и го питат дали е от техните. Обикновено се случваше в разни барове и обикновено мъжете грешаха, но тук той не искаше да си прави прибързани погрешни изводи, тъй като никак не му се щеше да му се налага да отбива нежелани аванси, нито пък да напусне това убежище-съборетина. И затова попита:

— От кои?

— Ами че от тия, дето бягат от военна служба, естествено!

Бил бе доста сигурен, че някой — например Бети беше подходяща — щеше да го е споменал, ако на Трънвокото имаше военна повинност.

— Това нещо ново ли е?

— Друга реформа на президента Гроцки — обясни явният лидер на групата. — Тъй като демокрацията биде спасена, важно е всички ние да вземаме пълно участие в основните си свободи и затова всички между осемнайсет и трийсет и пет годишна възраст са привиквани и обучавани на непрекословно подчинение. Това е единственият начин да запазим свободите си.

— Много ясно — съгласи се Бил. — Идеално се връзва.

— И макар да подкрепяме своите лидери по всякакви начини, с тях имаме известни тънки разлики в мненията по въпроса да бъдем пръснати на грамаден брой миниатюрни парченца.

— Напълно го разбирам.

Всички се поотпуснаха, след като разбраха, че никой няма да ги издаде на властите, а властите не могат да дойдат и да ги измъкнат оттук заради интензивната бомбардировка, която превръщаше околните ниви с царевица, ягоди и алабаш в еднообразна кафява кал.

Относително постоянният и относително далечен грохот на мощни експлозиви по странен начин им вдъхваше увереност и се превърна в музикален фон на безгрижното им бърбене.

После на входа на навеса се появи мъж. Осветен само изотзад, той изглеждаше грамаден. Дори и Бил се почувства смирен и млъкна при появата на това привидение.

— Здравейте! — каза непознатият.

След пауза, в която изчакваше някой друг да се обади, Бил попита:

— Ти как се добра дотук в тая бомбардировка?

— Колегиална учтивост.

Бил скочи на крака и побягна, като пътьом катурна непознатия и хукна към разрушените стени.

Успя да стигне едва до средата на обора, преди кръгът от въоръжени мъже да блокира пътя му. Те вдигнаха бластери и щракнаха предпазителите.

Бил спря.

Укриващите се, които го бяха последвали, също спряха, но не и преди да бутнат Бил в калта и тора.

Непознатият стана и избърса най-гадната мръсотия от себе си. Той извади малка пластмасова карта от джоба на ризата си и зачете:

— Поздравления! — мъжете запъшкаха. — Вашият демократично избран президент и лоялните елементи от генералния щаб ви приветстват в голямото приключение на свободата и демокрацията. С цел да отстояваме човешките свободи докрай, вие сте зачислени на служба във въоръжените сили на планетата Трънвокото. — Той прибра картата. — Някакви въпроси?

Някой в дъното вдигна ръка. Единият от стражите простреля кръгла дупчица в нея.

— Превържете раната. Други въпроси?

Нямаше.

Основната подготовка в Кемп Хъйнлът за Бил практически беше почивка. Макар този път да се намираше в подземен търговски център, превърнат в новобрански лагер, той вече беше минал през

всичко това и като редник, и като инструктор. Можеше да върши всичко даже насън.

Всъщност наистина вършеше повечето от нещата спейки. Офицерите бяха особено впечатлени от способността му да марширува и да се подчинява на заповеди, без дори да е буден. Явно си личеше, че знае какво прави.

Висшият офицерски състав се срещна, за да обсъди въпроса и реши, че талантът, както и кучешките зъби на този мъж не бива да се пропиляват. Поради което Бил бе предложен за повишение.

Бил стана сержант от армията на Трънвокото.

Беше изцяло „за“ тази промяна. Подофицерите във всяка войска се занимават предимно с надзирателство, което винаги е за предпочитане пред дейната дейност. Никой не върши по-малко работа от подофицерите освен офицерите. Освен това те имат достъп до подофицерския клуб — Трънвоковската военна култура беше толкова примитивна, че там сервираха истинска бира вместо рециклираното бироподобие в едно истинско рейнджърско свърталище. Така че Бил, верен на своя оптимистичен дух, бе склонен да смята това за добро развитие на нещата.

Но имаше нещо, което го тревожеше. Може би го гризеше съвестта. А може би беше истинско морално любопитство. Или пък страничен ефект от снощната кървавица.

Но Бил се чудеше дали това — да служиш едновременно в две армии-противници, е конфликт на интересите? Дали не дължеше повече вяност на трънвоковската армия, защото имаше по-висок чин, отколкото при рейнджърите? Или пък бе по-задължен на рейнджърите, защото понякога и там бе имал още по-високи чинове? Или дължеше повече на трънвоковците, защото бе теглил предварително авансите си за седемнайсет месеца?

Кървавицата най-накрая му слегна и остави Бил пред неразрешен въпрос. Беше напълно подготвен да го остави неразрешен и дори напълно да го забрави — освен дето щеше да си има едно наум никога вече да не яде кървавица. Но съдбата, както често се случва в епизодичен роман, се намеси.

Тъй като на повърхността на планетата практически не бяха останали признаци на живот, Вайсгъз Буреносната мъст реши, че е време за дръзко и зрелищно сухопътно нападение.

Президентът Гроцки издаде заповед за тотална мобилизация, за да се спре настъплението на врага. Всеки опитен войник от Трънвоковската войска трябваше да даде своя принос.

Командирът на Кемп Хъйнлътън познаваше таланта от пръв поглед. Само час след като заповедта бе издадена, Бил си имаше свой собствен взвод и бе на път за фронта.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

ИЗПРАЩАНЕТО НА ФРОНТА оказа изумителен ефект върху морала на Бил. Обикновено самата мисъл за подобно нещо би го запратила на мига в дълбока депресия. Сега обаче то му предостави разрешение на моралната дилема, която не му остана време да заличи от съзнанието си. Сега знаеше, че няма значение от коя армия е. *Всичките* искаха той да умре.

Той и взводът му от недодялани, нетренирани, сърдити, вулгарни и полово студени войници бяха прехвърляни от офицер на офицер — бяха успели да се смъкнат от полковник до лейтенант все така уверено, както и настъпваха от задния ешелон към фронтовата линия.

Най-накрая рапортуваха на Почетен младши лейтенант Харун ал-Розенблат. Нашият герой едвам се сдържа да не се представи като Почетен и.д. ефрейтор Бил. Само дето тук, в тази армия, той си беше сержант като сержант и сигурно щяха да му се нацупят, задето има чин и в другата армия. Най-малкото щяха да му спрат заплатата, да му сложат черна точка в досието и да го застрелят. Той наистина искаше досието му да е чисто поне в едната армия. Както и да остане жив.

В цивилния живот — което ще рече до ранния следобед на миналия четвъртък — Розенблат беше художник. Рисуваше най-вече цветя и беше специалист по стенописите за големи провинциални къщи. Очевидно тъкмо заради това си занятие веднага щом беше привикан, го направиха офицер и го пратиха във военното разузнаване. Взводът на Бил бе прикрепен към Розенблат, за да замени друг взвод, който лейтенантът предния ден бе загубил. Съвсем буквално загубил — беше ги запилял някъде край имперските линии, когато се спря да се възхити на един особено елегантен и вече рядък екземпляр от бял равнец, а после ги чака, чака, но те така и не се появиха.

— Е, сержант... — Розенблат се намръщи и взе да мърмори под носа си.

— Бил — подсказа Бил.

— О, да, пише го в заповедта ти, нали? Сержант Бил. Карай да върви. Няма да седна да ви уча имената я! И вие ще ме напуснете също като другите... — той изхленчи жално и от миглата му капна сълза.

— Съвсем не, сър! — изстреля Бил по най-военен начин. — Ние ще останем с вас, каквото ще да става! Всички ние сме верни войници на... — не на Императора. Това беше в другата армия. Тука как беше? О, да. — ... Републиката — и скрита подчинените си да го подкрепят хорово.

— Не, не — изхленчи офицерът. — Никой от войниците, които ми изпращат, не остава за дълго. Пленяват ги или бягат, или пък ги убиват, но никой от тях никога не се е върнал от патрул. Дори не заслужавам да съм в армията...

— Никой от нас не го заслужава, сър — увери го Бил. — Но така е то на този свят. Та ето ни всички нас тук и ще трябва да работим заедно, нали така? — той обгърна с ръка тресящите се рамене на Розенблат. — Разбира се, че ще се върнем. Ние сме прекрасно обучени професионални войници; тия момчета изкараха повече от седмица в новобранския лагер. Ще излезем там, навън, и ще ви донесем всичкото разузнаване, от което имате нужда. — Скрита взвода, но взводът бе проявил нетърпението си да се учи чрез изнасяне от неговия обсег. Наложил му се да прибегне до език, който един офицер със сигурност би разбрал. — Доверете ми се — пробва се той.

Лейтенант Розенблат колебливо обърса още една сълза от ъгълчето на окото си.

— Е, добре... Щом казваш... — той огледа войските си. — Трябва да ви кажа, че ми изглеждате много добре, момчета. Аре да мърдаме...

Бил постави длан на гърдите на командира си и почти напълно ги покри.

— Що не ни кажете каква е мисията? — предложи той твърдо.

— О. Май това е добра идея. Предполага се, че ще отидем там... — той махна неопределено към вражките линии — и ще разберем какво става и къде е врагът, и...

— Може ли да направя едно предложение, сър?

— О? Ами че да...

— Вие сте твърде ценен, за да се подлагате на риск в рутинно разузнаване. Аз имам много повече опит с тия неща. Според мен вие

трябва да си стоите тук и да планирате стратегията ни, а ние просто ще се поразходим и ще поразгледаме. И ще се върнем за нула време с информацията. По този начин ще имате предостатъчно време да мислите за следващата заповед, която да ни дадете. Става ли?

— Абе, не съм убеден, че идеята е добра...

— Сър. Вие можете да ни следите с полевите си очила. — Бил впери в Розенблат злостен поглед. — Доверете ми се — и оголи остриите си зъби.

Разхвърляният преграден артилерийски огън и от двете страни бе придал на ничията земя позната селскостопанска текстура. Засега това им беше най-големият проблем — войниците от взвода на Бил постоянно се спъваха в камъни и буци пръст. Макар че започваха да добиват вид на печени ветерани, те още не бяха и помирисали бойни действия.

Въпреки че обикновено въоръженият конфликт беше нещо, което е по-добре да се избягва, Бил беше изработил съмнителен план, който един вид зависеше от това те да помиришат бойни действия. По тази причина се опита да се приближи повечко до имперските линии, а в миг на недомислие дори беше махнал на някакви рейнджъри, но никой не стреля по него. Нито пък му махна в отговор. Не можеше да рискува да стреля по тях — току-виж го взели насериозно и наистина се опитали да го убият. Вместо просто да си стрелят, колкото офицерите им да разберат, че не са заспали. Но може пък да успееше да предизвика нещо, ако привикаше трънвоковската артилерия.

— Лейтенант — прошепна той в закачения на китката му радиопредавател, който Розенблат му беше дал.

Отговор не последва.

— Лейтенант Розенблат! — прошепна той малко по-силно.

Нищо.

Пробва се пак, с нормален глас.

Пак нищо.

— Ей, ти бе! Гньсоглавец! — кресна той. Видя как нейде в далечината лейтенантът подскочи. — Сър? — прошепна Бил.

— Да, сержант? Търсил ли си ме или?...

— Приблжихме се възможно най-близо до вражите линии за момента, но има нещо, което искам да поогледам по-обстойно. Може

би ще успя да идентифицирам вражите отреди, ако успя да се промъкна още по-близо.

— Ами не знам с какво мога да ти помогна...

— Имам нужда от артилерийско прикритие, сър.

— Артилерийско прикритие ли, сержант? Това не го знам какво е...

Стъпка по стъпка Бил обясни на лейтенанта как да заповяда нанасянето на артилерийски удар. Внимателно разчете собствената си позиция и каза на Розенблат:

— Погрижете се да целят точно тези координати. Ако се целят точно там, ние сме в безопасност.

И, много ясно, само след няколко минути навсякъде край тях се сипеха снаряди — навсякъде, но не и там, където Бил беше наредил на отряда си да кротува.

Той започна да се прокрадва напред през патърдията, като с едно око следеше настъпващата артилерия, а с другото — вражите линии. Много бързо това стана непосилно за човек, който не е разноглед, и затова Бил продължи да гледа само снарядите.

Веднага щом забеляза един, който като че щеше да кацне право пред него, той хукна напред колкото му крака държат. В последния момент плонжира напред, ударната вълна го поде и го отнесе право в имперските окопи и той се приземи в ръцете на неколцина крайно изненадани рейнджъри.

— Здравсти, пичове — рече той. — Прибрах се.

Никой не знаеше какво точно да го правят този странен войник, цъфнал на самата фронтова линия. Беше с трънвоковски нашивки, което го правеше военнопленник, или може би изменник на родината. Но беше облечен в нещо като униформа на Имперски рейнджър, което го правеше дезертьор. Ала униформата съвсем явно беше менте, защото беше чак прекалено здрава и добре скроена, което го правеше шпионин. Да им е мирна главата, те му туриха белезници и го пратиха в тила. Той през цялото време се усмихваше.

Бил се опита да им обясни, и още как. Казваше им: „Аз съм пленник. Военнопленник.“ А те му отговаряха: „Разбира се, че си, нали току-що те пленихме“. Той твърдеше, че не го били пленили, че той бил дошъл доброволно, а пък те му отвръщаха, че нямало

значение, после той пак казваше, че бил пленник, и пак се почваше отначало.

Онова, което беше важно за Бил, разбира се, беше, че се отдалечаваше все повече и повече от битката, и може би — още по-важно даже — се приближаваше все повече и повече към чекмеджето с краката.

Това беше крайният елемент, накарал го да вземе решение при крайния анализ. Вече дълго време носеше армейския крак без прекъсване, а на Трънвокото нямаше резервни. За да си смени някога крака, трябваше някак си да попадне отново в Кемп Бубон. А първата стъпка към това беше да се върне при рейнджърите.

Освен това, ако щеше да се бие, по-добре беше да намали шансовете да бъде случайно застрелян от своите, а в трънвоковската войска шансовете за такова нещо май бяха бая големи.

Така че Бил радостно се мятеше в оковите си и се превръщаше във все по-голям административен проблем, докато всичките офицери поред си го прехвърляха по командната верига, все по-нататък към тила.

Разбира се, освен това всеки офицер беше настоял на Бил да се сложат допълнителни вериги, за да не могат после да го обвинят, че нищичко не е направил. Когато го изкарваха от канцеларията на полковника, военните полицаи вече го караха с ръчна количка.

Най-накрая, напълно обездвижен и невидим — виждаше се само част от лицето му, качен върху платформена вагонетка, но все още ухилен като малоумен, Бил бе вкаран при Началството.

— Здравсти, сър! Прибрах се!

Генерал Вайсгъз бавно се извърна и се втренчи в купчината хромирана стомана пред себе си.

— О, Боже, там, на небесата, този глас ми е познат!

Генералът се опита да бутне настрани някои от намотаните синджире, за да види по-ясно лицето на Бил, но синджирите бяха твърде много.

— Веднага махнете веригите от този човек!

Адютанти, помощници, стражи и всички останали в стаята рипнаха да изпълняват заповедта на генерала. Току отляво на Бил се развихри юмручен бой — двама офицери и една подофицерка се съревноваваха кой да махне букаите на крака му. Подофицерката

просна капитана на пода с един удар, но рухна на земята, щом лейтенантът я изрита в слънчевия сплит. По-голямата част от екшъна обаче беше от онзи вид с многото борба и в този процес доста поподмятаха Бил насам-натам.

Една по една веригите биваха отключвани и падаха, и постепенно разкриваха самият Божи заден артилерист. Или поне Бил се надяваше, че самият Божи генерал ще разпознае в него Божия заден артилерист.

И не остана разочарован.

— *Tu!* — възкликна генерал Вайсгъз.

Бил разпери широко ръце.

— Аз се завърнах!

— Оковете този човек във вериги! — нареди генералът.

Слагането на веригите обратно беше още по-трудно от свалянето им — Бил този път изобщо не им съдействаше. Но резултатът беше горе-долу същият. Скоро Бил отново бе цял омотан във вериги.

— Какво имаш да кажеш за себе си?

— Ммргм ффмрфф хммфф. Мм нрррнф ффррм мррффм. Мрггнфф!

— На какъв език говори този човек? Докарайте преводач! — нареди генералът.

Почти всички в стаята с чин, по-нисък от полковник, се юрнаха панически към вратата, като всеки твърдеше, че знаел какъв е езикът и познавал някого, който може да превежда.

Преждетръшнатата на пода подофицерка, която тъкмо се надигаше, вероятно и без това не би могла да стигне до вратата за време, с което да влезе в класирането, но тя пък даде алтернативно предложение.

— Устата му е пълна с желязо. Махнете веригата около главата му.

— Стой! — кресна генерал Вайсгъз и паническото бягство спря.
— Защо просто не махнем веригата от главата му?

— Страхотна идея, генерале — обади се един полковник.

— Велика идея, сър — обади се майор.

— Бляскава мисъл, генерале — обади се капитан.

— Вие направо ме сразихте, сър — каза лейтенант.

— Моя си беше гнъсната му идея! — смънка сержант.

— Сержант, махнете веригите! — обяви генерал Вайсгъз.

Сержантката се справи хитро — разви веригата със замах, който я запрати право в тила на Бил.

— А сега, Бил, какво имаш да кажеш за себе си?

Бил залитна леко и се опита да разбере кой точно от всички генерали, които вижда, е истинският. Вайсгъз винаги си приличаше малко на халюцинация, така че изборът не беше лесен, но генералите бяха застанали доста плътно един до друг и затова не беше кой знае колко важен.

— Почетен и.д. ефрейтор Бил рапортува по служба, сър! — опита се да козирува, но успя само лекичко да дрънне с вериги. Вече беше застанал мирно, без да мърда.

— Ха! Така казваш ти! Но кажи ни, дезертъоре Бил, *предателю* Бил, защо на униформата ти има трънвоковски армейски нашивки? И къде ти е истинската униформа? Тази е очевиден фалшификат.

— Съвсем същата си изглежда — протестира Бил.

— Това е отявлен случай на обида на войската. Тази униформа е ушита от истински плат, а не от рециклирана хартия.

— Нямаше как — изхленчи Бил. — Взеха ми я в болницата.

— Аха! Приемаш помощ и удобства от врага на всичкото отгоре! Не ти стига дезертъорството. — Генералът се въртна и посочи трима офицери в стаята. — Ти, ти и ти. Какво ще кажете?

Тримата офицери се спогледаха в окаян ужас, молейки се някой от другите двама да заговори пръв. Най-накрая един от тях реши, че погрешният отговор е по-малко опасен от никакъв отговор.

— Излагалия! — каза той.

— Излагация? — запелтечи генералът. — Що за присъда е това? Искам „виновен“ или „невинен“!

Виновен!

— Виновен!

— Виновен!

— О, да, сър, страшно виновен.

— Много виновен.

— Изключително виновен!

— Стига! — генерал Вайсгъз се обърна отново към Бил. — Е, Бил, ти бе изправен пред справедлив съд, който те призна за виновен в

дезертьорство и една камара други работи, които ще попълним после, като оправяме бумагите. Имаш ли да кажеш нещо в свое оправдание?

Тук Бил нямаше какво да мисли.

— Твърде млад съм, за да умра! — изстена той.

— Синко — рече бащински генералът и леко положи длан върху главата на Бил (не можа да намери рамо под всичките тия вериги) — това не влизаше в избора. Господ да те благослови, момчето ми. Добре, войници, изведете го и го застреляйте.

Военните полицаи отново се замъчиха да качат Бил на вагонетката.

Кльощав сивкав мъж в сивкав шлифер се появи, вероятно от някой шкаф — защото Бил не го бе видял досега, а и сега го видя само защото сам той беше твърде овързан, че да се бори, — и прошепна нещо на ушенце на генерала. Генералът всъщност май го слушаше. Шушнаха си нещо няколко минути.

Бил имаше време да наблюдава всичко това, защото ченгетата виждаха голям зор със закрепянето му върху платформата; той постоянно падаше и само плътният слой вериги го опазваше от сериозни телесни повреди. Но той би оценил това, последното, повече, ако нямаше да умре след малко. Ала най-накрая те успяха да го наместят някак си и тръгнаха да го изкарват.

— Чакайте! — издекламира генералът. — Бил, искаш ли да ти се даде възможност да изкупиш вината си?

Събраният генерален щаб зяпна от удивление.

— Много ясно — рече Бил. — Ще остана ли жив?

— Не.

— Ще остана ли жив още мъничко?

— Да.

Изборът пак беше лесен.

— Какво трябва да направя?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ДОКАТО ЧАКАШЕ ПРЕДСТАРТОВОТО БРОЕНЕ, Бил отново прегледа списъка на оборудването.

Хапче за самоубийство — тук.

Ситен-дребен радиопредавател, маскиран като хлебарка — тук.

Мда, всичко е налице.

Сега му оставаше само да чака.

Всъщност той не знаеше какво точно чака. Никога досега не бе пътувал с онагер. Беше нещо много старомодно, което значеше, че принципно е запазено за аристокрацията, но засега не му се виждаше чак пък толкова удобно.

Военните полицаи му бяха махнали веригите — така беше по-удобно, отколкото с тях, а освен това така изпълнението на тайната му самоубийствена мисия много се улесняваше. Но ченгетата все още си бяха там, на горната платформа, с бластери, прицелени право в някои от любимите му телесни части.

Пътуването с онагер, каквото и да представляваше онагерът, като че включваше висене и чакане в голяма купа. В момента той лежеше в нея. Освен това като че включваше и известен риск — носеше раница, която всъщност беше някакъв автоматичен уред. Мъжът в сив шлифер му беше казал, че във всеки случай на Бил не му трябва да знае как точно работи.

Така че Бил просто си лежеше и чакаше, докато най-накрая една офицерска глава не се подаде над ръба на купата и не попита:

— Готов ли си за тръгване?

— Готов съм за предстартовото броене, сър!

— Броене ли? О, да бе. Пет-четири-три-две-едно, старт! — онзи си прибра главата и даде сигнал на някого долу. Бил чу как бравда преряза нещо — и полетя.

Като махнем изненадата, да те изстрелят с катапулта беше интересно, даже и приятно. Нямаше нищо между Бил и чистото изживяване на полета, никакво превозно средство, нито дори защитен

костюм като тези на командосите. Само Бил и въздухът — той се носеше скоростно над бойното поле сред оцеляващите птички.

А после, след като се порея нагоре, той стигна връхната точка на своята крива и заслиза надолу.

За в бъдеще Бил си отбеляза, че размахването на ръце подобно на птичи крила не върши никаква, ама никаква работа. Нито пък молитвите. За хленченето вече си знаеше, че не струва.

Започна да се чуди дали уредът в раницата не е бомба, или нещо такова. Май твърде много се презорваха, ако ще е просто за да го утрепят. Може би това беше нов метод за екзекуция, все още в експериментален стадий — чунким им беше изтрябвал на военните такъв метод.

Бяха му наредили да се свие на кълбо, след като започне да се спуска, и той наистина се сети да го направи, след като изчерпа всички останали възможности. Беше нещо свързано с намаляването на радарния му профил, така че да изглежда просто като поредния артилерийски снаряд. Бил не смяташе, че това би увеличило с нещо шансовете му за оцеляване, но тия шансове бяха толкова близки до нулата, че все тая. Но докато беше свит в поза зародиш, той лапна и палеца си — заради доброто старо време. Някога това му вдъхваше увереност.

Този път едва не му струва предните зъби.

На няколко метра от земята (доколкото можеше да прецени със здраво стиснати очи) усети в гърба изключително неприятно хрущене и дърпане. Изведнъж спря.

За някакви си частички от секундата антигравитационният генератор в раницата спря Бил посред падането. От раницата изскочиха фойерверки, симулирайки приземяването на снаряд в малко депо за фойерверки. В същото време презрамките ѝ се прибраха и пуснаха Бил от последните три метра на земята. След като изпълни мисията си, раницата се спусна леко към полето. Щом кацна, от нея изскочиха мънички автоматични лопатки и я закопаха.

Бил се стегна, избърса от себе си най-гадната кал и се огледа. Като че никой не беше забелязал пристигането му. Той изхвърли хапчето за самоубийство и провери бръмбазъка. Все така си мязаше на хлебарка — малките ѝ краченца и антени се скъсваха да работят в стъклената епруветка.

Сега трябваше да разбере къде се намира. Сивото човече го бе уверило, че ще се приземи някъде близо до главния щаб на Трънвокото, където трябваше да монтира малкия робот преподавател.

Огледа се внимателно. Недалеч от него в земята имаше отвор, който напомняше на Бил за входа за неутронната мина. Беше горе-долу със същите размери, но много по-оживен. През него непрекъснато влизаха и излизаха служебни хOVERKAPи, камиони и хора. На голямата врата почти не й изпадаше възможност да се затвори. Тъй като това беше единственото съоръжение, което се виждаше, ако не броим няколкото окопа и два-три външни клозета, Бил реши, че то е най-добрият кандидат за вража щабквартира. А ако се вмъкнеше вътре, без съмнение все щеше да е някакво прикритие, ако рейнджърите започнеха сериозен обстрел със снаряди с цел прикриване на пристигането му.

Бил се прикрепил към една колона от маршируващи войници, насочила се навътре. Офицерът, оглавяващ колоната, бе разпитан, но на другите им махнаха да влизат направо покрай закачената на входа табела: „ИСТИНСКА ДЕМОКРАТИЧНА И СВОБОДНА АРМИЯ НА ИСТИНСКАТА ДЕМОКРАТИЧНА РЕПУБЛИКАНСКА ПЛАНЕТА ТРЪНВОКОТО. — Тайна военна щабквартира“. Значи това си беше!

Колоната спря в голямо помещение и офицерът им нареди да се преброят. Бил трябваше да мисли бързо. Офицерът сигурно имаше записан броя на войниците, които беше довел. И този брой трябваше да съвпада с цифрата от последното преброяване. Така че, за да излезе точно преброяването, Бил или изобщо не трябваше да се обажда — но човекът пред него в колоната щеше да забележи това, — или да каже същото число като този преди него — това, реши той, май е вероятно да мине.

Бил беше образец за войник — с поглед, прикован напред, така че не можеше да вижда голяма част от ставащото наоколо. Забеляза, че войникът пред него имаше нужда от подстригване; армията на Трънвокото явно издишаше откъм организация, помисли си той, щом дори не можеха да обръснат главите на всички новобранци. Освен това забеляза, че доста от гласовете, които се обаждаха, бяха някак си тънки; срамота — да призовават пубертетчета, помисли си той.

А после, кажи-речи, си му дойде редът. Войникът пред него изписука:

— Четирийсет и пет!

В най-добрия си военен стил Бил избоботи:

— Четирийсет и пет!

Това трябваше да ги заблуди.

За миг се възцари гробна тишина. После Бил чу как ботушите на офицера бавно прекосяват помещението и приближават края на колоната и самия него. Продължаваше да гледа право напред.

— Надяааас-но! — заповедта дойде съвсем отблизо.

Бил изпълни идеално завъртане — движеше само стъпалата си. Сега в полезрението му влезе и дъното на офицерска фуражка.

— *Ти* какво търсиш тук?!

— Сержант Бил рапортува по служба, *сър*!

— Знам те кой си, пакостничето ми. Какво те накара да мислиш, че можеш да минеш за някой от моите войници? Само за да ме намериш ли го направи? Колко мило!

Този офицер не говореше като никой от офицерите, които беше срещал досега. Бил си позволи да погледне надолу.

— Калифигия!

Тя посочи якичката си.

— За тебе — майор Калифигия, момчето ми. Поне докато сме по служба.

Бил се огледа. Той не само беше най-високият войник тук — стърчеше поне с една глава над другите, но беше и единственият мъж.

— Що за отделение е това? — попита Бил.

— Трети доброволен отряд на домакините командоси — гордо рече майор Калифигия. — Готови да защитават домашното огнище, погубвайки врага. Ние се инфилтрираме, преструвайки се на чистачки, и залагаме мечи капани и бомби. Ама аз какво така се разприказвах, като знам, че президентът Гроцки си умира да те види.

Докато слизаха надолу в щаба зайчарите, Калифигия изтощително надълго и нашироко му разказа как инвазията променила из основи възгледите ѝ за войната. Принципно тя била станала кръвожаден, ура-патриотарски настроен воин, тръгнал да отмъсти. С прегракнал глас тя му довери, че сега той е един от нейните герои.

— Ако по-късно си свободен, Бил, бих искала да обсъдя с тебе разнообразните форми на ръкопашния бой — рече му тя и му намигна сладно, а после го остави пред вратата на военния щаб.

За щастие Бил беше свикнал да се чувства объркан. Не си направи труда да съобщи на Калифигия, че по график по-късно му се падаше да бъде мъртъв. Ала нищо никога не вървеше по график, та кой знае, можеше и да се съберат.

Щом Бил отвори вратата, отвътре изригна шум. Хората крещяха актуализирана информация, изискваха папки, обсъждаха предварителната игра преди секс, крещяха заповеди по телефона и спореха за стратегията, а в единия ъгъл свиреше малък суинг-оркестър. Бил влезе в стаята и изведнъж всички млъкнаха. Дори и оркестърът спря по средата на „Буги Вуги Синтесайзър Бой“. Всички се опулиха насреща му.

— Здравсти, пичове — рече той. — Прибрах се!

Милард Гроцки, в униформа на фелдмаршал, бавно се надигна иззад бюрото и се втренчи в Бил.

— Казаха ни, че си мъртъв.

— Тцъ — усмихна се Бил. — Почти, но не съвсем.

— Добре — рече Гроцки. — Много добре. Това означава, че можем да те изправим пред съд за дезертьорство!

На това Бил нямаше готов отговор, тъй като, погледнато строго технически, онова, което той беше направил — да избяга от едната страна по време на битка, за да се присъедини към другата — можеше да се смята за дезертьорство.

— Трябват ми трима доброволци! — заяви Гроцки. Никой не помръдна. — За съдии, не за друго. — Надигна се гора от ръце.

Само след минути разчистиха място в центъра на стаята. В единия край поставиха бюрото на президента, а в другия — шезлонг за Бил. Тримата съдии седнаха отстрани.

Президентът Гроцки се изправи.

— Офицери съдии, дами и господа. Бих искал да приветствам всички вас на нашия пръв военен съдебен процес тук, в свободолюбивата, демократична и правова Република Трънвокото. Бих искал да открия процедурите с кратко изявление, ако може.

Той посочи Бил с пръст.

— Този човек дезертира от армията. Трябва да бъде разстрелян. Благодаря. Каква е вашата присъда?

Съдиите се спогледаха. Този по средата се обади:

— На мене ми звучи добре — и сви рамене.

— Става.

— Мда.

— Може ли вече да се връщаме на работа? — попита първият.

— Възразявам! — възрази Бил.

— Защо ще възразяваш да се върнем на работа? — попита вторият съдия.

— Не, възразявам срещу процеса.

Третият съдия се обади:

— Проведохме процес. Какво още искаш?

— Няма ли да ми дадете възможност да се защита?

Съдиите погледнаха президента Гроцки, за да им подсказе какво да правят.

— Бре, бре, Бил, ние никога досега не сме имали военен съд. Адвокат ли трябва да имаш или какво?

— Разбира се. Когато при рейнджърите ме съди военен съд, дори и те ми позволиха да си наема адвокат и да се защита.

— Хммм. — Гроцки се посъветва с двама от помощниците си. — Не, в момента нямаме адвокати подръка. Всичките сме ги пратили на бой, тъй като по общо мнение те няма да липсват на никого. Но май че можем да те оставим сам да се защитиш. Казвай! — Той се облегна и се приготви да слуша.

— Не съм виновен, убеден съм. — Бил трябваше да мисли бързо, а това не беше от силните му страни. Само че въпросът беше на живот и смърт и затова мозъчните му клетки зацъкаха усилено. — Първо на първо, аз не съм гражданин на Трънвокото. Всъщност аз съм гражданин на Империята и затова, за да бъда свободен да се присъединя към вашата армия, трябваше да се върна в Империята и да се откажа от гражданство. После веднага се върнах. Как ви се струва?

— Не е лошо за бърза импровизация — отбеляза Гроцки. — Съдии?

Единият от съдиите провери в компютъра. Компютърът се разбърмча.

— Съжалявам. За задължителната военна повинност гражданство е нужно, но според нашите данни ти си доброволец. Нали виждаш? — той завъртя екрана към Бил и другите, така че да могат да видят копието от досието на Бил, където „призован“ бе старателно задраскано и отгоре беше изписано „доброволец“.

— По-добре да се пробвам пак. — Бил напъна гънки и най-накрая се сети за нещо от първия му процес. — Вие сте обявили военно положение, нали така? — президентът Гроцки го потвърди. — Значи цялата планета е като една военна база, а аз планетата не съм я напускал, така че не може да съм дезертирал. Нали така?

Третият съдия вдигна ръка.

— Може ли аз да се оправя с това? — президентът кимна. — Когато лейтенант Розенблат те е видял за последен път, ти си летял във въздуха вследствие на експлозия. Доколкото знаем, по-късно ти си паднал от небето близо до този генерален щаб. Определено за известна част от това време си бил откъснат от повърхността на планетата. Пак виновен.

— Този процес е инсцениран! — изциври Бил. — Аз не мога да бъда дезертьор, защото всъщност съм имперски рейнджър и бях длъжен да рапортувам пред своето отделение по служба! — той се огледа предпазливо. Незабавна реакция не последва и по лицето му започна да се разлива самодоволна усмивка.

— Това ми хареса — обяви президентът. — Много ми хареса.

— Леле-мале, според мен той уцели — обади се първият съдия, след като им се удаде възможност да го обсъдят.

— Точно така. И още как — обади се вторият.

— Абсолютно — заяви третият. — Не е виновен в дезертьорство. — Последваха оглушителни аплодисменти. — Той не е дезертьор. Той е шпионин. *Виновен!*

— Отлично! — въодушеви се Гроцки. — Изведете го навън и го застреляйте!

Двойка военни полицаи нагребиха Бил и го затикаха към вратата. Тъкмо го бяха изтикали до средата и президентът се провикна:

— Спрете!

Гроцки говореше със сива фигура, появила се на холоекрана пред него.

— Снори! — изкрещя Бил. — Снори! Спаси ме!

— Твърде късно е, Бил — издекламира Гроцки. — Снори. Якамото се оказа маскиран мрънски шпионин. Изчезна, преди да успеем да го разстреляме. Това е Льольо Ре Шетка, моят нов съветник по тайните операции. Кажете здравей, Льольо.

— Бре, бре, Бил — рече Льольо. — Май яко си се насадил, а?

Бил гък не можа да каже — ръката на военния полицаи затискаше устата му.

— Да кажем, че те пратим на самоубийствена мисия, вместо да те застреляме? Как ти се харесва това?

Гроцки кимна, като че насърчаваше Бил да се съгласи. Тъй като Бил и преди го бяха пращали на самоубийствени мисии — всъщност и в момента изпълняваше такава, — той реши, че като нищо може да се пробва. И също кимна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

ЛЪОЛЪО МОЖЕШЕ И ДА Е НОВО ПОПЪЛНЕНИЕ в разузнавателния щаб на Гроцки (Бил чу как един от останалите шпиони се оплаква „никакви смрадливи Лъольовци не ни трябва!“), но идеята му се оказа доста позната.

През последните няколко минути привързваха Бил към една балиста. За разлика от онагера, който представляваше гигантски катапулт, балистата си беше доста хайтек машинария. Представляваше гигантски арбалет и онова, с което всъщност щеше да пътува Бил, беше копието, което той щеше да изстреля. Идеята беше, че така ще изглежда досущ като артилерийски снаряд за пред радарите. Щеше да се приземи близо до главния щаб на рейнджърите и да монтира малък предавател, хитро маскиран като вътрешното на руло тоалетна хартия. Предавателят щеше да изпрати насочващ сигнал към трънвоковска ядрена ракета.

— Как върви предстартовото броене? — попита Бил техника, обслужващ балистата. Всъщност всичко това никак не му харесваше.

— К'во предстартово броене? — и техникът дръпна един лост.

Пуфффф!

Бил никога не се бе замислял особено подробно над метателните оръжия. Повечето оръжия, които използваше, бяха или енергийни като бластерите, или насочващи се ракети като умните ракети от ЗАДЕН АРТИЛЕРИСТ!. Никога не се беше замислял над проблемите на уцелването на мишена с нещо, просто метнато и запратено във въздуха. Можеше и никога да не се досети сам за принципа на жироскопната стабилизация, ако не го бе усетил на свой гръб.

Жироскопна стабилизация означава, че ако нещо се върти около оста си по дължина, то продължава да лети направо. И колкото по-бързо се върти, толкова по-точно лети.

Като че това копие щеше да е много точно.

Но всъщност Бил не можеше да каже, защото, когато копието се заби в земята и отпусна ремъците, с които той бе привързан към него,

не му остана друго освен да тупне на земята. И за малко да не я уцели.

Небето се въртеше около него и затова той се претърколи. После земята се завъртя и той затвори очи. И те обаче се въртяха, но мисълта да ги отвори пак му беше непосилна.

Най-накрая обаче и вселената, и Бил постепенно се успокоиха по отношение един на друг и той можеше да се опита да разбере къде се намира. Кое то се оказа току зад имперските позиции, недалеч от главния щаб.

Бил знаеше какво да направи.

Провери няколко окопчета за най-неочуканите новобранци, които можеше да намери. Оп-па! Тия ставаха — зайци-байци, до един прости редници и до един уплашени до смърт. Жабешкозелени от страх.

Бил скочи в средата на групата, награби един бластер и изкомандва със строевашки глас:

— Гньсоглавци такива, хич не ми разправяйте, че ви е страх! Това тук е война и на нея бой й трябва!

Той изскочи и хукна в атака през окопите към трънвоковските позиции. Всеки път, когато прескочеше окоп, крещеше насърчително:

— Не бъдете страхливци! Атака! Атака! За вашия Император — и за майките ви!

Той застана върху последния окоп, зае героична стойка, размаха бластера над главата си и изкрещя:

— СМЪРТ ИЛИ СЛАВА!

И тръгна сам напред, към бойното поле.

Когато прецени, че го е изминал горе-долу наполовина, започна да се оглежда внимателно. Във въздуха започваха да се вдигат малки облачета изпарена пръст. Ако само малко се отклонеше наляво, на около петдесет фута напред...

Ааааа! Бил се прекатури в дълбок кратер от снаряд. Ако си останеше там, вътре, и не си виреше главата, и двете страни нямаше да могат да го виждат. А това беше съвсем лесно, защото се беше заклецил. Това беше нещото, за което Бил винаги бе мечтал — безопасността. Сега можеше хубавичко и на спокойствие да си помисли какво да прави по-нататък.

Но каквото и да бе намислил да прави по-нататък, беше сбъркал. Зад него се надигаше странен шум. Звучеше почти като... не, не

можеше да бъде. Но наистина звучеше съвсем като хиляди рейнджъри, маршируващи през полето.

И тъкмо така и излезе. Вълна, която настъпваше към вражите линии и стъпкваше в калта всичко, изпречило се на пътя ѝ.

Когато Бил се събуди в болницата, беше цял увит в бинтове — също като преди с веригите. Не беше сигурен кое от двете е по-хубаво. И в двата случая не можеше да помръдне и почти не можеше да говори. Все още усещаше отпечатьци от ботуши върху някои от личните си телесни части, както и върху табаните на стъпалата си. Цялата армия ли го беше тъпкала? Не си спомняше нищо от момента, в който атакуващата вълна стигна до скривалището му. Дори не беше сигурен в чия болница е попаднал. Да пита някого, щеше да е неловко — нали всяка от страните го беше осъдила на смърт, задето дезертирал при другата.

Полежа така, втренчен в тавана. Ако можеше да помръдне, можеше да включи холовизора, но дори не беше в състояние да извърне глава, за да провери дали има такъв. В крайна сметка беше съвсем мъничко по-добре, отколкото да си мъртъв.

Една сестра дойде, за да му смени катетъра. Това се оказа изключително болезнено и доста поразведри Бил. В тия неща Бил вярваше, че болката, която тъй или иначе минава, е по-добра от вцепенението, което можеше и да не ти мине.

Освен това поогледа сестричката. Толкова приличаше на генерал Вайсгъз, че отначало Бил заподозря, че това е именно той, предрешен. Но сестрата беше по-мустаката от генерала, както и къде-къде по-мъжествена. Освен това имаше нашивки на имперски рейнджър на раменете с познатия лозунг „Грижи се, сестро, не жали, па макар и да боли“. Така че разбра къде се намира. Заляха го умора и мрак.

Следващия път, когато усети присъствието на сестра, започна да хленчи като всеки рейнджър на място, за да покаже, че едвам сдържа писъците на агония. Това според легендата впечатляваше женския личен състав и понякога водеше до прилагането на масажи или психоактивно лечение. (По време на военната си кариера Бил беше прекарал сума ти време по болници и този номер досега никога не

беше сработил; но властта на митовите над човешкото въображение е толкова силна, че той продължаваше да се пробва всеки път.)

И представите си изненадата му, когато сестрата наистина се приближи! Прегледа картоната му, за да намери някоя не твърде тежко пострадала телесна част, после нежно го погали по челото и рече:

— Няма, няма. Твърде ужасна ли е болката за понасяне?

Бил кимна, за да покаже, че толкова го боли, че чак не може да приказва.

— Е, не може да те оставим така да стенеш. Ще имаш свиждане! Ето, лапни това.

Тя пхна нещо в устата му и си излезе. Бил изследва нещото със зъби и език. Не беше точно с нужната форма за хапче; единият му край бе заоблен, но другият беше плосък. Изпробва го внимателно със зъби. Беше твърдо.

Куршум. Беше му дала да лапне куршум. А той беше целият бинтован и не можеше да го извади от устата си.

Но сестрата беше споменала нещо за свиждане, нали така? Това беше малка загадка. Бил не познаваше никого в цялата Имперска армада, като не броим генерал Вайсгъз, а ако той знаеше, че Бил е тук, щеше да прати отряд да го разстреля.

Това просто показва доколко може да бърка човек. Бил разпозна звука от подлизурството на подчинените край генерала далеч преди самият генерал да пристигне край леглото му.

— Та значи, ето го нашия герой, а! Сигурно Бог е благосклонен към тебе, синко — да оцелееш след прекрасната атака, която поведе. Знае ли някой тук името на този човек? Нищичко не виждам от тия бинтове.

Бил маневрира с куршума в устата си и реши да не се издава кой е. Похленчи малко, за да си придаде по-героичен вид.

— Няма значение. За всички нас ти си огромно вдъхновение, момчето ми. Съвсем самичък, ти стимулира нашите войници да мислят за победа — а не за смърт, както обикновено — и ги поведе в атака, когато шансът ни беше безнадежден; без да мислиш за собствената си кожа, луд воин, вдъхновил войската да те последва в самата паст на смъртта! Фактът, че повечето от войниците бяха убити, по никой начин не омаловажава постижението ти.

За да почетем твоята храброст и водачество и от името на Императора бих искал да ти връча... какви медали ни се намират подръка?

Един помощник се приближи с малка кутийка и генералът се поразрови из нея.

— Да, този го бива. Бих искал да ти връча Ордена на галактическите печеняги. Трябва да знаеш, че това ти дава правото и на едно безплатно питие в офицерски клуб по твой избор, ако някога станеш офицер, което най-вероятно няма да стане.

Генералът лично закопча медала на Бил. За щастие Бил стискаше куршума в зъби, докато иглата пронизваше плътта му.

— А сега, синко, какво още можем да направим за тебе?

Бил глътна куршума, за да може да говори ясно.

— Тъй вярно, сър! Искам ново стъпало!

И размаха десния си крак за илюстрация.

— Смятай, че е станало! — рече Вайсгъз. — Докторе, погрижете се към края на този крак веднага да бъде прикрепено редовно човешко стъпало!

Бил въздъхна. Мечтата му беше на път да се сбъдне.

Само след минути санитарите дотичаха, за да го подготвят за операция и да го откарат в операционната. Като че за нула време — вероятно защото през повечето време беше в безсъзнание — Бил се озова обратно в болничното отделение и в леглото си.

Събуди се бавно, наслаждавайки се на анестезията, протягайки крака, въртейки стъпала. Това го събуди напълно. Размърда дясното си стъпало. Също като истинско! Сви пръстите му. Съвсем като истински!

— Сестра! Сестра!

Сестрата дотича. Докторът я следваше по петите.

— Нещо не е наред ли? Боли ли те?

— Кракът ми! Кракът ми! — Бил беше толкова развълнуван, че почти не можеше да говори.

— Кракът ли те боли? — попита докторът. — Нормално е след операция. Ще ти мине.

— Не! Не! — Бил си пое дъх и се опита да се успокои. — Нека видя крака си!

— А!

Докторът внимателно разви бинтовете в края на десния крак на Бил. През марлята Бил мярна розова, човешка плът. Сестрата повдигна главата му, за да наблюдава пълното разбулване.

— Voila! — и докторът със замах отхвърли последните бинтове.

Бил онемя. Там, на края на крака му, имаше стъпало, истинско стъпало, човешко стъпало — много познато стъпало.

Огледа го по-внимателно. Ляво стъпало. Е, карай да върви — поне беше *стъпало*.

— Какво ще кажеш? — попита докторът.

— Прекрасно е — рече Бил. — Най-после отново си имам две ходила.

Докторът като че се смути.

— Не точно.

Радостта на Бил започна да се изпарява.

— Как така не точно? — изхъхри той.

— Ами, генералът искаше да имаш стъпало на края на този ти крак, който медиците наричат *глезен*, но имаме хроничен недостиг на стъпала. Предполагам, че всички го знаете. Както и да е, единственото място, откъдето можехме да вземем ходило за десния ти крак, беше, ами, левият ти крак. Сигурен съм, че то ще ти хареса, защото го имаш от много време. Това е собственото ти ляво ходило.

Бил изхъхри убийствено проклятие, толкова ужасно, че телесната температура на доктора падна с десет градуса — насмалко да припадне. После Бил изпищя:

— А какво е това на левия ми крак?

— Ще ти хареса, убеден съм, че ще ти хареса. Много добра изработка, щом аз ти го казвам — рече докторът, докато развиваше бинтовете с изтръпнали пръсти и тракащи зъби. — А е и много удобно, мисля, че би казал.

Бил отново изпищя. Там, където навремето се намираше лявото му стъпало, преди да се превърне в дясно, сега се мъдреше ръка. Невероятно грозна, космата ръка. Имаше дебели мръсни нокти, а на opakото бе татуиран надпис: „СМЪРТ НА МРЪНОВЕТЕ!“

Той сви дланта в юмрук, замахна към лекаря и го тръшна с умел ъперкът. Сестрите тръгнаха да извличат доктора.

— Ще свикнеш — изстена докторът. — Много е забележителна всъщност — и продължи да уверява Бил, докато го изнасяха от

отделението.

Трансплантираният крак заздравя като стой, та гледай, но на Бил му беше нужно малко време, докато свикне да ходи с новата си ръка. Пробва се да ходи на пръсти, на длан или на свит юмрук. Всичките му се видяха крайно неудобни. Беше щастлив само когато свиеше кракоръката си в юмрук и на минаване замахнеше към доктора. Докторът го избягваше — затова Бил куцукаше из болницата и го търсеше. Готов да падне по гръб и да замахне с юмрук всеки път, щом се натъкне на него.

При една от тези експедиции той спря да си почине пред таблото за съобщения. Новите бележки бяха единственото налично четиво. Бил ги прегледа летаргично.

ВАШИЯТ ИМПЕРАТОР ВИ ОБИЧА!

„Да, така е, верно е така!“

Следва истински жив цитат от Императора.

Императорът и Генералният щаб биха желали да благодарят на всички редници и сержанти, както и на всички реднички и сержантки от своите храбри и славни въоръжени сили за техните щедри задължителни доброволни дарения за Императорския фонд за подарък за рождения му ден.

Вашето участие направи възможно да се купи на Императора нещо, което той винаги е искал: мозъчен трансплантат, който може да повдигне коефициента му на интелигентност над 35. Трябва да сте доволни, че простият отказ от едноседмична заплата доведе до такава радост.

Бил се зачуди дали не е била някоя от седмиците, докато беше пленник на Трънвокото. Това го накара да се зачуди дали ще си получи остатъка от парите за прослуженото в Трънвоковската армия време. Не, предположи той. Вероятно му бяха конфискували всичките пари, след като го осъдиха на смърт. Имаше и друга бележка.

ВАШИЯТ ИМПЕРАТОР ВИ ОБИЧА!

„Да, така е, верно е така“ — Императорът.

Императорският домакински персонал с голямо прискърбие съобщава, че обичното ни Императорско семейство отново бе сполетяно от трагедия.

Поради наследствени проблеми с кръвообращението, както се разкри, Гранд-адмирал Квеч от Имперската флота се намира в състояние на мозъчна смърт от шест години насам. Всичките му последни заповеди са отменени.

Горкичкият, съжали то Бил. Беше служил при други мозъчно мъртви офицери, но това като че никога не им беше пречило да си изпълняват задълженията. Нито пък им беше помагало. Но, разбира се, когато ставаше дума за роднина на Императора, беше по-сериозно.

Имаше и други Имперски наредби, но Бил беше твърде депресиран, че да ги чете. Той бавно се запъти обратно към самотното си легло. По пътя мярна доктора, замахна с кракоюмрука си и за малко не го халоса. Но вместо това фрасна стената и направи дупка в нея. От време на време тая трета ръка започваше да му харесва, макар че всъщност би предпочел крак, ако имаше избор.

Приседна на ръба на леглото и започна да си реже ноктите на крака с новата си ръка. Удобно. Но потискащо.

Както и Рейнджърите, и цялата война, и всичко. Скоро щеше да излезе от болницата и да се върне на фронта. Ако бързо не измислеше нещо друго.

Не можеше да измисли нищо дори бавно, което беше още потискащо. Включи холовизора и взе да прехвърля каналите. Все реклами. Включително и една, в която търсеха доброволци за Службата по вербуване. Гърдеста блондинка във впита униформа настойчиво пробутваше на народа военната служба.

— Имаме нужда от мъже куражлии. Мъже, които не се боят да служат на Императора нейде там, по парцаливите краища на Империята. Мъже, готови да вербуват войници, които да се бият във войната за прекратяване на всички войни.

Това е специализирана професия, която удовлетворява специфична нужда. Молим ветераните от битките да се обърнат към нас. Особено ранените, вече не кой знае колко годни за битка. Служете

на вашия Император. Това е работа, предлагаща равни възможности. Няма значение, дори да имате бивни, две десници и три ръце. Вашият Император има нужда от вас!

— И още как — въздъхна Бил, ръкува се сам със себе си и се наведе, за да може да чопли бивните си със свободната си ръка.

Безвременната сага за Бил, Галактическият герой, отиваше неохотно към своя край.

Започваше сагата за Бил, Вербувания сержант.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.